KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No M08 Acc. No 5901

Author ഇന്ദിരാദേവി, എം.

Title ശ്രീസായ്ബാബ

BOOK To READER

* Thank you for not tearing my pages.
* Grateful for not Writing Comments or putting unsightly markings.

CALLING URGENT ATTENTION

1. Tearing of pages causes permanent damage to the Book. Please think of the Reader who finds missing pages after reading that far. It is cruelty to the innocent.

2. Writing Comments and putting markings disfigure the Book. Please take care.

Secretary

No. 5901

ശ്രീ സായ്ബാബ

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.
TRAVANCORE.

എസ്സ്. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

പ്രസാധക,

ബി. പാറുക്കുട്ടിഅമ്മ
കൊട്ടാരംവീട്ട്,
തിരുവനന്തപുരം.

1951

പ്രഥമപതിപ്പ് പ്രസാധകൻ

NATIONAL BOOK STALL
KOTTAYAM
KALARIKAL BAZAAR

ധർമ്മദേശം പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

അവതാരിക

എന്റെ ആബാല്യസുഹൃത്തായ ശ്രീ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ പ്രഥമ സാഹിത്യകൃതിക്ക് എനിക്കു് എളിയ അവതാരിക വേണമെന്നു വന്നാൽ അതു് എനിക്കു് അനിഷേധ്യമായ ആജ്ഞയാണു്. ഇത്രനാളും എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവിൽ ലീനമായിരുന്ന ആശാസ്യങ്ങളായ ചില വ്യാസനാവിശേഷങ്ങളും എങ്ങനെയോ ഉദ്ബുദ്ധമായതിന്റെ ഫലമാണു് ഈ നൂതനഗ്രന്ഥം എന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

"ചതുർവിധാ ഭജന്തേ മാം ജനാഃ സുകൃതിനോ'ർജ്ജുന,
ആർത്തോ ജിജ്ഞാസുരർത്ഥാർത്ഥീ ജ്ഞാനീ ച ഭരതർഷഭ"

എന്ന ഗീതാവാക്യം ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആധ്യാത്മിക പരിവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശേഷിച്ചും അനുയോജ്യമാണു്. ആർത്തൻ, അർത്ഥാർത്ഥി, ജിജ്ഞാസു, ജ്ഞാനി എന്നീ സോപാനപരമ്പരകളിൽ അനുക്രമം ആരോഹണം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭക്തന്റെ ആത്മഭാവങ്ങളാണു് ശ്രീ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയിൽ നാം ഇവിടെ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. ജീവിതത്തിന്റെ ക്രമാനുഗാമിയായ പരിവർത്തനത്തിനും മനസ്സിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും പരിപാകത്തിനും അനുരൂപങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളും ജീവി

ഉണ്ടാകുവാനുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ചില
ഈ ഗ്രന്ഥകാരനു് ഉണ്ടായതിന്റെഫലമാ
തി.

ചരിതത്തിനു വിഷയമായ ശ്രീ സായ
മാഹാത്മ്യം ഞാൻ ആദ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതു്
ച്ചുണ്ടൻ (Paul Brunton) എന്ന പാശ്ചാത്യ
ഖ്യാരിയുടെ സെച്ച് ഇൻ സീക്രറ് ഇൻഡ്യാ (Search
n Secret India) എന്ന കൃതിയിൽ നിന്നാണു്. ആധ്യാ
ത്മികതൃഷ്ണയാൽ ആന്ദോളിതനായ ആ പാശ്ചാത്യന്റെ
വിപുലമായ പൗരസ്ത്യപര്യടനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു്
ആദരാതിശയം തോന്നിയ മഹാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുനി
യായ സായ്ബാബയെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ
നാട്ടിലുള്ള മഹാന്മാരുടെ മഹനീയത വെള്ളക്കാരൻ പറ
ഞ്ഞാലേ നമുക്കു ബോധ്യമാവൂ എന്ന ഒരു ദശ എത്തിയി
രുന്നതു് എന്നെയും ബാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു പറയാൻ
വയ്യ. ഏതായാലും അന്നതൊട്ടു് ഏതോ അനന്യസാധാ
രണങ്ങളായ ചില സിദ്ധിവൈഭവങ്ങളുള്ള ആ മഹാ
നെപ്പറ്റി ജിജ്ഞാസയും ആദരവും എന്നിൽ ഉദയം
ചെയ്തു എന്നതു സത്യമാണു്. ഭൗതികസംസ്കാരത്തിന്റെ
തള്ളൽകൊണ്ടു് ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധയും
അവിശ്വാസവും വർദ്ധിച്ചു് യുക്തിക്കു് അതീതമായ
കാര്യങ്ങളിൽ യുക്തിവാദം പ്രയോഗിക്കാൻ ബുദ്ധിമാന്മാർ
പോലും മുതിരുന്ന ഒരു കാലത്തു് പടർന്നുവരുന്ന ഇരുളിന
ുള്ളിൽ ഈമാതിരി യത്നങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും നേരിയ
ചില കനകകിരണങ്ങൾപോലെ വീഴുന്നതു് ആശ്വാസകരമാണു്.

പരമാത്ഥത്തിൽ, ആധ്യാത്മികമെന്നും ഭൗതികമെന്നുമുള്ള ഭേദകല്പനപോലും നിരത്ഥകമാണെന്ന് മഹാന്മാരായ ആധുനിക പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഗവേഷണങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്. അവനവനുള്ളിൽ ഇടുങ്ങിയ അറിവിനു് എല്ലാം മീതേയായി അറിയാത്തതായ ഏതോ ഒന്നു് അളവിലൊന്നും ഒതുങ്ങാതെ ഒട്ടുങ്ങാതെ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു് മങ്ങിയ ഒരു ഉണർവ്വ് മെല്ലെമെല്ലെ തെളിയുന്നുണ്ട്. ആ ഉണർവിനെ തെളിയിക്കുന്നതിനു് എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ ഈദ്ദൃശയത്നങ്ങളും ഉതകുമെന്നു ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

"യം ഭാവം ദർശയേദ് യസ്യ തം ഭാവം സത്യ പശ്യതി
തം ഭാവതി സ ഭ്രത്വാസൗ തദ് ഗ്രഹഃ സമുപൈതി തം"

എന്ന മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്കാരികാവാക്യം തീർച്ചയായും വിശ്വാസ്യമാണ്. ദൃഢമായ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീയും ഏതു ഭാവത്തിലും രൂപത്തിലും അർപ്പിച്ചാലും ആ ഭാവവും രൂപവും സർവ്വാനുഗ്രഹകരമായിത്തീരും. അണുശക്തിയുടേയും ബ്രഹ്മരശ്മിയുടേയും (Cosmic Ray) ശക്തിപ്രഭാവങ്ങളെ അതിശയിക്കുന്ന അന്തർലീനമായ അദ്ധ്യാത്മശക്തിയെ ഉണർത്തി പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ ഈ വിധത്തിലുള്ള ചില മാർഗ്ഗങ്ങളും മഹാന്മാർ പണ്ടേ കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. ആ ഗോപ്യമായ രാജമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു് നമ്മെ നയിക്കുവാനാണ് ശ്രീ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം കൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ലളിതവും ആകർഷകവുമായ ഒരു ഭാഷാശൈലി ശ്രീ. ഗോവിന്ദ

പ്പിള്ളയുടെ സ്വഭാവത്തമാണു്. സാധാരണ ജീവചരിത്ര ങ്ങളുടെ രൂക്ഷത കൂടാതെ അനുവാചകനെ ആദ്യന്തം ആകർഷിക്കുന്ന കഥാകഥനഭംഗി അനുഭവവേദ്യമാണു്. അനേകം ഭക്തന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ ഗ്രന്ഥം ആദ്ധ്യാത്മികാസക്തിയുള്ള സഹൃദയരെ ആനന്ദി പ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ അത്യുദാത്ത മായ ഈ യത്നത്തിനു സർവ്വവിജയവും നേർന്നുകൊള്ളുന്നു.

എൻ. ഗോപാലപിള്ള

തിരുവനന്തപുരം
14—2—1951

മുഖവുര

സമീപകാലത്തു് സമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു എങ്കിലും നിത്യമുക്തനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു സൽപുരുഷനാണു് സായ്ബാബ. സ്വാമികളുടെ നാമധേയത്തിൽ 'അഖിലഭാരത സായ് സമാജം' എന്ന സ്ഥാപനവും 'സായ് സുധ' എന്നൊരു മാസികയും ഇപ്പോഴും നിലവിലുണ്ടു്. സായ്ദേവന്റെ അഭൗമമായ ശക്തിപ്രഭാവങ്ങളുടെ സവ്വാശ്ലേഷിയായ അനുഭവകിരണങ്ങൾ കേരളക്കരയിലും പരന്നിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. ഇവിടെയുള്ള ഒട്ടധികം ആളുകൾ അതിന്റെ ഛായയിൽ വിശ്രാന്തിഅനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഇതിനകം എനിക്കു് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ശ്രീ. ബി. വി. നരസിംഹസ്വാമികൾ ബോംബെ പ്രസിഡൻസിയിലും മറ്റും സഞ്ചരിച്ചു കിട്ടിയ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു്, ഭക്തന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങൾ (Devotees' Experiences) എന്നു് ഒരു സഞ്ചിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അതിലുള്ള ലേഖനപരമ്പരകളിൽ ചിലതിനെമാത്രം മലയാളത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി വിവർത്തനം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി രൂപമെടുത്തതാണു് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം. വിഷയത്തിന്റെ ഗഹനതയോർക്കുമ്പോൾ ഈമാതിരിയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിക്കു് എനിക്കു് യാതൊരു കഴിവുമില്ല എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം

ഒളിച്ചുവയ്ക്കാവതല്ല. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തു പ്രതി നാലഞ്ചുകൊല്ലം മുമ്പ് തയാറായതാണ്. ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ പ്രേരണയും സഹായവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതു് ഇപ്പോഴും വെളിപ്പെട്ടുമായിരുന്നില്ല.

ഹിമാലയത്തിലെ ശ്രീ രാജർഷി ബാലസന്ന്യാസി 1949-ഡിസംബറിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സായ്ദേവന്റെ ജീവചരിത്രം ഈ ഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കുന്നതിലേക്ക് കൊടുത്തശേഷം ഞാൻ കാണുവാൻ ഇടയായി. അതിൽ ബാബയുടെ ജനനതീയതിയും ബാല്യകാലവിവരങ്ങളും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ സംഗ്രഹം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീ സായ്ദേവന്റെ ഭക്തോത്തമഗ്രന്ഥത്തിലെ അവർണ്ണനീയവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഒരു എളിയ ആരാധനയായി സങ്കല്പിച്ചു് ഈ ഗ്രന്ഥം സ്വാമിതൃപ്പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കുട്ടിക്കാലം മുതൽ എന്നോടുള്ള മമത പ്രമാണിച്ചു് സമുന്നതപണ്ഡിതനായ ശ്രീ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള എം.എ. (സംസ്കൃതകോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ) ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് പ്രൗഢവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ അവതാരികയെഴുതിത്തന്നതിന്റെ മാറ്റു തുലോം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനോടു് എനിക്കുള്ള അകൈതവമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. ക്ലാതെ ഈ ഗ്രന്ഥം ഈ മട്ടിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിച്ച

ധർമ്മഭേരിപ്രസ്സ് ഉടമസ്ഥൻ ശ്രീ. പോക്കാട്ട കെ രാഘവൻപിള്ളയോടും മറ്റു സ്നേഹിതന്മാരോടും ഞാൻ അതീവകൃതജ്ഞനാണ്.

ശ്രീ. സായ്ബാബയുടെ പരിപാവനനാമം പത്തു പേർക്കുടി പുത്തനായി അറിയാൻ ഇടയാക്കുകിൽ എന്റെ ഈ ഹൃദിയശ്രമം സഫലമായി. ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടുവോളംശ്രദ്ധിക്കാൻ ഇടയാകാഞ്ഞതുകൊണ്ടു പല ന്യൂനതകളും കണ്ടേക്കാം. അവയെല്ലാം സദയം ക്ഷമിച്ച് പ്രതിപാദ്യവിഷയം ഗ്രഹിക്കാനായി മാത്രം ഈ ചെറുപുസ്തകം ബഹുജനസമക്ഷം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എസ്സ്. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

തിരുവനന്തപുരം
15-2-1951

ശുദ്ധിപത്രം

അശുദ്ധം	സുശുദ്ധം	പുറം	വരി
അറിവുണ്ടായിരുന്നുമില്ല.	അറിവൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നുമില്ല.	10	7
പേയുളൻ	ഉൗളൻ	10	9
പ്രാത്ഥിച്ചു്	പ്രാത്ഥിച്ചുശേഷം	10	19
കഴിയേണ്ടതുണ്ടു്	കഴിയേണ്ടിയിരുന്നു എന്നുള്ളതായിരുന്നു	14	4
ഞാൻ ഒരു	ഇങ്ങനെ ഞാൻ ഒരു	15	2
ക്ലിപ്തമായി	കൃഞ്ഞ്തമായി	15	9
പാഹിമാംപാഹിമാം	പാഹിമാംപാഹിമാം പാഹി	17	8
പരിശോധിക്കുന്നതിനു്മാമുല- ചുങ്കത്തുപോകുന്നവഴി	പരിശോധിക്കുന്നതിനു പോകുന്നവഴി	17	20
നീണ്ടനിമിഷങ്ങൾക്കിടയിൽ	നീണ്ട ആ നിമിഷങ്ങൾക്കിടയിൽ	18	3
വിദഗ്ധന്മാരും	വിദഗ്ധന്മാർ	19	25
നിംബാവുമുണ്ടു്	നിംബാവുമുണ്ടായിരുന്നു	21	2
സാധാരണയാളുകൾ	സാധാരണയായിട്ടുള്ളകം	21	22
സായ്ബാബാ	സായ്ബാബയെ	22	7
ഫൂംസ്യൂട്ടം	ഫൂംസൂട്ടം	29	23
വേണ്ടിയായിരുന്നു	വേണ്ടിയുള്ളവരായിരുന്നു	31	8
ഭ്രഷ്ടകത്തെ	ഭ്രഷ്ടകത്തു്	33	19

ലോകങ്ങളിലും	ലോകങ്ങളിലും ഫലം	36	21
ദ്വിക്തമനഃ	ദ്വിക്തമനഃ	38	16
അനസ്യൂതം	അനസ്യൂതം	40	21
അനുഭാവ	അനുഭവ	42	2
ദൈവവമായിരുന്നു	ദൈവമായിരുന്നു	44	9
അതൃ	അന്യ	45	3
സ്വാമികളുടൊ	സ്വാമികളുടെ	46	1
അവസരം	അവസരങ്ങളിൽ	46	7
എന്നേട്ട്	എന്നോട്ട്	47	1
അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടം.	അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടം".	47	10
പ്രധാന്യവും	പ്രാധാന്യവും	49	1
ഗജനാനമഹാരാജാവി	ഗജാനനമഹരാജി	49	4
സായീഭക്തനായി	സായ്ഭക്തനായി	49	11
തീർത്തുകല്പിക്കുന്ന	തീർപ്പുകല്പിക്കുന്ന	52	5
ഉറച്ചു	ഉരച്ചു	52	16
അടങ്ങുമെന്നു്	അടയുമെന്നു്	52	23
ത്രുമേവഃ	തവമേവ	53	20
ഷഡി	ഷർഡി	54	19
വിവരംസാക്ഷിപ്പമായി	വിവരംസരക്ഷിപ്പമായി	55	12
കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്ര	കൊണ്ടിരുന്നത്ര	59	5
മത	മദ	62	7
നിത്യാനിത്യാവിവേകം	നിത്യാനിത്യവിവേകം	69	19
പോലെ	പോലെ	77	16
താന്നി	താപ്പി	88	21
കോവാലിയും	കോവാലിയായും	104	14
നുക്കുടികല്പിച്ചു	നുകല്പിച്ചു	104	21
ലിയും	ലിയായും	105	5

സയ്സംസ്ഥാൻ	സായ്സംസ്ഥാൻ	112	16
ദാസ്ഗാൻ	ദാസ്ഗാന	114	13
ചൂരൽ	ചുരുൾ	115	25
അറിയുന്നതിന്	അറിയുന്നതിനുള്ള	119	13
മഹാരാജ്	മഹരാജ്	121	2
കുന്തലിനി	കുണ്ഡലിനി	121	5
മഹാരാജിനെ	മഹരാജിനെ	125	12
മഹാരാജിനു്	മഹരാജിനു്	129	19
മഹാരാജിന്റെ	മഹരാജിന്റെ	129	20
സന്നിൽ	സന്നിൽഞാൻ	130	9
ഉടനെതന്നെ	ഉടനെതന്നെഞാൻ	135	7
ആശ്രമത്തിൽ	ആ ശ്രമത്തിൽ	141	17
ദിവസത്തെന്നെ	ദിവസംതന്നെ ഞാൻ	143	15
കമി	കമ	151	21
ധീഷണ	ധിഷണ	158	14
ഞാൻ	താൻ	160	18
അങ്ങളിച്ചെയ്ത	അങ്ങളിച്ചെയ്തുംചെയ്ത	160	24
ബദ്ധയായി	ബദ്ധനായി	161	22
കൂടം	കൂടവും	163	15
ദേപ്ഷ്യ	ദേപ്ഷ	164	13
മഹാരാജ്	മഹരാജ്	165	12
പറയുകയും	ബാബപറയുകയും	167	22
കോപ്പർഗി	കോപ്പർഗാ	169	10
ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്	ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്	171	21
മഹാരാജ്	മഹരാജ്	172	4
ആഗസ്മികമായി	ആകസ്മികമായി	184	11
ഒരുനിമിഷം	ബാബഒരുനിമിഷം	186	15

ശ്രീ സായ് ബാബ

തുക്കാറാം, നാമദേവർ മുതലായ സൽപുരുഷന്മാർക്കു തുല്യം ആരാധ്യനായിട്ടുള്ള ശ്രീ. സായ് ബാബ ആരാണ്? സുമാർ മുപ്പതുകൊല്ലം മുമ്പ് ഷർഡിയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ മുസ്ലീംപള്ളിയിൽ അരനൂറ്റാണ്ടോളം അത്യുച്ചമായ ആദ്ധ്യാത്മികശക്തി സംഭരിച്ചു വാണരുളിയ ആ ശക്തി നിലയം സർവ്വമതസിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും സകലാരാധനക്രമങ്ങളുടേയും മൂർത്തീഭാവം ആയിരുന്നു. ഇന്നു സായ്ബാബയുടെ പരിപാവനനാമം ഹിമവൽസേതുപര്യന്തം ഉള്ള ജനങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിനു് അഹർനിശം ദിവ്യാനുഭൂതി വളർത്തിക്കൊണ്ടു് ആർഷഭാരതത്തിൽ ഹിന്ദുമുസ്ലീം മൈത്രിക്കു നിദർശനമായി ഒരു ദിവ്യദീപ്തി പ്രസരിപ്പിക്കുന്നു.

ബാബയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരേയോ ബന്ധുക്കളേയോ സംബന്ധിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ വേണ്ടുവോളം ലഭ്യമായിട്ടില്ല. പുണ്യനദിയുടെയും പരമ പുണ്യമായ ഒരു ദൈവദ്രാബോദ സംസ്ഥാനത്തു "പത്രി" എന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ സ്വാമികൾ തിരുവവതാരംചെയ്തു. ജനനസമയം കൃത്യമായ് ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു തെളിവൊന്നുമില്ല. 1820-നും 1850-നും ഇടയ്ക്കായിരിക്കാം അതെന്നു് ശ്രീ. ബി.വി. നരസിംഹസ്വാമികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ മുതലായ അവതാര പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു് ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണു് സ്വാമികൾ

ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണിതിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

ഭ്രജാതമായതു്. ബ്രാഹ്മണനായി ജനിച്ചുവെങ്കിലും സ്വാമികളെ ശൈശവത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു ഫക്കീറിനെ ഏല്പിച്ചു. അങ്ങനെ കുട്ടിക്കാലം മുഴുവനും ആ ഫക്കീറിന്റെകൂടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയശേഷം ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനായിത്തീർന്നു. ആഢ്യകുലജാതനായ ഈ ശിശുവിനെ മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്തിനു് ഒരു മുസ്ലീം ഫക്കീറിനെ ഏല്പിച്ചുവെന്നുള്ള ജിജ്ഞാസ അന്നത്തെപ്പോലെ ഇന്നും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വാമികളുടെ ഗുരുവിന്റെ നാമധേയം സേലുവിലെ വെങ്കിടേശഗുരു അഥവാ ഗോപാലറാവു ഭാരുപ് എന്നായിരുന്നു.

സിദ്ധി എന്നും യോഗൈശ്വര്യം എന്നും മറ്റും വേദാന്തികരും സാധാരണ വ്യവഹരിക്കുന്ന ശക്തികരും ഈശ്വര സാക്ഷാൽകാരം നേടിയ ശ്രീ. ബാബയിൽ ദൃശ്യമായിരുന്നു. സായ്ദേവനു് ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രകടനങ്ങളിൽ താൽപര്യമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ദീപത്തിനു് പ്രകാശം എന്നപോലെ പ്രാപഞ്ചികദൃഷ്ടിയിൽ സിദ്ധികളും പ്രസ്പഷ്ടമായി. സിദ്ധികൾ കാണിക്കുന്നതു് അപഥസഞ്ചരണം ആണെന്നു് സ്വാമികൾ എപ്പോഴും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സാധനാവേളയിൽ ഉദ്ഭൂതമാകുന്ന സിദ്ധികൾ യതീശ്വരന്മാരെപ്പോലും കുഴക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ബാബ ഈവക സംഗതികളിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നില്ല.

ഗുരുർബ്രഹ്മാ ഗുരുർവിഷ്ണുഃ
ഗുരുർദേവോ മഹേശ്വരഃ
ഗുരുഃ സാക്ഷാൽ പരം ബ്രഹ്മ
തസ്മൈ ശ്രീ ഗുരവേ നമഃ

ഇതിന്റെ പൊരുൾ സ്വാമികൾ തന്റെ ഗുരുവിന്റെ കായ്ത്തിൽ അനുഭവത്തിലൂടെ പാലിയ്ക്കുതന്നെ ചെയ്തു. ബാബ ബാല്യത്തിൽതന്നെ ആത്മനിർവൃതിനേടിയിരുന്നു. നാലുവയസ്സുള്ള ഒരു പിഞ്ചുപൈതൽ സന്ന്യാസി ആയെന്നുകേട്ടാൽ ആരാണു് അദ്ഭുതാധീനരാകാതിരിയ്ക്കുന്നു! വെറും ഭക്തിമാത്രത്തിൽക്കൂടി ബാബയുടെ സായുജ്യപ്രാപ്തി സുഗമമാക്കിയതു് ഹരിനാമജപവും ഗുരു തന്റെ സർവ്വസ്വവും ആണെന്നുള്ള അചഞ്ചലവിശ്വാസവുമായിരുന്നു. സ്വാമികൾ വെറും കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരു സമാധിയടഞ്ഞു. ശ്രീമദ് ഭാഗവതത്തിൽ പ്രക്ഷിപ്തങ്ങൾ ഉണ്ടായതായി വിവരിക്കുന്ന സിദ്ധികളെപ്പോലെതന്നെ ചില പ്രഭാവങ്ങൾ സ്വാമികളും പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. സ്വഗുരുവിന്റെ സമാധിക്കുശേഷം ഒരു സഞ്ചാരിയായി നടന്നിട്ടു് പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ ബാബ ഷർഡിയിൽവന്നു് കുറെക്കാലം താമസിച്ചു. വീണ്ടും സഞ്ചാരിയായി തന്റെ 20-22മത്തെ വയസ്സുവരെ എവിടെയോ പോയതിനുശേഷം സ്വാമികൾ ഷർഡിയിൽ വന്നു താമസം ഉറപ്പിച്ചു. 1918 ഒക്ടോബർമാസം 15-ാം തീയതി ബാബ മഹാസമാധി അടയുന്നതുവരെ ആ സ്ഥലം വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. ബാംബെ പ്രസിഡൻസിയിൽ കോപ്പർഗാൺ താലൂക്കിലെ രാഹാഗ്രാമത്തിലുൾപ്പെട്ട ഒരു ചെറിയ ദേശമാണു് ഷർഡി. ഇടുങ്ങിയ വഴികളും ഇരുളടഞ്ഞ തെരുവുകളുംകൊണ്ടു നിബിഡമായ ഈ ദേശത്തു് ഗ്രാമശുചീകരണജോലികൾപോലും അക്കാലങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. വിവിധവർഗ്ഗക്കാർ താമസിച്ചിരുന്ന ചെറു

തരം വീടുകളല്ലാതെ വലിയ എടുപ്പുകളം ഒന്നുംതന്നെ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുഴയ്ക്ക് സമീപം ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ പള്ളിയിലാണ് സപരിവാരമായ ആവാസം ഉറപ്പിച്ചത്. ഇതത്രെ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ "ദ്വാരകമായി" എന്ന അപരാഭിധാനംകൊണ്ട് സുപ്രസിദ്ധമായ മുസ്ലീംപള്ളി.

കുട്ടിക്കാലം മുതൽത്തന്നെ യാതൊരു ലൗകികസുഖങ്ങളും കാംക്ഷിക്കാതെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി സംയമം ചെയ്ത് ബാബ ഒരു യോഗിശ്വരനായിത്തന്നെ പരിലസിച്ചു. കഫ്നി (ഫക്കീർമാർ ധരിക്കുന്ന ഒരുതരം ഉടുപ്പ്) ധരിച്ച് അന്നന്നം ഭിക്ഷാടനംചെയ്തുകിട്ടുന്ന പുരുങ്ങിയ ആഹാരംകൊണ്ട് ഒരു വേപ്പുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കുറെക്കാലം "കുരതലഭിക്ഷാ-തരുതലവാസം" എന്നമട്ടിൽ അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിന്നീട് പള്ളിയിൽ സ്ഥിരമായി താമസമുറപ്പിച്ചു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ബാബ സന്ന്യാസിമാരുടെയും ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്തകന്മാരുടെയും സന്ദർശനങ്ങാം മാത്രമേ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെയുള്ള ചികിത്സയും ഭിക്ഷാടനത്തിനും മാത്രമേ അദ്ദേഹം പള്ളിക്കു പുറമേ പോയിട്ടുമുള്ളൂ. ബാബയുടെ ദിവ്യതപം അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ള സന്ന്യാസിമാരും "മഹൽസാപതി" യെപ്പോലെയുള്ള ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികളും മാത്രമാണറിഞ്ഞിരുന്നത്. ബാബ കുറ്റയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു അനർഘരത്നമാണെന്നും മഹാനായ ശ്രീരാമഭക്തനാണെന്നും മറ്റും പല മഹത്തുക്കളും ആദ്യകാലത്തുതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഷർഡിയിൽ ഗ്രാമീണർ

ബാബയെ യാതൊരു വിവരവുമില്ലാത്ത ഒരു കിറുക്കൻ ഫക്കീറാണെന്നു് നിസ്സങ്കോചം പറഞ്ഞു. പള്ളിയിലെ വിളക്കുകൾ കത്തിക്കുന്നതിനാവശ്യമുള്ള എണ്ണ അവിടത്തെ ഗ്രാമീണരാണു് സൗജന്യമായി നല്കിവന്നിരുന്നതു്. ഒരു ദിവസം ഈ "കിറുക്കൻ ഫക്കീറിനെ" ഒന്നു കളിപ്പിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് അവർ എണ്ണ കൊടുത്തില്ല.

പച്ചവെള്ളമൊഴിച്ചു വിളക്കുകൾ കത്തിച്ചു

തന്റെ ദിവ്യത്വം സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നതിനു് ഇടവന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഇതായിരുന്നു. അന്നു് സ്വാമികൾ സകല വിളക്കുകളും പച്ചവെള്ളം ഒഴിച്ചു് വെളുക്കുന്നതുവരെ കത്തിച്ചു. അതു് ആളുകളെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിയെന്നു മാത്രമല്ല സ്വാമിയെപ്പറ്റി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഭക്തിയും ഭീതിയും ജനിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ കാലത്തു് അദ്ദേഹം പുറത്തുപോയി രോഗികൾക്കു് മരുന്നു കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിറുത്തിയിരുന്നു. പള്ളിയിൽ ഒരു അഗ്നികുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കി തീയണയാതെ എപ്പോഴും കത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നും സ്വാമിഭക്തന്മാർ ആ കുണ്ഡം തീകെടാതെ കത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ഭസ്മം പല മഹാകായുങ്ങൾക്കും സ്വാമി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഭക്തന്മാർക്കു് പ്രസാദമായി കൊടുത്തിരുന്നതു് "ഉദ്ധി" എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ വിഭൂതിയാണു്. രോഗികൾക്കു സേവിക്കാൻ കൊടുക്കുന്നതും ഉദ്ധി! പുറം പൂശിനു് കൊടുക്കുന്നതും ഉദ്ധി! അപസ്മാരത്തിനും ഉദ്ധി! എന്നുവേണ്ട സ്വാമികൾ ഒറ്റമൂലിയായി എല്ലാകായുങ്ങൾക്കും ഉദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു.

രുന്നു. വലുപ്പച്ചെറുപ്പം നോക്കാതെ സ്ഥല വാസികളുടെ ദുരിതനിവാരണത്തിനു് ബാബ എപ്പോഴും തയാറായിരുന്നു. യാതൊരു പ്രതിഫലേച്ഛയും കൂടാതെയാണു്, നിർ ധനരായ ഗ്രാമീണരെ കാരുണ്യപൂർവം ബാബ സഹായിച്ചുവന്നതു്. ചിലപ്പോൾ അവരിൽ നിന്നും അരി വാങ്ങി ഇവരെ ഏൽപ്പിക്കും.

ഷർഡിക്കു സമീപം ഗോപാൽറാവു ഗുണ്ടു് എന്നൊരു റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടർ ഉണ്ടായിരുന്നു. സന്താനലബ്ധിയ്ക്കു വേണ്ടി രണ്ടു വിവാഹംചെയ്തുവെങ്കിലും ഫലമൊന്നും ഉണ്ടാകാഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ബാബയെ സമീപിച്ചു സങ്കടംപറഞ്ഞു. ബാബയുടെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു് ആൺകുട്ടിയുണ്ടായി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സ്ഥാനവലുപ്പമുള്ളവരും ഈ വിവരമറിഞ്ഞു് ഓരോ കാര്യ സാദ്ധ്യത്തിനായി ബാബയെ കാണാൻ വന്നുതുടങ്ങി. 1892-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് ഡിസ്ട്രിക്ടു് കളക്ടരുടെ പേഴ്സണൽ അസിസ്റ്റൻറ് നാരായണഗോവിന്ദചന്ദോക്കർ ബി.എ.യും പോലീസു് ജഡ്ജി ഗണപത്റാവു് ദത്താത്രേയ സഹസ്രബുദ്ധേയും ബാബയെ സന്ദർശിച്ചു. ചന്ദോക്കരെ നാനാ സാഹെബ് ചന്ദോക്കർ എന്നും, സഹസ്രബുദ്ധേയെ ദാസ് ഗാനു മഹാരാജ് എന്നും പിൽക്കാലങ്ങളിൽ വിളിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ബാബയുടെ പ്രേമം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ലളിതമെങ്കിലും കളങ്കമറ്റ ജീവിതരീതിയും ഉദിച്ചുയരുന്ന നാലുപാടും ചിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക ശക്തിയും ഇവരെ അദ്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കി. ഇവർ പോകുന്നിടത്തെല്ലാം സ്വാമിയുടെ മാഹാത്മ്യം പ്രകീർത്തിയ്ക്കാനാരംഭിച്ചു. 1908മുതൽ സ്വാമിയുടെദർശനത്തിനും അനുഗ്രഹ

തിനും വേണ്ടി ശതക്കണക്കിന് ആളുകൾ അഹമഹമികയാ ഷർദ്ധിയിലേക്ക് പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജാക്കന്മാരും ഭിക്ഷക്കാരും സർ സൈമൂർ കർട്ടിസിനെപ്പോലെയുള്ള ഉയർന്നുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ലോകമാന്യ ബാല ഗംഗാധര പ്രഭൃതികളെപ്പോലുള്ള രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരും പാഴ്സിയും, മുസ്സൽമാനും, ക്രസ്ത്യാനിയും ഉൾപ്പെടെ ആണും പെണ്ണുമായി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ എല്ലാ നിലയിലുള്ള ആളുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അമ്പതുവർഷത്തിൽ കൂടുതൽകാലം വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഇത്രവളരെ ആളുകളെ ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതുതന്നെ സ്വാമിയുടെ മഹത്വത്തിനു് അവിതർക്കിതമായ തെളിവാണു്. അനവധി ആളുകൾ ബാബയുടെ സ്വഭാവവും പ്രവർത്തനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിഗൂഢവും അജ്ഞേയവുമായ മാർഗ്ഗമാണു് സ്വാമികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവ നിരീക്ഷണത്തിനും വിശകലനത്തിനും അതീതമായിരുന്നു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു് പല വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. "സായ് സുധ" എന്നപേരിൽ ഇപ്പോഴും ഒരു മാസിക നാലു ഭാഷകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു.

ബാബ മഹാസമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ചുവെങ്കിലും ഭക്തരനുഗ്രഹത്തൽപരനായി നിരവധി ഭക്തന്മാർക്കു് തന്റെ ചൈതന്യം അനുനിമിഷം അനുഭവപ്പെടുമാറു് ഇങ്ങനെ സമാധിക്കു മുൻപു് എന്നപോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം പ്രഥമതഃ മനസ്സിലാ

ക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മിക്കവാറും എല്ലാ ഭക്തന്മാരും "ഭക്തന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങൾ" എന്ന ലേഖനപരമ്പരകളിൽ ഈ വസ്തുത വേണ്ടുവോളം വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. സായ്ദേവന്റെ ദർശനസൗഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുമാത്രമല്ല 1918-നുശേഷവും, വെറും ഭക്തിപ്രചുരമനസ്സാൽ മാത്രം സ്വാമിയെ ഉപാസിച്ചിട്ടുള്ള ആൾക്കും തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃപാതിരേകം നിസ്സീമമായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ബംഗാളിലും മദ്രാസിലുമുള്ള ഭക്തന്മാർ ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാകുന്നു. ബാബ ദേഹവിയോഗം ചെയ്തിട്ടും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒരു അദ്ഭുതമല്ല.

ന ജായതേ മ്രിയതേ വാ കദാചി-
ന്നായം ഭൂത്വാ ഭവിതാ വാ ന ഭൂയഃ
അജോ നിത്യഃ ശാശ്വതോയം പുരാണോ
ന ഹന്യതേ ഹന്യമാനേ ശരീരേ.

എന്ന ഗീതാവാക്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വസ്തുത ബാബയുടെ വൈഭവം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്.

1935-ലാണെന്നു തോന്നുന്നു ഞാൻ ആദ്യമായി സായ് ബാബയെപ്പറ്റി "സൺഡെടൈംസ്" പത്രത്തിൽ വായിച്ചതു്. അതിൽ പിന്നീടു് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയാതൊന്നും ഞാനറിയാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. 1944-ൽ ഞാൻ കൊല്ലത്തു് ജോലിയായിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനായ ശ്രീ. എം. ഷെ. ഏബ്രഹാമിന്റെ ഷാപ്പിൽവച്ചു് (Sri Sai Baba's Charters) എന്നൊരു പുസ്തകം കാണാനിടയായി. ആ പുസ്തകം ഒരു തവണ വായിച്ചശേഷം മടക്കിക്കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

എനിക്ക് അന്ന് എൺപതുരൂപായേ കമ്പളമുണ്ടാ
യിരുന്നുള്ളൂ. നാലിനെന്തിന് എണ്ണൂറുവേണം? ഒരു വിധിക്കടത്തിനുവേണ്ടി നാല്പതുരൂപാ
കമ്പളത്തിൽനിന്നു ജപ്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷിച്ച നാല്പ
തുരൂപാകൊണ്ട് ഞാനും ഭാര്യയും നാലുകുഞ്ഞുങ്ങളും ഒരു
വാല്യക്കാരിപ്പെണ്ണും കൊല്ലം പട്ടണത്തിൽ ജീവിക്കുകയെ
ന്നുള്ളതു് മിക്കവാറും അസാദ്ധ്യംതന്നെയായിരുന്നു. എ
ന്റെ ബന്ധുക്കളായ ചില ഉയർന്ന ആളുകളും സർവഥാ
മാന്യന്മാരായ പല സുഹൃത്തുക്കളും എന്റെ താമസസ്ഥ
ലത്തു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇവരെ വെറും വീട്ടമ്മയുടെയെ
ന്നു കരുതിച്ചു് ഉപചരിക്കുന്നതിനുമാത്രംപോലും ഈ നാല്പതു
രൂപാ മതിയാകുമായിരുന്നില്ല. ഇതിനുംപുറമേ എന്റെ
അമ്മ തളർവാതം പിടിപെട്ട സഹോദരിയുമായി കൊല്ല
ത്തിനു് അഞ്ചുമൈൽ തെക്കു മയ്യനാട്ടു് താമസി
ക്കുകയായിരുന്നു. പ്രത്യേക ജീവിതമാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലാ
തിരുന്ന അവരുടെ ചികിത്സയ്ക്കും നിത്യതയ്ക്കും വേണ്ട
ചെലവിൽ ഗണ്യമായ ഒരുഭാഗം നിർവഹിക്കേണ്ട ഭാര
വുംകൂടി മുൻകാലങ്ങളേ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതലായി എന്നി
ൽ വന്നുചേർന്നു. കായ്ക്കളെല്ലാം വലിയ പരുങ്ങലിലായി.
ഇങ്ങനെ ഏകാദശിയും പട്ടിണിയുമായി ഓരോ ദിവസവും
പിന്നിട്ടുവന്നു. അനേകജന്മങ്ങളെടുത്തശേഷമാണു് മനു
ഷ്യജന്മം കിട്ടുന്നതെന്നു് ശാസ്ത്രങ്ങളും പറയുന്നു. മുട്ടിയും
മുഴുക്കാതെയും നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലും ക്ലേശത്തിലും കൂടി
നുഴഞ്ഞുകഴിയുന്നതിൽ ഭേദം അങ്ങിനെയുള്ള ജീവിതം
അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു് പലപ്പോഴും ഞാൻ വിചാരി
ക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞതി

ചിലകാര്യം പിന്നെ പറയാം.

നശേഷം പെട്ടെന്നു് ഞാൻ ഉണർന്നു. സായ്ബാബായുടെ ജീവചരിത്രം മലയാളത്തിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ എന്റെ ദുരിതങ്ങൾക്കു് ഒരാശ്വാസം കിട്ടും എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഉണർന്നതു്. സാഹിത്യവും വേദാന്തവും ഒക്കെ എനിയ്ക്കു് പുത്തരിയാണു്. വിശേഷിച്ചു് സായ്ബാബായെപ്പറ്റി എനിക്കു് പറയത്തക്ക അറിവുണ്ടായിരുന്നുമില്ല. അപ്പോൾ രാത്രിയിൽ ഉദ്ദേശം ഒരു മണികഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കും; ഉടനെതന്നെ ആ കൊടും തണുപ്പത്തു്-പേയുൺപോലും ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നസമയത്തു്-നിശ്ശബ്ദഗംഭീരമായ ആ അന്ധകാരത്തിൽ ഞാൻ കിണററിൻകര പോയി മൂന്നുനാലുപാള വെള്ളംകോരി തലവഴിഒഴിച്ചു. കുളികഴിഞ്ഞു വന്നു പെട്ടിതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു തുളസിമാല കണ്ടു., അതും എടുത്തുകൊണ്ടു് വീട്ടിനുമുൻവശമുള്ള ഗണപതിക്ഷേത്രസോപാനത്തിൽ എത്തി. പടിഞ്ഞടച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു് പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു് "സായ്ദേവാ എന്റെ ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം അകററി നല്ലവഴികളിൽകൂടി എന്നെ കൊണ്ടുപോകണമേ" എന്നു ഉള്ളുഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചു്, മാലയിട്ടു വീട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നു. ആ രാത്രിതന്നെ സായ്ബാബായെക്കുറിച്ചു് തമിഴിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഉള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും അയച്ചുതരാൻ All India Sai Samaj, Madras-നു ഒരു ആർഡറും എഴുതി.

മൂന്നുനാലുദിവസം കഴിഞ്ഞു് തപാൽശിപായി എട്ടുരൂപാ പന്ത്രണ്ടണയ്ക്കു് ഒരു വീ. പീ. കൊണ്ടുവന്നു. ആ സമയം എന്റെ കൈവശം ചില്ലിക്കാശുപോലുമുണ്ടായിരു

ന്നില്ല. ഇൻറിമേഷൻ ഒപ്പിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഒരു പരിചയക്കാരൻ അവിടെവന്നു് എട്ടേമുക്കാൽ രൂപാ എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടു് ഈ സംഖ്യ അനാമത്തു വകയാണെന്നും കുറേദിവസം കഴിഞ്ഞു മടക്കി ഏൽപ്പിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു. ഈ സംഖ്യ ഞാൻ ആ ആളിനോടു് ചോദിച്ചില്ല. ഒരു പൈ പ്രൂട്ടുതലോ കുറവോ ഇല്ലാതെ ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ ഇങ്ങനെ വീ പി. തുക എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചതു് വെറും ഒരു യാദൃച്ഛികസംഭവമാണെന്നു് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. തന്നെ തല്ലുന്നവർക്കിടാണ്.

ആ കാലത്തു് പ്രമേഹരോഗം എന്നെ ശക്തിയായി ഗ്രസിച്ചിരുന്നു. ഏഴരശതമാനം പഞ്ചസാര ഉണ്ടെന്നും ദിനചര്യകളം ഭേദപ്പെട്ടുത്തി മരുന്നുകുത്തിവച്ചില്ലെങ്കിൽ അപൽക്കരമായിത്തീരുമെന്നും ഡാക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. രണ്ടുനേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിനു പോലും വകയില്ലാതെ വളരെ വലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആ സന്ദർഭത്തിൽ എനിക്കു് രോഗംമാറുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേകാഹാരം തയാറാക്കുന്നതിനോ എന്തെങ്കിലും മരുന്നു് കഴിക്കുന്നതിനോ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എനിക്കു് ആ കാലത്തു് 168 റാത്തൽ തൂക്കമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രമേണ ശരീരം ക്ഷീണിച്ചുതുടങ്ങി. എന്റെ തൂക്കം 123 റാത്തലായി കുറഞ്ഞു. വിരലുകളുടെ തുമ്പു മരവിച്ചുതുടങ്ങി. കൈകൊണ്ടു ഒരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്ന നിലയായി. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ഒപ്പിടുകയോ മൂന്നോനാലോ വാചകങ്ങളെഴുതുകയോ ചെയ്യും. ഈ സ്ഥിതിയിലായിട്ടും വെറും കഴിവുകേടു കൊണ്ടു് എന്റെ രോഗശമനത്തിനു് ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

എല്ലാം ഈശ്വരനിശ്ചയംപോലെ വരും. ഒരുവന്റെ കഴിവുകളും സാഹചര്യങ്ങളും അതിനനുസരിച്ചു മാത്രമേ രൂപമെടുക്കുകയുള്ളൂ എന്നു് എങ്ങിനെയോ ഞാൻ ധരിച്ചുവച്ചിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം മാലയിലെ നൂൽ എന്നോണം എനിക്കു് ആലംബവും ആശ്വാസവും നല്കി. എന്തായാലും സായ്ബാബായെപ്പറ്റിയുള്ള പുസ്തകം എഴുതിത്തുടങ്ങണമെന്നതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. പുസ്തകം എഴുതിത്തീരുന്നതുവരെ ദീക്ഷവളർത്തണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. എന്റെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ശ്രീ വേലുപ്പിള്ളയും മറ്റൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ശ്രീ പി. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതു് എഴുതി എടുക്കും. ഇപ്രകാരം പുസ്തകത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഒരുവിധം മുഴമിച്ചു. താൻ പകുതിതീർത്തു പിന്നെയും പലപ്രാവശ്യം.

കാരവസാരം കഴിഞ്ഞു ഒരു വൈകുന്നേരം എന്റെ മുഷിപ്പൻവേഷവും കെട്ടുതാടിയുമായി കമ്പോളംവഴി നടക്കാൻ ഇറങ്ങി. ഒരു പെരിയ പൊൻവാണിഭക്കടയിൽ വെള്ളികൊണ്ടുള്ള സായ്ബാബായുടെ വിഗ്രഹം ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു. അപ്പോൾത്തന്നെ നാലുരൂപകൊടുത്തു് അതു വാങ്ങി വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു് ഒരു ഒഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്തു വച്ചു. രണ്ടു കൊച്ചു പിച്ചളവിളക്കുകളും വാങ്ങി വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ വച്ചു കൊളുത്തി കർപ്പൂരവും ചന്ദനത്തിരിയും മറ്റും കത്തിച്ചു് ആരാധനതുടങ്ങി. അടുത്ത ദിവസം മുതൽ ഞാനും കുഞ്ഞുങ്ങളും സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലുവാനും കർപ്പൂരാരാധന നടത്താനും മറ്റും ആരംഭിച്ചു. ഈശ്വരനാമം ഉച്ചരിക്കുകയോ അതിൽ എന്തെങ്കിലും

തരത്തിലുള്ള ശുശ്രൂഷ പതിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഒരു മൂർത്ത്യാരാധകനായിത്തീർന്നു.

ഈ കാലത്തു് എക്സൈസ് കമ്മീഷണർ ആയിരുന്നതു് ശ്രീ. പി. ജി. എൻ. ഉണ്ണിത്താൻ അവർകളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ പ്രവേശിച്ചു മൂന്നു നാലുമാസങ്ങൾ കഴിയുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ എന്നോടു അത്യപ്തനായി. കാലംകഴിയുംതോറും അതു് വർദ്ധിച്ചുവന്നതേയുള്ളൂ. ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങളെന്താണെന്നു സ്പഷ്ടമായി അറിയാൻപാടില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് എന്റെ നിലയുറപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയും ഞാൻ കണ്ടില്ല. പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്ത ദുരിതവും മനഃക്ലേശങ്ങളും ഞാൻ അനുഭവിച്ചു. ജൂനിയറന്മാരായ പലരുടെയും എന്റെ തലയ്ക്കുമീതെ പ്രമോഷൻ കിട്ടി. കർമ്മഗതിക്കനുസരിച്ചു് ഉണ്ടാകുന്ന ഈദൃശസംഭവങ്ങളെ അനുഭവിക്കുകയല്ലാതെ മുട്ടുകയോ മുരളുകയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ലെന്നു് എനിയ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായി. അഭിമാനഭംഗം കൂടാതെ നിത്യതകഴിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കയ്വശം ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായിവിറ്റു. സ്വർണ്ണത്തിന്റെ അവസാനപണമിട്ടയും തുലഞ്ഞു. ആ ഘട്ടത്തിലാണു് തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിസ്ഥലമായ മാമലയ്ക്കു് എന്നെ മാറ്റിയതു്. സ്വാതന്ത്ര്യമായി നടക്കുന്നതിനുപോലുമുള്ള ആരോഗ്യമില്ല; കയ്വശം ഒരു പൈസയുമില്ല. അതിനുംപുറമെ സ്ഥലത്തു പലർക്കായി അല്പം ചില്ലറ കടങ്ങളും കൊടുത്തു തീർക്കാനുമുണ്ടു്. പ്രായമായ ഒരു മകളും, പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിക്കുന്ന രണ്ടു

മൂന്നു കുഞ്ഞുങ്ങളും! ഇതിനെല്ലാം മേലായി പൊന്തിനിന്ന മറെറാരു കീറാമുട്ടി എന്റെ അമ്മ തളർവാതം പിടിപെട്ട മറെറാരു പുരുഷസഹായമില്ലാതെ എന്റെ ശുശ്രൂഷയിലും മേൽനോട്ടത്തിലും കഴിയേണ്ടതുണ്ടു്. ഈ വക കാര്യങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഒരു പോംവഴിയും ഞാൻ കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ അപ്രതീക്ഷിതമായി അവിടെ വന്നു മൂത്തമകളേ അദ്ദേഹംകൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു കൊള്ളാമെന്നും ഭാര്യയേയും മറെറാരു കുട്ടികളെയും അമ്മയുടെകൂടെ താമസിപ്പിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു. പിന്നത്തെപ്രശ്നം യാത്രച്ചെലവിനും മറെറാരാവശ്യത്തിനുമുള്ള പണം സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. ഏതായാലും എന്റെ സ്ഥലംമാറ്റക്കാര്യം പറയാനായി എന്റെ ഒരു ബന്ധുവും കൊല്ലത്തു് അപ്പോൾ ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്നയാളുമായ ഒരു മാന്യന്റെ വീട്ടിൽപോയി. വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞതിനുശേഷം ഞാൻ യാത്രപറയാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അൻപതുരൂപാ ഒരു കവറിലിട്ടു് എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചു. "ശമ്പളവുംകിട്ടാതെ അങ്ങോട്ടുപോയാൽ പണം കാണുകയില്ലല്ലോ. തല്ക്കാലം ഇതിരിക്കട്ടെ" എന്നുപറഞ്ഞിട്ടാണു് അദ്ദേഹം കവർ എന്റെ കയ്യിൽ തന്നതു്.

ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനോടു രൂപ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. എനിക്കു് യാത്രച്ചെലവിനു് പണം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു് ചിന്തിയ്ക്കാൻപോലും ഒരു സന്ദർഭം ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണവേളയിൽ ഉണ്ടായതുമില്ല.

എന്റെ പുതിയ ജോലിസ്ഥലത്തു് ഹാജരായി മൂന്നു നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഞാൻ ഒരു മാസത്തെ അവധി

ക്കപേക്ഷിച്ചു. അനാരോഗ്യം വർദ്ധിച്ചുവരികയായിരുന്നു. അതാണവധിയെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതു്. ഒരാഴ്ചകഴി ഞ്ഞപ്പോൾ കമ്മീഷണറാവർകൾ അവിടെ വന്നു് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുമുഖാന്തിരം കുറെ കിണറുകൾ, നോട്ടപ്പുരകൾ, സ്റ്റാപ്പ് ഗോറു്, പൊക്കയിലേയ്ക്കു് ഒരു റോഡു മുതലായ ജോലികൾ നടത്തണമെന്നും അതിനുശേഷം അവധി എടുത്താൽ മതി എന്നുംപറഞ്ഞു. എന്നെ ഏൽപ്പിച്ച ജോലികളെല്ലാം ഒരുവിധം തൃപ്തികരമായി ചെയ്തുതീർക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ കാലത്തു് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു കോവിനെ ആസ്പദമാക്കി അഞ്ചുമുപ്പാശമ്പളക്കൂടുതൽ പ്രത്യേകമായുമായി എനിക്കു് അനുവദിച്ചുതന്നു. ഇതിനു മുമ്പു് ജീവൻപോലും പണയംവെച്ചു് ഞാൻ അനേകം കേസ്സുകൾ എടുത്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ശ്രീ. സായ്ബുപ്പായുടെ ആശ്രയത്തിൽ ഞാൻ ആയതിനുശേഷമാണു് എൻറെ പ്രവർത്തനത്തിനു പുരോഗതിയുണ്ടായതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതിനും പുറമെ ആ കൊല്ലംതന്നെ തുടർന്നു വേറൊരു ശമ്പളക്കൂടുതലും ലഭിക്കുവാൻ സംഗതിയായി. ഇതു പ്രത്യേകമെടുത്തുപറയുന്നതു് ഒരു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ രണ്ടുതവണ ശമ്പളക്കൂടുതൽ കിട്ടുകയെന്നതു സക്കാർ സർവീസിൽ അപൂർവ്വമാകയാലാണു്.

ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും എൻറെ ശരീരസ്ഥിതി മോശമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കൊല്ലത്തുവച്ചു പിടിപെട്ട രോഗം പെട്ടെന്നു് എന്നെ അവശനാക്കി. എൻറെ താമസസ്ഥലമായ മാമലനിന്നും അടുത്തയാത്രചെയ്യുള്ള സ്ഥലം പന്ത്രണ്ടുമൈലകലെയുള്ള എറണാകുളമായിരുന്നു. യാതൊരുവിധമായ വൈദ്യസഹായവും ഈ സ്ഥലത്തോ

സമീപസ്ഥലങ്ങളിലോ നിന്നു കിട്ടുമായിരുന്നില്ല. രണ്ടു പ്രമേഹക്ഷതങ്ങൾ എന്റെ വലതുകാലിൽ ഉണ്ടായി. രണ്ടെണ്ണവും പൊതിച്ച തേങ്ങായുടെ വലുപ്പത്തിൽ പഴുത്ത് ബാം ബ്ലാഡർപോലെ ചുവന്നു കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു് വിങ്ങിവളർന്നുവന്നു. ആപ്പറേറ്റു ചെയ്യുന്നതിനു് ഞാൻ അനുകൂലിയല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ചില്ലറ പൂച്ചുമരുന്നുകളും മറ്റും ഇട്ടുനോക്കി. പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. സബ്ബ് ഇൻസ്പെക്ടർ ശ്രീ. നാരായണയ്യരും മറ്റും ആപ്പറേറ്റുചെയ്യുകയോ ഏതെങ്കിലും ആശുപത്രിയിലേയ്ക്കു് പോകുകയോ ചെയ്യണമെന്നു് നിർബന്ധിച്ചു. ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ട ആളുകളോ ചികിത്സയ്ക്കാവശ്യമുള്ള പണമോ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളും 'ഏട്ടിലെ പൊരയ്ക്കു' പോലെ പര്യവസാനിച്ചു. ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ ഒൻപതുമണിയോടുകൂടി എന്റെ ശരീരം ചലനരഹിതമായി. കണ്ണടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനുംകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വിട്ടുവിട്ടുള്ള വേദന അസഹ്യമായി. എന്റെ ബോധംകെട്ടു. ചുറ്റും നിന്നവർ നിലവിളിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. പിന്നെ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ദേഹവുമില്ല. ദേഹിയുമില്ല. നഗ്നതമറയ്ക്കുവാൻ ശരീരത്തിലിട്ടിരുന്ന മുണ്ടുമാറിപ്പോയതും കയ്പൊട്ടിയുടെ അടിയിൽ പതിനഞ്ചുരൂപാ ഒളിച്ചുവച്ചിരുന്നതും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നില്ല. ഞെങ്ങിയും ഞരങ്ങിയും രോഗശയ്യയിൽ കിടന്നു മിഴിച്ചുനോക്കുന്ന എന്റെ അമ്മയുടെ പ്രതിരൂപവും കീറിപ്പോയ പടം ഒന്നാക്കി എടുക്കാൻ ശ്രുണ്ടികാ

ണ്ടിക്കുന്ന എന്റെ മകനെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണയും എന്നിൽ നിന്നും വിദൂരമായിരുന്നു. സാമാന്യം നല്ലനിലയിൽ ജീവിക്കുന്ന എന്റെ ബന്ധുക്കളുടെ സന്തുഷ്ടിയും എന്നെ തടവിയില്ല. ചിന്തയറ്റ് ചിത്തമറ്റ് ഞാൻ മുഹൂർത്തങ്ങൾ കഴിച്ചു. കണ്ണുതുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ വെള്ളവസ്ത്രംധരിച്ച ഡാക്ടർ നോബിളും എന്നെ തലോടിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായികണ്ടു. "നമസ്തേ സായിദേവായ നമസ്തേ ലോകരക്ഷകാ പാഹിമാം പാഹിമാം ത്വമേവം ശരണം മമ" എന്നു് അടുത്തു നിന്നവർ കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ പറഞ്ഞു പോയി. ഏതാണ്ടു 150-മൈൽ അകലെ താമസിക്കുന്ന ഈ അമേരിക്കൻ ഡോക്ടർ ഒരു പൂല്ലുമേഞ്ഞ കുടിലിൽ അലസ്യമായി കിടന്ന എന്റെ മുൻപിൽ ആകാശസഞ്ചാരിയായ ദേവതയെപ്പോലെ എങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു! ഞാനറിയാതെ കണ്ണുനിറയുന്നോ! ആനന്ദാശ്രുപ്രവാഹമേ, നീ സാവധാനംനില്ക്കൂ! ഞാൻ ഈ വാമകംകൂടി എഴുതിത്തീർത്തുകൊള്ളട്ടെ.

മാമലനിന്നും ഉദ്ദേശം നാലുമൈൽകിഴക്കു പുത്തൻകരിശ്ശു് എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടു്. അവിടെയുള്ള കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രി പരിശോധിക്കുന്നതിനു് മാമലക്കുന്നത്തു പോകുന്നവഴി സായ്പു് കുന്നത്തുവന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏക്സൈസുകാർ വിവരംപറഞ്ഞു് സായ്പിനെ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവന്നതാണു്. ഈ സംഭവത്തിനെപ്പറ്റി വിശേഷവിധിയായി ഒന്നും പറയാനില്ലെങ്കിലും ഇപ്രകാരം മലംപ്രദേശത്തുള്ള ഒരു പുരയ്ക്കുന്നത്തു് മരണവുമായി പടവെട്ടുന്ന ഒരു മനുഷ്യനു്

സമാധാനവും ശാന്തിയുമരുളാൻ ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ ദൈവദൂതനെപ്പോലെ പ്രശസ്തനായ ഒരു ഭിഷഗ്വരൻ വന്നു ചേർന്നതു് - അതും നീണ്ട നിമിഷങ്ങൾക്കിടയിൽ - ചിന്താർഹമല്ലേ? ആ ആളിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു സ്മരണീയവുമല്ലേ?

ഉടനടി ആശുപത്രിയിലാക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കു പോയി. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ അന്നു മുഴുവൻ പുഴ ജോലിയായിരുന്ന ഒരു പേരുകേട്ട ഡോക്ടറുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മരുന്നുണ്ടാക്കി ഇട്ടു. ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്യാതെ രോഗശമനമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും പൊതുവേ എന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വളരെ മോശമായിരുന്നു. നടക്കുന്നതിനുപോലും പരസഹായം കൂടാതെ എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കുന്നതിനുപോലും സാധിക്കാതെ വന്നു. ഇത്തരമായ ഈ സ്ഥിതിയിൽ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു് അപകടമാണെന്നു് പല സ്നേഹിതന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു് ഞാൻ എറണാകുളം ജനറൽ ആശുപത്രിയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. നൂറിനാല്പതുതവണയോളം കുത്തിവയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു; പടിയിട്ടിച്ചു് കുറേ ദൂരം നടക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു് പറയത്തക്കവിശേഷമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ഇപ്പോഴും സർവീസിലിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധന്മാരായ രണ്ടുമൂന്നു ഡോക്ടർ സർജന്മാർ കൂടി എന്റെ ശരീരപരിശോധനയും മറ്റും കഴിച്ചതിനുശേഷം എനിക്കു് അലോപ്പതി സിസ്റ്റപ്രകാരം ചികിത്സയൊന്നുമില്ലാ എന്നും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരെ സമീപിച്ചു്

വല്ലമരുന്നുകളും സേവിച്ചു നോക്കണമെന്നും അറിയില്ല. ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ആയുർവേദവൈദ്യന്മാരുടെചികിത്സകളും ഇതിനകം കഴിഞ്ഞിരുന്നതു കൊണ്ട് യാതൊരാശയ്ക്കും വകയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏറെത്താമസിയാതെ എന്നെ മുന്നമ്പത്തെയ്ക്ക് സ്ഥലംമാറുകയും ചെയ്തു.

ഇവിടെവച്ച് ഇപ്പോൾ ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു മേജർ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻറെ അദ്ധ്യക്ഷപദം അലങ്കരിക്കുന്ന ഒരു മാന്യദേഹംഎന്നെകാണാനിടയാകുകയും മദ്യാസിനുപോയി പ്ലാസ്റ്റിക് ചികിത്സ നടത്തണമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഇതിനും പണമില്ലെന്നുള്ള പഴയ പല്ലവിതന്നെ പാടേണ്ടിവന്നു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ഉദ്ദേശം എഴുപതു വയസ്സുകഴിഞ്ഞ ഒരു വൃദ്ധൻ എൻറെ താമസസ്ഥലത്തു വന്നു എന്നെ കാണണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ ആൾ ആ സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു അരയനായിരുന്നു. (മത്സ്യംപിടിക്കുന്നവർഗ്ഗം.) സാധാരണ ചില്ലറപൊട്ടവൈദ്യം അവരുടെ ഇടയിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ നടത്തിയിരുന്നതല്ലാതെ കാര്യപ്രമായ ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒന്നും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരുനീണ്ടകഥ പെരുതായിപ്പറയാം. രണ്ടണയുടെ ഏതോ അങ്ങാടിമരുന്നിൻറെ പ്രയോഗം കൊണ്ട് ഞാൻ രണ്ടാഴ്ചകൊണ്ട് സ്വതന്ത്രമായി നടക്കാനും പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കാനും മറ്റും പ്രാപ്തനായി. ഇതും ഒരു സാധാരണ സംഭവമായി ഉൾക്കൊള്ളിയറിയാത്തവർക്കു തോന്നാം. രണ്ടായിരം രൂപായ്ക്കുമേൽ ചെലവുചെയ്തും പല പല വിദഗ്ദ്ധന്മാരും കൈവെടിഞ്ഞും ജീവിതത്തി

ന്റെ സകല ആശാകിരണങ്ങളും മങ്ങിയണഞ്ഞു അർദ്ധ പ്രജ്ഞനായി ദിനരാത്രങ്ങൾ കഴിച്ചുവന്ന ഞാൻ ഇത്ര ലഘുവായ ചെലവിലും ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിലും ഉപദ്രവം രോഗവിമുക്തനായത് ദൈവാധീനം ഒന്നു കൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു് എനിക്കു് ആ കാലങ്ങളിൽ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കു ബോധ്യമായിരിക്കും. മുനമ്പത്തു് താമസമാക്കാനും ഈ പട്ടാളക്കാരൻ-വെറുംകൂടി വൈദ്യൻ കടൽപ്പുറത്തു നിന്നും വടിയടിച്ചുവന്ന യാതൊരു മുൻപരിചയവുമില്ലാത്ത എന്നെ മരണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തിയതു് സായ്ദേവന്റെ ദയാവായ്പല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ലെന്നു ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതുപോലെ അനവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ എനിക്കു പറയാൻ കഴിയും. ഒന്നിലധികം കാരണങ്ങളാൽ എന്റെ അനുഭവങ്ങളെപ്പററിയുള്ള കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഇനിയൊരു സന്ദർഭം കിട്ടുമെങ്കിൽ അപ്പോൾ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാമെന്നാശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശ്രീ. സായ്ദേവനെപ്പററിയുള്ള എന്റെ അറിവു് സംക്ഷിപ്തമായി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ!

ശ്രീ. സായ്ദേവൻ ഇസ്ലാംമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ മറെറാ മതങ്ങളോടൊപ്പം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സ്വാമികളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു എങ്കിലും ശൈശവകാലം ഒരു മുസ്ലീം ഫക്കീറിന്റെ ശിക്ഷണത്തിലും രക്ഷയിലുമാണു് അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. അതിനുശേഷം തന്റെ ശിഷ്യജീവിതം മുസ്ലീംപള്ളിയിലാണു് നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവിടെ ഉള്ള പ്രധാന പ്രാർത്ഥനമുറിയിൽ യാതൊരു

സാധനങ്ങളും വച്ചുസൂക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല; അതിനു് നിംബാറുമുണ്ടു്

സ്വാമികളുടെ വസ്ത്രധാരണരീതിയും മുസ്ലീംഫക്കീറന്മാരെപ്പോലെ കഫ്നിയും തലക്കെട്ടുമായിരുന്നു. ശിരസ്സുമറയ്ക്കുന്നതു് മുസ്ലീം ആചാരങ്ങളിൽ അപ്രധാനമല്ലല്ലോ.

ധനികന്മാരിൽ നിന്നും പണം വാങ്ങി പാവങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു് ചെലവാക്കുന്നതു് സായ്ദേവനു് ഒരു ജീവിതവ്രതം തന്നെയായിരുന്നു. സ്വാമികൾ സ്വർണ്ണം വാങ്ങുകയോ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. മെക്കായിലേക്കു് മുസ്ലീങ്ങളെ തീർത്ഥയാത്ര അയയ്ക്കുകയും മുസ്ലീംദേവാലയങ്ങൾ പണിയുന്നതിനു് ധനസഹായം ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇസ്ലാം മതമനുയായികളോടു് അല്ലാഹു അക്ബർ, അല്ലാമാലിക് എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതല്ലാതെ താൻ അവതാരപുരുഷനാണെന്നും മറ്റും ഒരിയ്ക്കലും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വാമികൾ ഖുർ-ആൻ മുസ്ലീങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതം ക്ഷണികമാണെന്നും അതു് മായാകലുഷമായതുകൊണ്ടു് അതിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് ഇവിടം ഒരു പരിശീലനരംഗമായി കരുതുകയവേണ്ടു എന്നും മറ്റും സാധാരണയാളുകൾ പറയാറുള്ളതുപോലെ ശ്രീ. ബാബാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല; നേരെമറിച്ചു് ഈ ജീവിതം യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും മനുഷ്യധർമ്മം നിറവേറ്റി ഈ ജീവിതവും ലൌകികരീത്യാതന്നെ അനു

ദവിക്കേണ്ടതാണെന്നും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകമായ ആരാധനാക്രമങ്ങളോയോഗമാർഗ്ഗങ്ങളോയാ പറഞ്ഞി സായ്ദേവൻ് യാതൊരു താല്പര്യവുമില്ലായിരുന്നു. സ്വാമികൾ ആർക്കും ഉപദേശം നൽകിയിട്ടില്ല. ശിഷ്യന്മാരായി ആരെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടുമില്ല. മേൽവിവരിച്ച സംഗതികളെല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ നബിയുടെ തിരുവാചകങ്ങൾ സായ്ബാബാ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പ്രത്യക്ഷമാകും.

ലോകോദ്ധാരണാർത്ഥം ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ജന്മമെടുക്കുന്ന അമാനുഷവ്യക്തികളുടെ ഇഹശക്തി ബഹുസഹസ്രം വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷവും മനുഷ്യരാശിയിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗത്തിന്റെ ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ ദിവ്യസരിത്തിൽ പെട്ടുന്നവർ അതിന്റെ ഒഴുക്കിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ചു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധൻ, കൃഷ്ണദേവൻ, ഗാന്ധിജി, ശ്രീകൃഷ്ണൻ മുതലായവരുടെ കഥകളും ഉദാഹരണങ്ങളുമാണ്. കാശി, രാമേശ്വരം, മക്കം, ജറുസലം, ശബരിമല മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും ഇപ്പോഴും അവിസ്മരണീയവും പവിത്രവുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്, സായ്ദേവനെപ്പോലുള്ള ദിവ്യാത്മാക്കളുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം കൊണ്ടാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് 32 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപുമാത്രം ദേഹവിയോഗംചെയ്ത ശ്രീ. സായ്ദേവന്റെ ആത്മശക്തിയും കേവലാനുഗ്രഹതല്പരതയും ദീനജനങ്ങളുടെ പരിത്രാണനത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നതിൽ സംശയത്തിനു വകയില്ലതന്നെ.

ഭക്തന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങൾ

I

No. 5901

(പ്രൊഫസർ ജി. ജി. നാർക്കേ M. A., M. Sc.,
പൂനാ എൻജിനീയറിംഗ് കാളേജ്)

പൂനാ, മേയ് [illegible]

യോഗീശ്വരന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗം കൊണ്ടുള്ള അനുഭൂതിയും ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലുള്ള പുരോഗതിയും എല്ലാം രഹസ്യമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കബീർ തന്നെ "കൈയിൽകിട്ടിയതു് രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്റെ ഗുരു സായ്ബാബായുടെ നിർദ്ദേശം ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു. എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾതന്നെ സ്വാഭാവികമായി മൊഴിമുട്ടിപ്പോകുന്നുണ്ടു്. സായ്ബാബായെ സംബന്ധിച്ചു ചിലചില്ലറക്കാര്യങ്ങൾമാത്രമേഎനിക്കുപറവാൻകഴിവുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുവല്ലിയ പ്രയോജനമൊന്നും വരാനില്ല.

കുലദൈവം

ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതികൾ ഏറ്റവും നിഗൂഢങ്ങളും വാഗ്മനോഗോചരങ്ങളുമാകുന്നു. സായ്ബാബായെ ഞങ്ങളുടെ കുലദൈവങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുകയാണു്. നിത്യവും ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പൂജിച്ചുവരുന്നു സാധാരണ തരത്തിലുള്ള ഒരു സൽപ്പുരുഷനല്ലാ സായ്

ബാബാ. അദ്ദേഹം ദൈവമാണ്. സ്വാമികളുടെ നയനങ്ങളിൽനിന്നും പ്രസരിച്ചിരുന്ന ജ്യോതിസ്സുതന്നെ ഇതിനു് ഒരു തെളിവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവുകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും അത്ഭുതകരങ്ങളായിരുന്നു. സായ്ബാബായുടെ മഹത്വം അറിയുന്നതിനു് സാഹായികമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലാണു് എന്റെ യൗവനകാലം കഴിഞ്ഞുകൂടിയതു്. എന്റെ ശത്രുരൻ, ഭാര്യ, അമ്മ മുതലായവരെല്ലാം ബാബായെ ഈശ്വരൻ എന്നുകരുതി പൂജിച്ചിരുന്നു. ജ്ഞാനേശ്വരി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് സംപ്രഭൃഷന്മാരെപ്പറ്റി പലതും ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്നു.

ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി അഞ്ചിൽ എം. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുശേഷം ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി ഒൻപതുവരെ ഭ്രൂഗർഭശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ജോലികൾക്കായി ഞാൻ കൽക്കത്തായിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. ആയിരത്തി തൊള്ളായിരത്തി ഒൻപതിൽ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റിന്റെ വേതനത്തോടുകൂടി ഉപരിപഠനാർത്ഥം ഞാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കുപോയി; ഭ്രൂഗർഭശാസ്ത്രവും, ഭ്രൂഖനനവും ഐശ്ചികമായി എടുത്തു് 1912-ൽ എ. എസ് സി. ബിരുദം സമ്പാദിച്ചു് ആ കൊല്ലംതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ മടങ്ങിഎത്തുകയും ചെയ്തു. എന്റെ ഭാര്യയും, അമ്മയും, ശത്രുരനും മറ്റും മിക്കപ്പോഴും ഷർഡിയിൽ പോകുമായിരുന്നു. ഞാൻ അവിടെ ചെല്ലുന്നതെന്നു് ഒരിക്കൽ അവർ എന്നെ അറിയിച്ചു. ബാബായ്ക്കു ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ ദർശനത്തിനായി ചെല്ലാമെന്നു് മറുപടികൊടുത്തു: 1913 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഞാൻ മി. മാധവറാവു ദേശപാണ്ഡെയുമൊത്തു് ഷർഡിയിൽ പോയി.

എന്നെ അദ്ദേഹം ബാബായെപരിചയപ്പെട്ടത്താൻ തുടങ്ങവേ "കൊള്ളാം! ഈ കുട്ടിനെ നിങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടുത്തുകയാണോ! മുപ്പത്തുതലമുറകളായി അദ്ദേഹത്തിനെ എനിക്കറിയും" എന്നുബാബാ അരുളിച്ചെയ്തു. പൂവ്വ ജന്മങ്ങളുടെഎത്ര അഗാധമായഅറിവാണിത്! എന്നെ ആദ്യം ഹഠാൽആകഷിച്ച ഒരുസംഗതിസ്വാമികളുടെനയനങ്ങൾ ആയിരുന്നു. ആ നോട്ടം എന്റെ ഹൃദയം തുളച്ചു കയറി. സ്വാമികൾ ചാവടിയിൽ ഇരുന്നരീതിഅവിസ്മരണീയമായി എന്നിൽപതിഞ്ഞു. ആദ്ധ്യാത്മികബോധം ധ്യാനത്തിലാണ് എനിക്കുണ്ടായത്.

ആദ്യം എല്ലാപേരേയുംപോലെ ഞാനും സ്വാമിജിയുടെ ശുശ്രൂഷചെയ്തും പൂജാസമയങ്ങളിൽ ഹാജരാകുകയും മറ്റും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പൂജാസമയം ബാബാ അകാരണമായി കോപംകൊണ്ട് ശപിക്കുകയും ഭയപ്പെടുത്തുകയും എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വിഭ്രാന്തികാണിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്യസാമിതപം

ഇദ്ദേഹം ഭ്രാന്തനാണോ എന്നുപോലും ഞാൻ സംശയിച്ചുപോയി. ആ വിചാരം ഒരുനിമിഷത്തേയ്ക്കു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുതാനും. അന്നു വൈകുന്നേരം ഞാൻ തൃപ്പാദങ്ങൾ തഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ തല മെല്ലെ തടവിക്കൊണ്ട് "എനിക്ക് ഭ്രാന്തില്ല" എന്നു അരുളിച്ചെയ്തു. ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ എന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു നിഗൂഢമായി തിങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ചിന്താശ

കലംപോലും അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ആത്മാവിന്റെ കാരണകർത്താവായി, അന്തര്യാമിയായി സ്വാമികൾ നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നു് ആ നിമിഷം തന്നെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. തിരുവടികളുടെ അന്തര്യാമിത്വം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനവധി സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ത്രികാലജ്ഞാനം

സ്വാമികൾ എന്റെ വിചാരങ്ങളും ഇംഗിതങ്ങളും എന്നല്ല വിവിധമനോഭാവങ്ങളും സംശയം കൂടാതെ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ള രീതിയിലായിരുന്നു എന്നോടു സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വാമികളുടെ അമാനുഷശക്തിയെ ഞാൻ പരീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഓരോ സന്ദർഭവും സ്വാമികൾ സർവജ്ഞനായി, സർവസാക്ഷിയായി എല്ലാം തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കു വിധേയമാക്കിയിരുന്നു എന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം കൂടുതൽ കൂടുതൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശുദ്ധമായി. ബാബാ ത്രികാലജ്ഞാനിയായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് ബഹുശതം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ചുരുക്കം ചിലവയെപ്പറ്റിമാത്രം പ്രസ്താവിക്കാം.

1913-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് ബാബാ, എന്റെ ശ്വശ്രൂരൻ ഒരു കെട്ടിടം പണിയിക്കുമെന്നും, അതിന്റെ ഭരണം എനിക്കായിരിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു. 1915-നും 1916-നും ഇടയ്ക്കാണു് കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കിയതു്. 1919-ാമാണ്ടോടുകൂടി അതിന്റെ ഭരണകർത്താക്കളിൽ ഒരാളായി

എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ കെട്ടിടത്തിലാണ് ബാബാ യുടെ "ശവകുടീരം" സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

ഭൂഗർഭ ശാസ്ത്രത്തിലും, ഭൂഖനന ശാസ്ത്രത്തിലും പ്രത്യേകം ബിരുദകോഴ്സ് നേടി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു മടങ്ങി വന്ന എനിക്കു സ്ഥിരമായി ഒരു ജോലികിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഷർഡിയിൽ ആദ്യം ഞാൻ മൂന്നുനാലുദിവസമേ താമസിച്ചുള്ളൂ. അതുകഴിഞ്ഞ് ബർമ്മായിൽ പോയി ബർമ്മാ ഓയിൽ കമ്പനിയിൽ മൂന്നുമാസം ജോലി നോക്കിയിരുന്നു. പിന്നീടു ഞാൻ നാഗപ്പൂരിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അവിടെ നിന്നും എന്റെ ഭാര്യയുമായി ഷർഡിയിൽ വന്നു നാലുമാസം താമസിച്ചു. അതിനുശേഷം നാഗപ്പൂരിലേയ്ക്കു പോയി. കുറേകഴിഞ്ഞ് ഞാൻ ഷർഡിയിൽ ചെല്ലണമെന്ന് മാധവറാവുവിന്റെ ഒരു എഴുത്തുകിട്ടി. ഇത്തവണ തുടർച്ചയായി പതിമൂന്നു മാസം ഷർഡിയിൽ തന്നെ കഴിച്ചുതിന് ഒരു പ്രത്യേക കാര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു സന്ന്യാസിയുടെ ജീവിതമല്ലേ നല്ലതു് എന്നു പോലും എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

1914-ൽ ബാബാ കുറേ കഫ്നി (ഫക്കീറന്മാർ ധരിക്കുന്ന ഒരുമാതിരി ഉടുപ്പ്) പള്ളിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചിലക്കു കൊടുത്തു. ഞാൻ ദൂരെനിന്നു് ഈ ദാനങ്ങളെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു; ഒരുപക്ഷേ സ്വാമികും എനിക്കും ഒരു തരമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ സ്വാമിയുടെ ഭജനസമയത്തുംമറ്റും അതു് ധരിക്കുകയും ചെയ്യാം. ബാബാ കുറെ അധികം

ക്ഫനികം ബാക്കി ഇരിക്കവേ വിതരണം നിറുത്തി. കുറെകഴിഞ്ഞു എന്നെ അരികിൽ വിളിച്ച് "നിങ്ങൾക്കു കഫ്നിതരാഞ്ഞതുകൊണ്ടു് എന്നെ കുറപ്പെടുത്തരുതു്. അ ഫക്കീർ (ദൈവം) അതിനു് അനുവദിക്കുന്നില്ല" എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തു. ബമ്മ, കൽക്കട്ടാ മുതലായ ദൂര സ്ഥലങ്ങളിൽ ചുരുങ്ങിയ കാലങ്ങൾക്കു മാത്രം ജോലിക്കു പോകേണ്ടിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു് എന്റെ അമ്മയ്ക്കും മറ്റും വലിയ ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുദിവസം അവർ സ്വാമികളെകണ്ടു് "ഷർഡിക്കോ, ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിനോ അടുത്തു് ഒരു നല്ല ജോലിതന്നു് എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. "അയാളെ ഞാൻ പൂനായിൽ ഉറപ്പിക്കാം" മെന്നായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ മറുപടി. ചിലപ്പോൾ ഒരേസമയത്തു പല ഇടങ്ങളിൽനിന്നും ജോലിക്കു് ഉത്തരവു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ സ്വാമിയെ കണ്ടു് അഭിപ്രായം അറിയുമായിരുന്നു. മുലകുടിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനു് തള്ള എന്നപോലെ എനിക്കു സ്വാമികളല്ലാതെ മറ്റു ശരണമില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനം മിക്കപ്പോഴും ദുർഗ്രഹമാണു്. ഒരിക്കൽ കൽക്കട്ടായിലും ബമ്മായിലും നിന്നു് ജോലിക്കു് ഒരേ സമയം ഉത്തരവുകിട്ടി. ബാബാ ബമ്മായിലും, പൂനായിലും പോവുകയെന്നുപറഞ്ഞു. മറ്റു സന്ദർഭങ്ങളിൽ "ഇന്നിടത്തും പൂനായിലും പോവുക" എന്നായിരുന്നു. അജ്ഞാ പുത്രനായി ജോലിക്കു് എവിടെയെങ്കിലും പോകുമ്പോഴെല്ലാം പൂനായിലും പോവുകയെന്നവസാനമായി പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. പിന്നീടു് ഒരു അവസരത്തിൽ

ബനാറീസിൽ ഒരു പ്രൊഫസ്സരുടെ ജോലിക്കാ
യിൽ ഖനനസംബന്ധമായ ഒരു ജോലിക്കും ഉത്തരവു
ന്നപ്പോൾ ബമ്മയിലും, പൂനായിലും പോവുകയെന്ന പഴ
യതുപോലെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഒരു മൈനിംഗ് എൻ
ജനീയർ ആയിരിക്കെ, ആ ജോലിക്ക് സൌകര്യമില്ലാത്ത
പൂനായിൽ പോകണമെന്ന് എപ്പോഴും സ്വാമികം പറ
യുന്നതോർത്ത് സ്വയം ചിരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. 1913-ൽ
പോലും അഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാൻ പൂനാ എൻ
ജിനിയറിംഗ് കോളേജിൽ പ്രൊഫസ്സർ ആകുമെന്ന് സ്വാ
മിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. 1918-മുതൽ ആ ജോലി
ഞാൻ നോക്കിവരികയുമാണ്. ബാബായ്ക്ക് എന്റെ
ഭാവി വ്യക്തമായി അറിയാമായിരുന്നു.

വളരെക്കാലത്തെ വേർപാടിനുശേഷം 1916-ൽ
ഞാൻ ഷർഡിയിൽ മടങ്ങിയെത്തി. അപ്പോൾ ബാബാ
യുടെ പാദശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നതു് ആരെല്ലാമെന്ന് അന്വേ
ഷിച്ചു. വാമനറാവുപട്ടേൽ ബി. എ., എൽ. എൽ. ബി.
സ്വാമികൾക്കുവേണ്ടി ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യുന്നുവെന്നറിഞ്ഞ
പ്പോൾ എനിക്ക് അല്പം അസൂയതോന്നാതിരുന്നില്ല. അ
ങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ആ ജോലി എന്തുകൊണ്ട് എന്നെ
ഏല്പിച്ചുകൂടായെന്ന തോന്നിയതല്ലാതെ ഞാൻ അതു പു
ത്തുപറഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ ദർശനത്തിനുള്ള സമയമായി
രുന്നതുകൊണ്ട് വസ്ത്രം മാറാൻസമയംകിട്ടിയില്ല ഞാൻ
ധരിച്ചിരുന്ന ഫുൾസ്യൂട്ടും, ഹാറ്റുമായിതന്നെ ബാബായു
ടെ മസ്ജിദ്ദിൽപോയി. പതിവുപോലെ വാമനറാവു
പട്ടേലിനെ ഭിക്ഷാടനത്തിനു അയക്കട്ടേയെന്ന് ഒരു അ

തവാസി മുന്നുപ്രാവശ്യം സ്വാമികളുടെ അനുമതിക്കു പ്രാർത്ഥിച്ചു. പെട്ടെന്നു് "ഇന്നു് ഈ മനുഷ്യൻ ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി പോകട്ടെ" എന്നു് എന്നെച്ചൂണ്ടിക്കൽപ്പിച്ചു. ഞാൻ അന്നു് യൂറോപ്യൻ വേഷത്തിൽതന്നെ ഭിക്ഷയെടുത്തു. പിറേറദിവസംമുതൽ നാലുമാസത്തേക്കു് ഉച്ചഭിക്ഷയെടുക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം എനിക്കായി. ഭക്തനാക്കു" സ്വാമി ഈ ജോലി എന്നെയേല്പിച്ചതു് എന്തിനാണെന്നറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല; എന്റെ അന്തര്യാമിയായതുകൊണ്ടു് എന്റെ ഇംഗിതം നാധിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം സ്വാമികൾക്കുവേണ്ടി ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവകാശം ചുരുക്കം ചിലർക്കു മാത്രമേ കൊടുത്തിരുന്നുള്ളു. 1917-ൽ പൂനാ എൻജിനിയറിംഗ് കോളേജിൽ ഒരു ഒഴിവുള്ളവിവരം പത്രങ്ങളിൽകണ്ടു. ബാബായുടെഅനുമതിയോടുകൂടി ആ ജോലിക്കു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചു. സ്വാധീനബലമുള്ള വളരെ അധികം അപേക്ഷകരുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് എനിക്കുവലിയആശയുള്ളവകയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

എങ്കിലും, പൂനായിൽ ചെന്നു് ആവുംവിധമെല്ലാം ശ്രമിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ ഷർഡിയിൽ നിന്നു പോയി. അതിനുശേഷം "നാക്കേ"യെവിടെ പോയിയെന്നു ബാബാ ചോദിച്ചു. പൂനായിൽ ജോലിക്കു ശ്രമിക്കുവാൻ പോയിരിക്കയാണെന്നു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ അറിയിച്ചപ്പോൾ അല്ലാ അനുഗ്രഹിക്കും എന്നുമാത്രം കല്പിച്ചു. 1918-ൽ എനിക്കു ജോലികിട്ടി. 1919-ൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു അതിനുശേഷം എനിക്കു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സന്താനങ്ങളൊന്നും അല്പായുസ്സു

ക്കളായിരുന്നിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നാലുപുത്രന്മാർ ഉണ്ട്. ഇതെല്ലാം ബാബായുടെ കൃപാതിരേകമാണ്. ബാബായുടെ പ്രവൃത്തകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ അളക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ല. ബാബായെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് യഥായോഗ്യം അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വാമിയുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി അടുത്തിട്ടുള്ളവരിൽ ഏറിയകൂറും ലൌകിക കാര്യസാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു. തന്റെ ദിവ്യത്വം അവരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ബാബാ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. തിരുവടികളുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ കണ്ടു് അറിയണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് ഷർഡിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളവർക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യത്വം അവരവരുടെ കഴിവനുസരിച്ചു് ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചര്യകളെ പ്രത്യേകംനിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ന്യായമായ യാതൊരു നപേക്ഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചും ബാബായ്ക്കു വെറുപ്പുതോന്നിയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും എല്ലാം ശ്രദ്ധേയവും അർത്ഥവത്തുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുവായ്മൊഴികളും മിക്കതും എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു്. സ്വാമികളുടെ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് എന്നോടായി "മണ്ടൻ, മിടുക്കൻ" എന്നും മറ്റും ഉറക്കെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി ശരിയായി മനസ്സിലാകാത്ത സന്ദർഭത്തിലാണു് "മണ്ടൻ" എന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നതു്.

ബദ്ധശ്രദ്ധരായി അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സംഗതി ബാബാ മറ്റു ലോകങ്ങളിലും, അദൃശ്യശരീരത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളും ചിലയവസരങ്ങളിൽ അത്ഥശൂന്യമായ ജൽപനംപോലെ തോന്നിയേക്കാം. അലസമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരുവനു് അദ്ദേഹം പ്രാപഞ്ചികവിഷയങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണെന്നും, അതിരില്ലാത്ത ധനതൃഷ്ണയുള്ള ആളാണെന്നും തോന്നിയെന്നു വരാം. ഒരിക്കൽ ഒരാൾ ബോംബെയിൽ വന്നു് സ്വാമികളുടെ സന്നിധിയിൽ കുറേ സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി. സ്വാമിയെപ്പറ്റിയെന്തു തോന്നുന്നുവെന്നു് ഞാൻ അയാളോടു് ചോദിച്ചപ്പോൾ തന്റെ വലിയ പ്രതീക്ഷകൾക്കു വിപരീതം നിരാശയാണുണ്ടായതു് എന്നും, ഒരു സന്ന്യാസിയും ഇതുപോലെ പണം ചോദിക്കുകയോ തൊഴിലാക്കിവച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സ്വാമികളുടെ ഓരോ ചൊല്ലും ശ്രദ്ധിച്ചു് അപഗ്രഥനം ചെയ്യുന്നവർക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദ്ഭാവവും ശക്തിയും അസാധാരണമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും തൻമൂലം സ്വാമികളുടെ ഉപദേശങ്ങളും ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലായിരുന്നുവെന്നും കാണുവാൻ കഴിയും.

ബാബാ പലപ്പോഴും താൻ അദൃശ്യനായി സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള വിവരം പറയുമായിരുന്നു. പ്രഭാതങ്ങളിൽ അഗ്നികുണ്ഡത്തിനു സമീപമിരുന്നു് ഭക്തന്മാരോടായി

തലേദിവസം നടത്തിയ സഞ്ചാരങ്ങളേയും, അപ്പോൾ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളേയും പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചിരുന്നു. രാത്രിയിൽ ചാവടിയിലും, മസ്ജിദിലും ഉണ്ടായിരുന്ന വക്കീൽ സ്വാമികളുടെ ശരീരം അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി സത്യമായിരുന്നുവെന്നു് പല പരിശോധനകൾകൊണ്ടും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സ്വാമികളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരം വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു് ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ബാബായുടെ മരണാനന്തരമുള്ള അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിവുണ്ടായിരുന്നു. പലരുടെ മുജ്ജന്മങ്ങളും ആ കാലത്തെ പ്രധാനസംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹംവിവരിക്കും. ഒരിക്കൽ എന്റെ കഴിഞ്ഞ നാലുജന്മങ്ങളെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സംസാരിച്ചു. ആരേപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ ആളിനെമാത്രം കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ തക്ക ഒരു രീതിയിലാണു സ്വാമികൾ സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. ബാബായുടെ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കു്, മുഖക്കുറിപ്പു് ചില അംഗ്യങ്ങൾ—ഇവമാത്രം നിരവധിയാളുകളുടെ മനഃക്ലേശം അകറ്റിയിരുന്നു.

ഭൂലോകത്തെ അല്ല, സർവ്വലോകങ്ങളിലും അനായാസമായി സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും ത്രികാലങ്ങളേയും സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനും അതിവ്യാപകശക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് അവിതർക്കിതമായി പറയാം. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വാമികളുടെ അരുളപ്പാടുകൾ ഞാൻതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

അദ്ദേഹം ഒരു പിച്ചനായിരുന്നോ!

"നിങ്ങൾ എവിടെയിരിക്കുന്നു? ഞാൻ ഏതു സ്ഥലത്താണു്? ഈ ലോകത്താണു്; ഞാൻ എന്റെ ശരീര

ത്തിലല്ല. ഇതുമെയർഷാദ എന്നെ കൊണ്ടുപോയി" എന്നൊക്കെ ചിലപ്പോൾ ഇങ്ങനെ സ്വയം പറയുന്നതുകേട്ടാൽ അദ്ദേഹം പിച്ചനാണോ എന്നു അപരിചിതർക്കു തോന്നിപ്പോകും. സായ്ബാബാ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എവിടെയായിരുന്നുവോ അവിടെത്തന്നെയിപ്പോഴുമുണ്ട്. പിതൃക്കളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചിട്ടുള്ളതായി സ്വാമികൾ പലപ്പോഴും സംസാരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം അർത്ഥമില്ലാത്ത വാക്കുകൾ ജല്പിക്കുന്നയാളല്ല. സായ്ദേവന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ സംഭാഷണരീതി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമേ അതിന്റെ അർത്ഥഗാംഭീര്യം ബോധപ്പെടുകയുള്ളൂ.

സ്വാമികൾ ഏതെങ്കിലും മന്ത്രമോ, ഉപദേശമോ, പൂജാക്രമങ്ങളോ, പ്രത്യേകാനുഷ്ഠാനരീതികളോ, എന്നിക്കെന്നല്ല ആർക്കും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല.

മാധവറാവു ദേശപാണ്ഡെ ഒരു കഥ എന്നോടൊരവസരത്തിൽ പറയുകയുണ്ടായി. രതനായി ദശമുഖിൻ എന്നൊരു സ്ത്രീ, ബാബായുടെ ഉപദേശം വാങ്ങുന്നതിനു ഷർഡിയിൽ വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. ബാബാ സംശയരഹിതമായി ആ അപേക്ഷ നിരസിച്ചതിനെ തുടർന്നു ആ സ്ത്രീ സത്യാഗ്രഹം അനുഷ്ഠിക്കാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മന്ത്രോപദേശം കിട്ടാതെ ആഹാരം കഴിക്കുകയില്ലെന്നു അവർ ശപഥംചെയ്തു. മൂന്നുനാലു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിശന്നുവലയുന്ന രതനായിയെ കണ്ടു് കരുണതോന്നിയ മാധവറാവു ബാബായെ സമീപിച്ചു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ദൈവത്തിന്റെ പേരെങ്കിലും പറഞ്ഞു കൊടു

ക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. സ്ഥിരപ്രജ്ഞനായ സ്വാമിയുണ്ടോ അതു ഗൗനിക്കുന്നു! ബാബായുടെ ദയാപൂർണ്ണപ്രകാരം അവരെ സ്വാമിസന്നിധിയിൽ ആനയിച്ചു.

ബാബാ "ഞാൻ ചെവ്വയിൽക്രൂടി ഉപദേശം നൽകുകയില്ല. ഞങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യം വ്യത്യസ്തമാണു്. എന്റെ ഗുരു വലിയ ദിവ്യനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എനിക്കു് ഒരു മന്ത്രോപദേശവും ചെയ്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരുണ്യം എന്നിൽ കലത്തിയതു് അദൃശ്യവും അതിരഹസ്യവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്രൂടിയാണു്" എന്നു ബാബാ അരുളിച്ചെയ്തു. ബാബായുടെ പ്രതിപാദനരീതിയോ ഉദ്ദേശങ്ങളോ, ഉപാസനാക്രമങ്ങളോ, എന്തൊക്കെ ആയിരുന്നുവെന്നറിയുവാൻ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. വേദാന്തത്തിന്റെ യാതൊരു ഭാവത്തെപ്പറ്റിയും സ്വാമികൾ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വിവേകം, വൈരാഗ്യം, ദ്വൈതം, അദ്വൈതം, രാജയോഗം എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊന്നും അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷമായി വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകളോ വാചകങ്ങളോ മാത്രമേ ഒരു സമയത്തു അരുളിച്ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവതത്പദർശികൾക്കു് അവരവർക്കു് അനുയോജ്യമായ പന്ഥാക്കളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉതകിയിരുന്നു.

ജീവിതോദ്ദേശം

സായ്ബാബാ ഒരാളിനോടും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടി യത്നിക്കണമെന്നു് ഉപദേശിച്ചിട്ടില്ല. സൽസംഗത്വവും, നിസ്സംഗത്വവും അതിനുള്ള ഉപാധികളായി സ്വാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈശ്വരസാക്ഷാൽകാരമുണ്ടാ

വുക–അതാണ് ജീവിതോദ്ദേശം. എല്ലാ ലോകങ്ങളേയും തരണംചെയ്ത് എല്ലാ ബന്ധങ്ങളുടേയും പരിധിക്കു അപ്പുറമെത്തി സായൂജ്യമടയുക! പ്രപഞ്ചം മായയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള വിശ്വാസം സ്വാമികൾക്കു ഉണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. സാധാരണക്കാരെപ്പോലെ ഈ ലോകവും മറ്റു ലോകങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ളവയാണെന്നും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ജീവിതം ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്പെടുത്തണമെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായമാണ് സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്.

കർമ്മവും പുനർജ്ജന്മവും

സ്വാമികൾ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ക്കൂടെക്കൂടെ സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. വിതച്ചതുകൊയ്യും എന്നുള്ളത് ഈ ജീവിതത്തിലും ഭാവിജീവിതത്തിലും അനുസൂരിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു തത്വമാണെന്ന് കാണിക്കാൻ പല കഥകളും സ്വാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പലരുടേയും മുൻജന്മങ്ങളും, ഭാവിജന്മങ്ങളും ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബാബാ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സായ്ദേവന്റെ സാഹചര്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സകലർക്കും മരണാനന്തരജീവിതവും പരലോകങ്ങളും തർക്കമറ്റ വസ്തുതകളായി സദാപി തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ വെച്ചു ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ ഗുണദോഷമനുസരിച്ച് മറു ലോകങ്ങളിലും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ബാബാ ഒരു ഹിന്ദുവായിരുന്നില്ലേയെന്നു സംശയിപ്പാൻ പഴുതുള്ളതായിരുന്നു. സായ്ദേവൻ ജാതിമതാദികൾക്കു അതീതനായിരുന്നുവെങ്കിലും

അദ്ദേഹം ഹൈന്ദവസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആളാ ക്രൂടി ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് അനേകം തെളിവുകളുണ്ടു്.

"എന്റെ ഗുരു ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു" വെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ഞാൻതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു് ഭഗവദ്ഗീത, ഏകനാഥഭാഗവതം, പഞ്ചദശി, യോഗവാസിഷ്ഠാ മുതലായ മതഗ്രന്ഥങ്ങളേയും, പുരാണങ്ങളേയും പറ്റി വലിയ മതിപ്പായിരുന്നു. പുരാണപാരായണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീ. ബാബാ കണ്ണുമടച്ചു്, കൈക്രൂപ്പി, ഭക്തിപരവശനായിരിക്കുന്നതു ഒരു സാധാരണ കാഴ്ചയായിരുന്നു. ശ്രീരാമനും, ശ്രീകൃഷ്ണനും, അവതാരമൂർത്തികളാണെന്നാണു് സ്വാമികളുടെ വിശ്വാസം. ജ്ഞാനേശ്വരൻ, തുക്കാറാം മുതലായ മഹാരാഷ്ട്ര സിദ്ധന്മാരെയും സ്വാമികൾ ഭക്തിവിശ്വാസത്തോടുക്രൂടി സ്മരിച്ചിരുന്നു.

സാധനചതുഷ്ടയങ്ങളും സായ് ബാബായും

ആസനം, പ്രാണായാമം, കുണ്ഡലനിശ്ക്രുതിയെ ഉണർത്തി വലിയ സിദ്ധികൾ നേടുക മുതലായവയോടു സ്വാമികൾക്കു് ഒരു താല്പര്യവുമില്ലായിരുന്നു. പ്രാണായാമം അഭ്യസിക്കുന്നവർ ഒടുവിൽ ക്രൂടുതൽ കായ്ക്കുരുക്കു വേണ്ടി എന്നെ സമീപിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് ഒരിക്കൽ അരുളിച്ചെയ്തു. ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരമുണ്ടാകുന്നതിനു് വനാന്തരങ്ങളിലും, ഗുഹകളിലും പോകേണ്ടയെന്നതിനു് സ്വാമികൾ ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചതുതന്നെ തെളിവാണു്. താൻ ഭിക്ഷയെടുത്തു് ഉപജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും മറ്റു

ള്ളവരും അതുപോലെ ചെയ്യണമെന്നു് അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നില്ല. സപ്രയത്നം കൊണ്ടതന്നെ നിത്യവൃത്തികഴിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു സ്വാമിയുടെ അഭിമതം. ബാബാതന്നെ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഗോതമ്പുപൊടിച്ചു മാവാക്കുക, പാചകം ചെയ്യുക മുതലായ കൃത്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ബാബാ ഒരുനേരത്തെ ആഹാരം കഴിച്ചുവന്നതു് ഭിക്ഷാവാങ്ങിയായിരുന്നു. ഞാനും വാമനറാവുവും ഭിക്ഷയെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അതു ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയല്ല. ഗുരുശുശ്രൂഷയെന്ന നിലയിലാണു് ഞങ്ങൾ അപ്രകാരം ചെയ്തിരുന്നതു്. ഭക്തന്മാരിൽനിന്നും ഒട്ടധികം ദ്രവ്യങ്ങൾ വാങ്ങിയിരുന്നതു് പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടാണു്. ജ്ഞാനബന്ധമായിരിക്കാം പ്രധാനമായതു്. ഉപനിഷത്തുകൾ, ബ്രഹ്മസൂത്രം മുതലായ സംഹിതകൾ പഠിക്കുന്നതു ജ്ഞാനയോഗമായി ബാബാ കരുതിയിരുന്നില്ല. നിർമ്മമതയായിരുന്ന സ്വാമികളുടെ പന്ഥാവു്.

"ദുഃഖേഷ്വനുദ്വിഗ്നമനാഃ
സുഖേഷുവിഗതസ്പൃഹഃ
വീതരാഗഭയക്രോധഃ
സ്ഥിതധീർമുനിരുച്യതേ"

ഭ: ഗീ: 2. 56.

എന്നതുപോലെ അദ്ദേഹം ഭ്രാരകമായിയിൽ ഭക്തജനങ്ങളാൽ ഉപചരിക്കപ്പെട്ടവനായി അരശതാബ്ദത്തിനു മേൽ വാണരുളിയിരുന്നു.

എല്ലാ സന്ന്യാസിമാരുടേയും പ്രധാനമാർഗ്ഗം ഭക്തിയാണു്. ബാബായുടേയും വഴി ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. ഗുരുഭക്തി, ഈശ്വരഭക്തിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ഥമല്ല. ഗുരുവിനെ ഈശ്വരനായി സങ്കല്പിച്ചു് പൂജിക്കുക. ഗുരുമുഖേന ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരമുണ്ടാവുക! സ്വാമിയുടെ ഗുരുവിനെപ്പറ്റി വലിയ അറിവൊന്നുമില്ല. "എന്റെ ഗുരു ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ ജീവിതരീതികൊണ്ടു് വളരെ പുണ്യം ആർജ്ജിക്കുന്നവരാണു്" എന്നു സ്വാമികൾ സന്ദർഭവശാൽപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഭക്തനും ശിഷ്യനും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഒരു ശിഷ്യന്റെ സകല പ്രവൃത്തികൾക്കും ഗുരു ഉത്തരവാദിത്വം ചെയ്യേണ്ടതായിവരും. എന്നാൽ ഒരു ഭക്തന്റെ നടപടികൾ ഗുരുവിനെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. ബാബായ്ക്കു് ശിഷ്യന്മാരില്ലായിരുന്നു. ഗുരുവിനെ ത്രികരണങ്ങളാലും സേവിക്കുന്നവനാണല്ലൊശിഷ്യൻ. ബാബാതന്നെ ഒരവസരത്തിൽ "ഞാൻ എന്റെ ഗുരുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തുമ്പോൾ വിറയ്ക്കുമായിരുന്നു. എന്റെശിഷ്യൻ എന്നു പറവാൻ ആരെങ്കിലും ധൈര്യമുണ്ടോ? വേണ്ടവിധം എന്റെ പാദശുശ്രൂഷചെയ്യാൻ ഇവിടെ ആരുമില്ല." സ്വാമികൾക്കു് നിരവധി ഭക്തന്മാരുണ്ടു്. അനുഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ടും, ചിലപ്പോൾ ചെറുകഥകൾകൊണ്ടും ബാബാ ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിനുള്ള വഴികാണിച്ചിരുന്നു. ഇതു് ശ്രവണമാത്രമല്ലയെന്നു് പറവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെങ്കിലും സ്വാമി

കം ഈ ഉപാധി അല്ലെങ്കിൽ ഈ രീതി വളരെ വിരള മായേ കൈക്കൊണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. സായ്ബാബായുടെ പാര മ്പര്യം അനുസരിച്ച് ഗുരുവിന്റെ പാദശുശ്രൂഷയും വരു ന്നതുതന്നെ ശിഷ്യനോ, സമ്പൂർണ്ണമായി ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനു പുറമേ നിശ്ചയമായും വിനീതനും, കളങ്ക മറ്റവനും, സൽഗുണവാനും ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം ജപമോ, ധ്യാനമോ മുടങ്ങാതെ ചെയ്യേണ്ടതില്ല എന്നില്ല. മനോവ്യാപാരഹേതുകങ്ങളായ ജപം, ധ്യാനം മുതലായ സാധനകളും ഒരു തടസ്സമാകുന്നു.

എന്തെന്നാൽ നാം ഇന്നതു ചെയ്യുന്നുവെന്നു് ഒരു ബോധം സാധകനിൽ ഉണ്ടായിപ്പോകും. ഭക്തന്മാരുടെയോ ശിഷ്യന്മാരുടെയോ അഹന്ത മനസ്സിൽനിന്നല്ല് ഓർമ്മയിൽ നിന്നുപോലും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെടണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ഗുരുവിന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു് വിഘ്നമുണ്ടാകുന്നതാണു്. ഗുരു ശിക്ഷണം നൽകുന്നില്ല. ആധ്യാത്മികശക്തി ശിഷ്യനിലേക്കു പകരുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ആ ശക്തി പരിപൂർണ്ണമായ ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്യും അഹംബുദ്ധി നശിപ്പിച്ചും മാനസികവ്യാപാരങ്ങളും സപ്രയത്നങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചും സ്വാത്മബോധോദ്ദീപകങ്ങളായ ചെയ്കകൾ അവസാനിച്ചും പുരോഗതി ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന ആത്മാവിൽ അനായാസം പ്രവഹിപ്പിച്ചു് അതിനെ വിലീനമാക്കി പൂർണ്ണഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടാക്കുന്നു. ഈ സത്യസ്ഥിതി സ്വാമിദർശനാർത്ഥം വന്നിട്ടുള്ളവരിൽ അറിവാൻ കഴിവുള്ളവരെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ബാബാ ചില ഭക്തന്മാരോടു തന്റെ സമീപം സ്വസ്ഥമായിരി

ക്കുക, ബാക്കി കാര്യങ്ങളൊം താൻ നിവ്വഹിക്കുന്നതാണു് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സ്വാമിയെ വിശ്വസിക്കയെന്നതു ഒരു മൗലികകാര്യ്യം തന്നെയാണു്. തിരുവടികളുടെ സന്നിധിയിൽ കുറേസമയം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഭാഗധേയം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരിൽ ഉടനേ ആ വിശ്വാസം അംകുരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സ്ഥലകാലങ്ങളെ അതിശയിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളൊം, കഴിഞ്ഞതും വരാൻപോകുന്നതുമായ സംഭവങ്ങളുടെ അറിവു്, പരഹൃദയജ്ഞാനം മുതലായ സ്വാമികളുടെ അവാച്യമായ കഴിവുകളൊം ഓരോ ഭക്തനേയും അനുഭവപ്പെടുത്തി സ്വാമികളിലുള്ള വിശ്വാസം ദൃഢതരമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടു്.

ഒരു ഭക്തൻ എവിടെപോയി എന്തുചെയ്താലും സ്വാമികളുടെ നോട്ടത്തിലും, നിയന്ത്രണത്തിലുമാണു് താൻ കഴിയുന്നതെന്ന വിശ്വാസം മേലും ഐഹിക പാരത്രികോൽക്കർഷങ്ങളിൽ അനശ്വരമായ അടിസ്ഥാനം അയാൾക്കു ലബ്ധമാക്കുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിലെ നമ്മുടെ വിധിയേയും അനുഭവങ്ങളേയും മാത്രമല്ല രേവിയിൽ— തല്ക്കാലം അജ്ഞാതമായ മറനേകം ലോകങ്ങളിലെ— നമ്മുടെ വിധിയേയും അനുഭവങ്ങളേയുംകൂടി നിയന്ത്രിക്കുന്ന ശക്തിയാണു് ബാബായുടെ ശക്തി. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ഭക്തനോ ഭക്തനാകാൻ ശ്രമിക്കുന്നവനോ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ഒന്നാമത്തെകാര്യ്യം: ഗുരുപ്രസാദം അർഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ജീവിക്കുക. അതായതു് വിനീതനും, നിർമ്മലനും ഉന്നവാനുമായിരിക്കുക. രണ്ടാമതായി ഭക്തിവിശ്വാ

സങ്കല്പോട്ടുകൂടി ഗുരുവിനെ എപ്പോഴും സ്മരിക്കുക. അപ്പോൾ ആദ്ദേഹം രഹസ്യമായി വർദ്ധമാനമായ അനുഭവസോപാനങ്ങളിൽകൂടി ആത്മീകതയെ ഉദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിക്കും. ഒരു ചുവട്ടുകൂടിമുന്നോട്ട വെച്ചാൽമതിയെന്നുള്ള മനോഭാവമാണ് എപ്പോഴും ഉചിതമായിട്ടുള്ളത്. ഒരുവൻ സൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനേഷിക്കുകയോ വേദാന്തത്തിന്റെ വിവിധഭാവങ്ങളെപ്പറ്റിചിന്തിച്ചു കുഴഞ്ഞു് എത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ വലയുകയോ അരുത്. ഇവയുടെ രഹസ്യങ്ങളം അറിവാൻ അവൻ അപ്രാപ്തനാണ്. ഗുരു അവനിൽ ക്രുതൽ ആദ്ധ്യാത്മികശക്തി വളർത്തുന്നതോടുകൂടി അവനു് ജ്ഞാനത്തിന്റേയും സത്യാവബോധത്തിന്റേയും പ്രകാശങ്ങളം ക്രമാനുഗതമായി അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതാണ്. അവസാനലക്ഷ്യം ഗുരുഹസ്തങ്ങളിൽ സുരക്ഷിതവുമാണ്. സായ്ബാബാ എന്നോടോ ഞാൻ കേരളക്കരക്കവണ്ണമോ ഗഹനതത്വങ്ങളൊന്നും വിളമ്പിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്തങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളും മറുള്ളവരുടെ അനുഭവങ്ങളുംകൂടി കൂട്ടിയിണക്കി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യശക്തി സമ്പാദിക്കാതെ വിവേകത്തേയും വൈരാഗ്യത്തെയും പാറിയുണ്ടാകുന്ന സംഭാഷണം കേവലം ബാലിശമാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അത്തു് ആത്മവഞ്ചനയും, മറുള്ളവരെ വഴിതെറ്റിക്കുന്നതിനും കാരണമാകുന്നു.

മനുഷ്യർക്കു് അനുഭവിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും സംഗതി വെറുതേ പ്രതിപാദ്യവിഷയമാക്കുന്നതു് കേവലം നിഷ്പ്രയോജനമല്ലോ! താൻ

ഓരോ പട്ടിയിലും പൂച്ചയിലും ഉണ്ടെന്നു ബാബാ പറഞ്ഞതു് അവയുടെ ഓരോന്നിന്റെയും അന്തര്യാമിയായി അദ്ദേഹം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ള ബോധം കൊണ്ടാണു്.

ബാബാ ദൈവമാണെന്നു് ഒരു ഭക്തന്റെ നിലയിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും രക്തമാംസാദികളെക്കൊണ്ടു് സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ശരീരത്തിൽ അതിനനുസരിച്ചുള്ള പരിമിതികളോടുകൂടി അദ്ദേഹം ദൃഷ്ടിക്കു് വിഷയീഭവിക്കുന്നു.

ഈ രണ്ടു വസ്തുതകളും അതിന്റെ പ്രത്യേകത അനുസരിച്ചു് ശരിയുമാണു്. ഷർഡിയിലെ ഭക്തന്മാരായ ചില സ്നേഹിതന്മാർക്കു് ഈ അഭിപ്രായം അത്ര സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. അവർ ഒരിക്കൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കാലത്തു് ദ്വാരകയിൽ അൻപത്താറുകോടി ജനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ദ്വാരകയേക്കാൾ എത്രയോ വിസ്താരമേറിയ ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നും മുപ്പത്തിമൂന്നു കോടി ജനങ്ങളേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഈ കണക്കു് തെറ്റാണെന്നു ഞാൻ വാദിച്ചു. തക്കം തീർക്കുവാനായി ഞങ്ങൾ ബാബായെ സമീപിച്ചു. മാധവറാവുവും ഭക്തന്മാരുംകൂടി "ബാബാ! പുരാണങ്ങൾ സത്യമാണോ" യെന്നു ചോദിച്ചു.

ബാബാ:—"അതേ സത്യമാണു്."

ഭക്തന്മാർ:—"ശ്രീരാമനേയും ശ്രീകൃഷ്ണനേയും പറ്റി അങ്ങു് എന്തുപറയുന്നു?"

ബാബാ:—" അവർ ദിവ്യാത്മാക്കളായിരുന്നു. അവതാരങ്ങൾ!"

ക്ഷേത്രന്മാർ: -"ഈ നോക്കേ ഇതൊന്നും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. സ്വാമി ദൈവമല്ലെന്നാണു് അദ്ദേഹംപറയുന്നതു്."

ബാബാ:—"അദ്ദേഹംപറയുന്നതു് സത്യമാണു്. എന്നാൽ ഞാൻനിങ്ങളുടെ പിതാവു് ആണല്ലോ. നിങ്ങളും ഈ മാതിരിസംസാരിക്കരുതു്. എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും എന്നിൽനിന്നുമാണു് നിങ്ങളംക്കുകിട്ടേണ്ടതു്."

സായ്ബാബാ തനിക്കും ചില പരിമിതികളും ഉള്ളതായി സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്ഷേത്രന്മാരുടെ അനുഭവത്തിൽ അദ്ദേഹം നിശ്ചമായും ദൈവമായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വാമികളും സാക്ഷാൽ ഈശ്വരനാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല. ക്ഷേത്രന്മാരുടെ ധനവും മറ്റുവിഭവങ്ങളും കൈയ്യിലാക്കുന്നതിനു് ഈനിലയെ അദ്ദേഹം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നുമില്ല. സ്വാമികളെ ദൈവമായി പൂജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു താൻ നിയമങ്ങൾക്കു് അതീതനാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. വസ്തുധാരണരീതിയിലോ പെരുമാറ്റത്തിലോ അദ്ദേഹം ക്രമക്കേടുകൾ ഒന്നുംതന്നെ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകളോടു വളരെശ്രദ്ധാന്തിയോടും, മര്യാദയോടുംകൂടിയാണു് പെരുമാറിയിരുന്നതു്.

ബാബായുടെ ഭാവപ്പകർച്ചകൾ

പുരുക്കം ചിലസന്ദർഭങ്ങളിൽ നിർഭയംമറന്നു് താൻ ഈശ്വരനാണെന്നു സ്വാമികൾപറയുന്നതു് ഞാൻതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. സാധാരണയായി അപരിമിതമായ ചൈതന്യംതന്നിൽകലർത്തി ഈശ്വരനിശ്ചയമനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കാൻനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രശിരോമണിയുടെരൂപമാണു് സ്വാമികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "അല്ലാമാലിക്കു് അല്ലാ ഖരേഗാ. ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കും.

"ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ അടിമയാണു്. ഞാൻ ഈ ശരീരത്തെ സൂക്ഷിക്കണം" എന്നും മറ്റുമുള്ള വചനങ്ങൾ സ്വാമികളിൽനിന്നു് ഞങ്ങൾ നിത്യേന കേൾക്കുമായിരുന്നു. ബാബാ അത്യുന്നതമായ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലനയനങ്ങൾതന്നെ ഇതിനൊരു തെളിവാണു്. സ്ത്രീകളുമായുള്ള അടുപ്പം ഒരിക്കലും അതിരുകടപ്പാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ തുപ്പാടങ്ങൾ തലോടുന്നതിനുമാത്രമേ അവരെ അനുവദിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. സ്വാമിയുടെ സ്വീകാരണരീതി ഒരിക്കലും ദുർവ്വികാരോദ്ദീപകമായിരുന്നില്ല. വലിയസ്ഥാനമാനങ്ങളുള്ള ധനികന്മാർ ദർശനത്തിനുവരുമ്പോൾ അവരുടെ ധാന്യ്യം വിസ്മരിച്ചു് സ്വാഭാവികമായ പെരുമാറിയിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം. തന്നെ സമീപിക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് തങ്ങികിടക്കുന്ന വികാരലേശംപോലും തിരുവടികൾക്കു് കരതലാമലകംപോലെ സുവ്യക്തമായിരുന്നു. നിർഭ്ഗ്യനരായ പല സാധാരണ മനുഷ്യരേപ്പറ്റിയും "ഇവർ വലിയ പുണ്യവാന്മാരാണു്" എന്നുപറഞ്ഞു് ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും എനിക്കറിയാം. ഒരുസൽപുരുഷന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തെവലയം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ നിലയനുസരിച്ചു് തീർപ്പു കല്പിക്കാവുന്നതല്ല. ദുഷ്പ്രതികരും; സ്ത്രീജിതന്മാർ; ധനേച്ഛുക്കളും മുതലായ ആളുകളും സ്വകാര്യസാദ്ധ്യത്തിനായി പുണ്യാത്മാക്കളെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടാവാം. അത്തരമാളുകൾ ഷർഡിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ സ്വാമികളുടെസാന്നിദ്ധ്യം ശരിയായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താതെ വീണ്ടും ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിലും,ദുർമ്മോഹങ്ങളിലും, അവർ തല്പരരായികാണപ്പെട്ട. അവരെ അദ്ദേഹം ഗൌനിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വാമികളുടെദൃഷ്ടിയിൽപെടാത്തതോ, മുന്നറിവില്ലാത്തതോ ആയ സംഭവങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആളുകളുമായി ഇടപെടുന്ന അവസരം ബാബാ ധീരമായ ഒരു നിലയാണ്കൈക്കൊണ്ടിരുന്നത്. രോഗംമുതലായ അദൃശ്യശക്തികളുമായി പടവെട്ടുന്നതിലും ഈ ധീരത ദൃശ്യമായിരുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആരോഗ്യപ്രദമായ നിയമങ്ങളെ സധൈര്യം ലംഘിച്ചുംതന്നേപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസം ഭക്തന്മാരിൽ വളർത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പകർച്ചരോഗത്തെഭയപ്പെടാത്തയോഗി

എനിക്കറിയാവുന്ന ചിലസംഗതികൾമാത്രം പ്രസ്താവിക്കാം. ബാബാ ഒരു കടയിൽ നിന്നുമാണ് നിവേദ്യത്തിനു പലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങിയിരുന്നത്. 1916 ൽ ഷർഡിയിൽ പ്ലേഗ് ദീനംസർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഈ പലഹാരക്കച്ചവടക്കാരൻ പ്ലേഗുദീനത്താൽമരിച്ചുപോയി. അന്ന്എന്നോട് അവിടെനിന്നും പലഹാരംവാങ്ങികൊണ്ടു വരുവാൻആജ്ഞാപിച്ചതനുസരിച്ച് ആ കടയിൽചെന്നപ്പോൾ അയാളുടെമൃതശരീരംഅവിടെതന്നെമറുചെയ്യാതെ കിടന്നിരുന്നു. ആ സാധുവിന്റെ ഭാര്യ ഒരു മൂലയിൽ കിടന്നു വിലപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ബാബായുടെകല്പനഞാൻഅവരെഅറിയിച്ചപ്പോൾ അവർ മൃതശരീരം മൂടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ആവശ്യമുള്ള പല

ഥാരംഅലമാരയിൽനിന്നു് എടുത്തുകൊള്ളുവാൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഭഗവാനേ എനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഈ രോഗം പകരുമല്ലോയെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ വിറച്ചുപോയെങ്കിലും അതു് എടുത്തുകൊണ്ടു കൊടുക്കാതെചെയ്തു. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞു് സ്വാമി എന്നോടു് "നിങ്ങളും ഷർഡിയിൽനിന്നും പോയാൽ ജീവിക്കുമെന്നും ഇവിടെ തമസിച്ചാൽ മരിച്ചുപോകുമെന്നും വിചാരിക്കുന്നു. അതു ശരിയല്ല പീഡിതനാകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവൻ എവിടെയായാലും അതു് അനുഭവിച്ചേ മതിയാവൂ. മരിക്കേണ്ടവൻ മരിക്കും! അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടവൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും. ഇതു പോലെ കാളറായുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തും അദ്ദേഹം എന്നെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുഷ്ഠരോഗികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദശുശ്രൂഷ ചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളിനു പൂർണ്ണസുഖംകിട്ടി. ഒരു ദിവസം അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ നിന്നും വിഭൂതിയെടുത്തു് ഭക്തന്മാക്കു് പ്രസാദം കൊടുപ്പാൻ ഒരു കുഷ്ഠരോഗിയോടു സ്വാമികൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. രോഗികളുടെ വായിലാണു് ഭസ്മം ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നതു്. ഇതെല്ലാം ബാബായുടെ ആജ്ഞ പ്രകാരം കുഷ്ഠരോഗി ചെയ്തു. എനിക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം യാതൊരു ദുരിതവും അതുകൊണ്ടു ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

II

നാസിക്ക്.

ഒക്ടോബർ. 1936

റാവുബഹദൂർ. എസ്സ്. വി. ദുമാൽ;
ബി. എ. എൽ. എൽ. ബി.
വക്കീൽ, നാസിക്ക്.

ബി. വി. നരസിംഹ സ്വാമികളോട് പറഞ്ഞത്.

സായ്ബാബയുമായുള്ള അനുഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഞാൻ ഓർമിച്ചാൽ എനിക്ക് മറുപടി പറയുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. ഓരോ നിമിഷവും ബാബായുടെ മഹത്വം എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും നിസ്സാരസംഭവങ്ങളും പോലും ബാബയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് എന്റെ അനുഭവങ്ങളും എങ്ങിനെയാണ് എടുത്തു പറയുന്നത്. ബാബായെമനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം അവരവർതന്നെ സ്വാമിയുടെ ഈശ്വരത്വം അനുഭവിച്ച് അറിയുക എന്നുള്ളതാണ്. ബാബാ എവിടെപോയി, സ്വാമി തന്റെ മഹാസമാധിക്കുമുമ്പ് ഉള്ളതിൽനിന്നും ക്രൂരതൽ ഉൗർജ്ജസ്വലനായി ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തിയോടു കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആർക്കും ഇന്നും ഈ നിമിഷംബാബായുടെ മഹത്വം അനുഭവപ്പെടും. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും വിവരം അറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ബാബായെപ്പറ്റി വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ അറിവാൻ കഴികയുള്ളൂ. ക്രൂരതെ സ്വഭാഷവിട്ട് മറ്റു ഭാഷകളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കൊണ്ട് സംഗതി

കളുടെ പ്രധാന്യവും ശക്തിയും കുറഞ്ഞുപോകുന്നു. ഏതായാലും എനിക്കു് ഉത്തരവാദിത്വം ചെയ്യാവുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു് നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് പ്രസ്താവിയ്ക്കാം. 1906-ൽ ഞാൻ ഗജനാന മഹാരാജാവിന്റെ ഭക്തനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ ശ്രീ ഗോപാലറാവുഭട്ടിയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തി. 1907-ൽ ഞാൻ ആദ്യമായി ബാബായുടെ ദർശനാർത്ഥം ഷർഡിയിൽപോയി. അസാധാരണനായ ഈ തേജസ്വിയുടെ വ്യക്തിത്വം എന്നെ ഹഠാൽ ആകർഷിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ ഒരിക്കൽ ഭട്ടിയേയും കൊണ്ടുപോയി. ദർശനമാത്രയിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം സായീഭക്തനായി. ഭട്ടി ബാബായ്ക്കു വേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളിൽ ഒരു പക്ഷേ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു് തന്റെ ശിലാനിർമ്മിതമായ ഒരു വലിയ സൗധം സായിക്ഷേത്രമായി ദാനംചെയ്തതായിരിക്കും. ഇവിടെ ബാബായുടെ അസ്ഥിവച്ചു് നിത്യവും പൂജനടത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

ഭക്തന്മാരുടെ രക്ഷിതാവു്

ഒരിക്കൽ ബാബാ "നിങ്ങൾ വയ്ക്കുന്ന ഓരോ ചുവടും ഞാൻ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. അപ്രകാരം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു് എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നുയെന്നു് ദൈവത്തിനെ അറിയാവു" എന്നു് വൃന്നോട്ടു് പറഞ്ഞു. പിന്നീടു് ഒരിക്കൽ "ഇന്നലെ രാത്രിമുഴുവനും ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് തീരെ ഉറങ്ങിയില്ലാ" ഇതും കേട്ടയുടനെ ഞാൻ വികാരാധീനനായിപ്പോയി. പ്രേമവും, കൃതജ്ഞതയും, ആശ്ചര്യവും, എല്ലാംകൂടി എന്റെ ഹൃദയ

കവാടങ്ങളെ ഭേദിച്ചുകയറി. ഞാൻ അറിയാതെ തന്നെ ആനന്ദബാഷ്പം വീഴ്ത്തി. ബാബായുടെ വരും കാര്യങ്ങളും വ്യക്തമായി കാണുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ട് എനിക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്ന ആപത്തുകളെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനും ഭാഗ്യകാലം പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനും സാധിച്ചിരുന്നു. കാര്യംഅറിയാത്തവർ ഞാൻ പറയുന്നതു് പരിഹാസ്യമായി കരുതിയേക്കാം.

സ്വാമിയുടെ മഹാസമാധിക്കുമുമ്പു് എന്നെ സംബന്ധിക്കുന്ന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉപദേശം പാദിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ബാബായ്ക്ക് എഴുതി അയയ്ക്കുമായിരുന്നു. ശ്രീ. മാധവറാവു ദേശപാണ്ഡെ ആ എഴുത്തുകൾ സ്വാമിയെ വായിച്ചു് കേൾപ്പിച്ചു് വിവരം എന്നെ ധരിപ്പിക്കുകയും പെയ്തിരുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, സ്വാമി ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾപോലും, തിരുവടികളുടെ മഹായാപടത്തിനു മുമ്പിൽ നമസ്കരിച്ചു് സ്വാമികളുടെ അഭിപ്രായം അറിവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു് ശാസ്ത്രീയമായ യാതൊരു സമാധാനവും പറയുവാൻ ഇല്ലെങ്കിലും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബാബായുടെ നിർദ്ദേശം ഏറ്റവും ബുദ്ധിപൂർവ്വവും സുനിശ്ചിതവുമായിരുന്നു.

നാസിക്കിൽ മെയിൻറോഡിലുള്ള എന്റെ തറവാട്ടിലാണു് ഞാൻ താമസിച്ചു വരുന്നതു്. ഒരിക്കൽ പ്ലേഗ് ദിനം നഗരമെല്ലാം നടമാടി. വീട്ടിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി എലി ചത്തുവീണു തുടങ്ങി. ഞാൻ വിവരം ബാബായെ എഴുതി അറിയിച്ചു. മടുപടി വരുന്നതുവരെ ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യാതൊരാപത്തും സംഭവിക്കുക

യില്ലെന്നു് എനിക്കു് നല്ലതുപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ 29 കൊല്ലങ്ങളായി ഞാൻ ബാബായിൽ അർപ്പിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസം ഒരിക്കൽപോലും ഉലഞ്ഞിട്ടില്ല. മറുപടി കിട്ടിയതിനുശേഷം ഞാൻ വേറൊരു ബംഗ്ലാവിലേക്കു താമസം മാറി. അന്നു രാത്രിയിൽ തന്നെ എന്റെ സഹോദരന്റെ മകൻ കിടന്നിടത്തു് ഒരു എലി ചത്തുവീണു. വീണ്ടും ബാബായുടെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഷർഡിയിലേക്കു് എഴുതി. ഈ വീടും മാറണമോ എന്നുള്ളതായിരുന്നു എന്റെ സംശയം. മറുപടി "വേണ്ടാ"യെന്നു് നിശ്ചിതമായി എഴുതിവന്നു. വിവേകത്തിന്റെയും, വിദഗ്ദ്ധ വൈദ്യോപദേശത്തിന്റെയും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് എതിരായി എന്റെ കുടുംബവും ഞാനും ഈ ബംഗ്ലാവിൽ തന്നെ താമസിച്ചു. കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാല്യക്കാരുടെ താമസസ്ഥലത്തും വീട്ടിനകത്തും അയൽപക്കത്തും ഒട്ടുവിൽ കിണറ്റിൽ പോലും എലി ചത്തുവീണു തുടങ്ങി. ഈ കിണറ്റിൽ നിന്നാണു് നിത്യോപയോഗത്തിനു് വെള്ളം കോരിവന്നിരുന്നതു്. സ്ഥിതിഗതികൾ വളരെ വഷളാകുന്നുയെന്നു് കണ്ടു് വീടുമാറുന്ന കാര്യം ഒന്നുകൂടി ഞാൻ സായ്ദേവനേ അറിയിച്ചു. തിരുവടികൾ താമസം മാറുന്നതിനു് അനുമതി നൽകുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയിന്മേൽ വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ എല്ലാം വണ്ടിയിൽ കയറ്റി പുറപ്പെട്ടു. വീട്ടിന്റെ മുൻവാതൽ അടയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയ സന്ദർഭത്തിൽ ബാബായുടെ മറുപടി കിട്ടി. "നാം എന്തിനു് ഉപേക്ഷിക്കണം" എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം പുതിയ താമസസ്ഥലം മാറണമെന്നില്ലെന്നുള്ളതായിരുന്നു. യാതൊരു ചാഞ്ചല്യവും കൂടാതെ സാമാനങ്ങളെല്ലാം തിരിയെ എടുപ്പിച്ചു് വീണ്ടും അവിടെ തന്നെ ഞാൻ താമസം തുടങ്ങി. ആ പച്ചീരവും ബുദ്ധിശൂന്യതയും എന്നു് അതു് തീർത്തുകളിക്കുന്നു എന്റെ ഈ പ്രവർത്തികൊണ്ടു് ഞങ്ങൾക്കു് യാതൊരു സ്ഥാപത്തിനും ഇടയായില്ല. പ്രതിദിനം പത്തും പതിനഞ്ചും ആളുകൾ പ്ലേഗ്ബാധയാൽ മരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സമയത്താണു് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്തതു്.

1909-ൽ എന്റെ ഭാര്യ മരിച്ചു. അവർക്കു് സൽഗതി കിട്ടുന്നതിനു് ഞാൻ മുടങ്ങാതെ മാസബലി നടത്തിവന്നു. 6-ാം മാസത്തിൽ ആ കർമ്മം ഷർഡിയിൽവച്ചു നടത്താമെന്നും അവർക്കു് സൽഗതിനല്കുമെന്നും ബാബാ അരുളിച്ചെയ്തു. പരിശോധനയ്ക്കും ഒത്തുനോക്കലിനും വിധേയമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബാബായുടെ അരുളപ്പാടുകളുടെ മാറ്റു് യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്ന ഉരകല്ലിൽ ഉരച്ചുനോക്കീട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴെല്ലാം സ്വാമിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസം ദൃഢതരമാവുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ബാബായുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോയി ഭാര്യയുടെ ശ്രാദ്ധം നടത്തി. എന്നാൽ 15 രൂപാ ദക്ഷിണയാവശ്യപ്പെട്ടു. അതു ഞാൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ബാബായുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു് എന്റെ ഭാര്യ സൽഗതി അടഞ്ഞുമെന്നു് പൂർണ്ണ നിശ്ചയമുണ്ടു്.

1909-ൽ എനിക്കു് മുപ്പത്തൊരുവയസ്സു് പ്രായമായിരുന്നു. തികഞ്ഞ ആരോഗ്യവും വേണ്ടുവോളം ധനാഗമ

മാറ്റങ്ങളുമുള്ള ഒരു വക്കീൽ വിഭാര്യനാകയോ സ്വാഭാവികമായി അയാൾ രണ്ടാമതു ഒരു വിവാഹത്തിനു പ്രേരിതനാകുമല്ലോ. എന്റെ ശ്വശ്രൂരൻ റാവു ബഹദൂർ ബാബുറാവു, ഭാര്യാകിങ്കരൻ എം. എ. മുതലായ പലരും എന്നെ വീണ്ടുമൊരു വിവാഹത്തിനുപ്രേരിപ്പിച്ചു. ബാബായുടെ അഭിപ്രായം അറിവാൻ ഞാനും എന്റെ ശ്വശ്രൂരനുമായി ഷർഡിയിൽ പോയി വിവരമറിയിച്ചു. വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു ബാബാ പ്രതികൂലിയാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടംകൊണ്ടു മനസ്സിലാകുമായിരുന്നുവെന്നു ശ്വശ്രൂരൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ബാബായുടെ ഇംഗിതം അനുസരിച്ചു ഞാൻ ഇന്നും വീണ്ടുമൊരു വിവാഹത്തിലേർപ്പെടാതെ ജീവിച്ചു വരികയാണു്. ബാബാ നിശ്ചയിച്ച ജീവിതരീതി, സുദീർഘവും വിജയകരവുമായ ഗാർഹികജീവിതത്തിനു ശേഷം യാതൊരു വൈഷമ്യവും കൂടാതെ തുടർന്നു വരുന്നു. സാവധാനമെങ്കിലും സുദൃഢമായ നിർമ്മമത ശ്രീ സായിദേവൻ എന്നിൽ വളർത്തുന്നുണ്ടെന്നു് അറിയാം. ഇഹത്തിലും പരത്തിലും എന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഒരു ഭീതിയും എനിക്കില്ല. ബാബായുടെ കർമ്മഗതി നിഗൂഢങ്ങളും അജ്ഞേയങ്ങളുമാണു്. തൂമേവ ശരണം മമ! പരമേശ്വരാ എന്നു് പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് ബാബായെ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്റെ ലൗകികജീവിതത്തിലുള്ള നേട്ടം മുഴുവനും ബാബായുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. ഒരു അഭിഭാഷകൻ എന്ന നിലയിൽ എന്റെ ഭാഗം മിക്കവാറും എപ്പോഴും വിജയപര്യവസായിയായിരുന്നു.

ബാബാ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം തൊഴിൽപരമായ കാര്യങ്ങളിലും ഇടപെട്ട് എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ആളുകൾ വിശ്വസിക്കുമോ എന്നുപോലും ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്".

ഒരു കേസിലെ വിധിമാറിയത്

ആളുകളുടെ വിശ്വാസം എന്തായാലും എന്റെ അറിവിലും അനുഭവത്തിലുമുള്ള എതാനും കാര്യങ്ങൾ മാത്രം എടുത്ത് പറയാം. 25-കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഷർഡിയിൽ ഒരു പ്രമാദമായ ക്രിമിനൽ കേസ്സുണ്ടായി. ബാബായുടെ പാദശുശ്രൂഷകരിൽപ്പെട്ട ഒരു രാമുവും മറ്റു അഞ്ചുപേരും ചേർന്ന് ഒരു മാർവാറിസ്ത്രീയെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തി എന്നുള്ളതായിരുന്നു കേസ്സ്. അക്കാലത്ത് ഷർഡിയിൽ വലിയ കക്ഷിപ്പിണക്കം ഉണ്ടായിരുന്നു. കുറെ അധികം ദിക്ക് സാക്ഷികൾ കൃത്യമായി തെളിയിച്ചു. എല്ലാ പ്രതികൾക്കും ആറുമാസവും അതിൽ കൂടുതലുള്ള കാലങ്ങൾക്ക് കഠിനതടവു ശിക്ഷ വിധിച്ചു. കേസ്സിലെ റിക്കാർഡുകൾ ബോംബെ ജി. എസ്സ്. കബർഡി, ബോംബെ എച്ച്. എച്ച്. ദീക്ഷിതർ, റിട്ടയർഡ് മജിസ്ട്രേട്ട് റാവുബഹദൂർ എച്ച്. ബി. സാഠേ മുതലായി ഷർഡിയിൽ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രമാണികളെ കാണിച്ചു. പ്രബലമായ തെളിവുള്ളതുകൊണ്ട് അപ്പീൽ കൊടുത്താലും വിശേഷം ഒന്നുമില്ലെന്ന് ഇവർ ഒരുപോലെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പ്രതിഭാഗം വക്കീൽ ശ്രീതത്തയ്യപട്ടേൽ കേസ്സ് വിവരം ബാബായെധരിപ്പിച്ചു, "കേസ്സ് ബാവിനെ ഏല്പിക്കുക" എന്നു മാത്രം മറുപടിപറഞ്ഞു. അതിൻ പ്രകാരം

അദ്ദേഹം നാസിക്കിൽവന്ന് കേസ്സ് എന്നെ ഏല്പിച്ചു. ജഡ്ജി മെൻറ് നോക്കിയതിൽ എനിക്ക് വലിയ ആശയ്ക്ക് വകയില്ലായിരുന്നതു കൊണ്ട് ബോമ്പേയിലൊ, അഹമ്മദ് നഗറിലൊ, ഉള്ള പേരുകേട്ട അഭിഭാഷകന്മാരിൽ ആരേയെങ്കിലും അപ്പീൽവാദത്തിനു് ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നു് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ബാബായുടെ അഭിപ്രായം മറിച്ചാണെന്നും എന്നെ ധരിപ്പിച്ചതു കൊണ്ട് ഇതു സംബന്ധിച്ചു് യാതൊരു ഉത്തരവാദിത്വവും ഏൽക്കാതെ അപ്പീൽമെമ്മോ തയ്യാറാക്കീട്ട് കേസ്സുമായി ഡിസ്ട്രിക്ട്മജിസ്ട്രേട്ടിൻെറ ബംഗ്ലാവിൽപോയി. അദ്ദേഹം കേസ്സിൻെറ റിക്കാർഡുകൾ ഒന്നും ചോദിക്കാതെ ഞാൻ ചെന്ന കാര്യം എന്താണെന്നു് ചോദിച്ചു. കേസ്സു് വിവരസാക്ഷിപ്തമായി ഞാൻ പറഞ്ഞു. നല്ല തെളിവുള്ള കേസ്സാണെന്നു് തോന്നുന്നു. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നു് മജിസ്ട്രേട്ടു് ചോദിച്ചു. കേസ്സും സാക്ഷിത്തെളിവും എല്ലാം അതസ്ഥലത്തുള്ള കക്ഷിപിണക്കം കൊണ്ടു് ഉണ്ടായതാണെന്നു് ഞാൻ ഖണ്ഡിച്ചുപറഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ എല്ലാ പ്രതികളേയും വിട്ടിരിക്കുന്നതായി ഉത്തരവാക്കുകയും അപ്പീൽമെമ്മോയിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ജഡ്ജിമെൻറ് എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഇതു കഴിഞ്ഞതയുടനെ "ഷർഡിയിലുള്ള നിങ്ങളുടെ സായ്ബാബാ എങ്ങിനെയുള്ള ആളാണു്, അദ്ദേഹം ഹിന്തുവോ മുസൽമാനോ, എന്തെല്ലാമാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉപദേശങ്ങൾ" എന്നു് മജിസ്ട്രേട്ടു് ചോദിച്ചു. "അദ്ദേഹം ഹിന്തുവും അല്ലാ മുസൽമാനുമല്ല. സ്വാമികൾ അതിനു് രണ്ടിനുംഅതീതനാണു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു പറയുവാൻ എനിക്കു കഴിവില്ല. അതു അറിയുന്നതിനു അവിടുന്നു തന്നെ നേരിട്ടു ഷർഡിയിൽ പോകണം" എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. ബാബായുടെ അത്ഭുതശക്തി എത്ര അത്ഭുതകരമാണെന്നും മജിസ്ട്രേട്ടിനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി കുഞ്ഞുമോളുടെ ഇതിൽപരം എന്തു തെളിവാണു വേണ്ടതു? കേസ്സു സംബന്ധിച്ചു ഒരു റിക്കാർട്ടും വാങ്ങിയില്ല. ജഡ്ജിമെന്റും എഴുതാതെ വിധി പറഞ്ഞു! നിയമപ്രകാരം കീഴ്ക്കോടതിയിൽ നിന്നും അപ്പീൽകേസു വരുത്തിയില്ല! എതുകക്ഷികരംകൊണ്ടും, പബ്ലിക്കു പ്രോസിക്യൂട്ടർക്കും, നാട്ടീസുകൊടുത്തില്ല! പെട്ടെന്നുണ്ടായ ബാബായെപ്പറ്റിയുള്ള അനുഭവങ്ങളും പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവങ്ങളും എന്നെ മാത്രമല്ല സകലരേയും ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുകതന്നെ ചെയ്തു.

കേസ്സു വിട്ടതിൽ പിന്നീടു ഞാൻ അഹമ്മദ് നഗരത്തിൽ നിന്നു ഷർഡിയിലേക്കു പോയി. അപ്പോൾ എച്ചു. എസ്സു. ദീക്ഷിതരുടെ മകളുടെ ശുദ്ധാഹത്തിനു ഷർഡിനിവാസികളും പോകുകയായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരോടായി നിങ്ങളും പോകുന്നതു. ഒന്നുണ്ടതവിവരം അറിയാമെന്നു ശ്രീ ബാബാ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഒന്നുണ്ടതും അവക്കറിയാൻ കഴിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടു ശുദ്ധസംസ്കാരത്തിനു എല്ലാവരും കൂടെ കഴിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോയി. "ഞാൻ കേസ്സിന്റെ വിവരം പറഞ്ഞപ്പോഴാണു ബാബാ ഉദ്ദേശിച്ച അത്ഭുതം എന്താണെന്നു നാട്ടുകാക്കു മനസ്സിലായതു. പൊതുകാര്യങ്ങളിലും ബാബായുടെ ശക്തി എനിക്കു ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടു.

നാസിക്കിലെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ലോക്കൽ ബോർഡിന്റെ ഒന്നാമത്തെ അനുദ്യോഗസ്ഥാദ്ധ്യക്ഷനായി 1917 മുതൽ 1925-വരെ എന്നെ നിയമിച്ചു. ദിവസത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും അതു സംബന്ധിച്ച ജോലികൾക്കു ചെലവിടേണ്ടിവന്നതു നിമിത്തം അഭിഭാഷകവൃത്തിയിൽ നിന്നും വിരമിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അതിനാൽ 250 രൂപാ ആദായനികുതി കൊടുത്തിരുന്നതു് ഒടുവിൽ ഒട്ടുകേൾക്കാതായിട്ടേ വന്നിട്ടില്ല. വക്കീൽ അല്ലാതെയുണ്ടു് ഞാഞ്ഞിച്ചു പോയി. സാധാരണ ഒപ്പിടാനുള്ള കടലാസ്സു് ഒരു ശിപായി ആഫീസ്സിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നു് ഒപ്പു് ഇടിക്കയാണു് പതിവു്. ഒരുദിവസം എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനുമായി അർദ്ധരാത്രി കഴിയുന്നതുവരെ സംസാരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒപ്പു് ഇടുന്നജോലി അടുത്ത ദിവസത്തേക്കു് മാറ്റിവച്ചു. അടുത്തപ്രഭാതത്തിൽ എനിക്കു് നഗരംവിട്ടു് പോകേണ്ടിയിരുന്നതു കൊണ്ടു് കടലാസ്സുകൾ എല്ലാം ഒപ്പിടാതെ തന്നെ ആഫീസ്സിലേക്കു മടക്കി അയച്ചു. അന്നു വൈകുന്നേരം ഒപ്പിടാൻ കൊണ്ടുവന്ന കടലാസ്സുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദിവസം മടക്കി അയച്ചവ കണ്ടില്ല. അതെല്ലാം ഒപ്പിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് ശിപായി പറഞ്ഞു. ഇതു എങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്നു് പറയുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. സായ്ദേവന്റെ ലീലാവിലാസങ്ങൾ എന്നേ വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുവാൻ ഉള്ളൂ.

1910-ൽ ശ്രീ. ഗോപാലറാവു ഭട്ടിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നിയമസംബന്ധമായ ഉപദേശനത്തിനായി

ഞാൻ ബിലാത്തിയിൽ പോകണമെന്നു് തീച്ചപ്പെടുത്തി. യാത്രാസംബന്ധമായ സകല ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തശേഷം ബാബായുടെ അനുമതിക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ ഷർഡിയിൽ ചെന്നു. എം.ആർ. ദേശപാണ്ഡെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം:—ബാവേയെ നമുക്കു് ബിലാത്തിക്കു് അയയ്ക്കേണ്ടേ?

ബാബാ:—"എന്തിനു്"

ദേവ:—"നിയമ പരീക്ഷക്കു്"

ബാബാ:—"അയാളുടെ സ്വഭാവഗതിയും ഈശ്വരനിശ്ചയവും ഇതിനു് അനുകൂലിക്കുന്നില്ല. അയാളുടെ പ്രവൃത്തിരംഗം സ്വദേശം തന്നെയാണു്. എന്തിനു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോകുന്നു."

സ്വാമിയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ചു് ഞാൻ ശീമയ്ക്കു് പോകേണ്ടായെന്നു് തീരുമാനിച്ചു.

1912-ൽ ജെജെ ആശുപത്രിയിൽവച്ചു് എന്നെ ശസ്ത്രക്രിയചെയ്തു. എനിക്കു് ക്ലോറഫാം തരുന്നതിനു മുമ്പു് ശ്രീ. ബാബാ എന്റെ തലയ്ക്കൽ ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. ഈ ദർശനം എന്നെ കൂടുതൽ ധൈര്യശാലിയാക്കി. എന്നുമാത്രമല്ല. ശസ്ത്രക്രിയ വലിയ വിജയവുമായിരുന്നു. 1915-ൽ നാസിക്കിലെ പബ്ലിക്കു് പ്രാസിക്യൂട്ടർ ഉദ്യോഗം എനിക്കു് വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഉടനടി ബാബായെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചതിൽ എന്റെ പഴയ ജോലിതന്നെയാണു് നല്ലതെന്നു് അദ്ദേഹം അരുളിച്ചെയ്തു. 1930 മുതൽ 1933-വരെ ഞാൻ ദേവാർ സ്റ്റേറിലെ റവന്യൂമെമ്പർ ആയിരുന്നു.

അതിനുശേഷം സർഗാനസ്റ്റേറിൽ കർബാരി ഉദ്യോഗം ആയിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് ഒരു ദിവസം എന്റെ വസതിയിൽ ഞാൻ ആഹാരം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ രാജ്യത്തെ രാജാവു് എന്റെ മുറിയിൽ കയറിവന്നു. ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അടുത്ത മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ സായ്ബാബായുടെ പടം തൂക്കിയിരുന്നു. സ്വല്പനേരം ആ പടം നോക്കീട്ടു് അദ്ദേഹം ഞാൻ ഇരുന്ന മുറിയിൽ വീണ്ടും കയറിവന്നു. എനിക്കു് അൻപതുരൂപാ ശമ്പളക്കൂടുതൽ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് കല്പിച്ചു. ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു രണ്ടാഴ്ചകഴിയുന്നതിനു് മുൻപു്, എന്നിൽനിന്നും ഒരപേക്ഷയും ഇല്ലാതിരിയ്ക്കേ സ്വാമിയുടെ പടം നോക്കിയതിനുശേഷം ഇപ്രകാരം കല്പിച്ചതു് ബാബായുടെ ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ടുമാത്രമാണു്.

ഒരിയ്ക്കൽ ബാബായുടെ പടവുംകൊണ്ടു് മസ്ജിദിനു് അടുത്തുകൂടി ഞാൻ പോവുകയായിരുന്നു. എന്നെ വിളിച്ചു് ആ പടം നോക്കിയതിനുശേഷം വച്ചുകൊള്ളുക എന്നു പറഞ്ഞു തിരിച്ചുതന്നു. പടംവച്ചു് പൂജിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം വെറുത്തിരുന്നില്ല.

"യസ്യാനുഗ്രഹമിച്ഛാമി തസ്യസർവ്വം ഹരാമ്യഹം"

ബാബാ പലപ്പോഴും ഭക്തന്മാരിൽനിന്നും ഒരു കാശുപോലും ബാക്കിവയ്ക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതെ, കൈവശമുള്ള പണം മുഴുവനും വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. സ്ഥാനവലിപ്പമുള്ളവരെന്നും ധനികന്മാരെന്നും സ്വയം അഭിമാനിച്ചു

നടക്കുന്നവരുടെ പക്കലുള്ള പണം മുഴുവൻ കൊട്ടത്തുകഴി
ഞ്ഞാലും കടംവാങ്ങിദക്ഷിണകൊട്ടക്കാൻപോലുംആജ്ഞാ
പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നിലധികം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞാൻതന്നെ
കടംവാങ്ങി ദക്ഷിണകൊട്ടത്തിട്ടുണ്ട്. ഒരിയ്ക്കൽ ഒരു
മാർവാഡിസ്ത്രീയുടെ മാനഭംഗക്കേസ്സിലെ പ്രതികം
എനിക്ക് 300 രൂപാ വക്കീൽഫീസു തന്നു. ആ രൂപായും
കൊണ്ട് ഞാൻ ഷർഡിയിൽവന്ന് മൂന്നുദിവസം താമ
സിച്ചു. അതിനിടയിൽ സ്വാമി പലതവണകളിലായി
ഈ മുന്നൂറുരൂപായും ഒരുകാര്യമായും കുറവോ കൂടുതലോ
ചോദിക്കാതെ ദക്ഷിണവാങ്ങി. എന്റെ ഗുരുവിന്റെ
ഭൃത്യനെ സഹായിച്ചവകയിൽ പ്രതിഫലം വാങ്ങുന്നതു
ഒരിയ്ക്കലും ശരിയല്ലാ. കൂടാതെ ബാബായുടെ അത്ഭുത
ശക്തി ഒന്നുമാത്രമാണ് പ്രതികളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതും.
സ്വാമി പലഗദ്ധക്കളിലായി എനിക്ക് 69 രൂപാ തന്നി
ട്ടുണ്ട്. "ഞാൻ തരുന്നപണം ചെലവാക്കുകയോ ആക്കെ
ങ്കിലും കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. ഭദ്രമായി വച്ചുകൊ
ള്ളുക" എന്നരുളിച്ചെയ്തു. തുക്കയിൽനിന്നുകിട്ടിയ ഈ
നാണയങ്ങളും സൗഭാഗ്യസന്ദായകമാണെന്നുകരുതി ഈ
നിമിഷംവരെ ഞാൻ വച്ചുപൂജിച്ചുവരുന്നു. ഇപ്രകാര
മുള്ള ദക്ഷിണകൾക്ക് പലഗ്രന്ഥാത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്നും അവ
യെത്തുടർന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള തിരുവായ്മൊഴികൾകൊണ്ട് വിശ
ദീകരിയ്ക്കുണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു ദിവസം തുക്കയുംകൊണ്ടുതന്നെ അനേകശതം
ആളുകൾക്ക് ആഹാരം പാകംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാ
യിരുന്നു. അടുപ്പിൽകിടന്ന കഞ്ഞിയിൽ ഒരു ഫക്കീർ

കുറെ മാംസംകൊണ്ടുവന്നിട്ടുകളഞ്ഞു. സുന്ദരമായ ആഹാരം പച്ചമാംസമിട്ട് മലിനപ്പെടുത്തിയതു് ഹിന്ദുക്കൾക്കു വെറുത്തു. അവരിൽ ഒരാൾ "സ്വാമിൻ; കുക്ഷിപൂരണത്തിനുവേണ്ടി നിരപരാധികളായ ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കുന്നതു് ശരിയാണോ?" എന്നുചോദിച്ചു. "കൊല്ലുന്നവൻ രക്ഷിക്കും രക്ഷിയ്ക്കുന്നവൻ കൊല്ലും" എന്നു് മറുപടിയുംകിട്ടി. ശരീരം ത്യജിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു് ബാബായെപ്പോലുള്ളവർ സൽഗതികൊടുക്കുന്നതു് അപൂർവമല്ലല്ലോ.

III

(എൻ. ജി. ചന്ദോക്കർ)

"എനിയ്ക്കു പ്രാപഞ്ചിക ജീവിതത്തിൽനിന്നും വിമുക്തനാവണം. ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ലോകം മായയാണെന്നും, മോക്ഷാവശ്യമാണെന്നും മറ്റും ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. അനിത്യമായ ഈ അവസ്ഥയിൽനിന്നു് സകല ശൃംഖലകളെയും ഭേദിച്ചു്, സ്വാമിൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിയ്ക്കണമേ! സന്തോഷവും സന്താപവും പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തിലെ ഏതവസ്ഥയുടെയും രണ്ടറ്റങ്ങളാണു്. മനുഷ്യൻ വിധിയുടെ താളത്തിനു തുള്ളുന്നു. വെറും ഒരു നടൻ. ഈ ജീവിതത്തിൽ ആനന്ദമെന്താണു് എന്നു് എനിയ്ക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല."

ബാബാ:—ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ വഴിതെറ്റി നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നു. തെറ്റായ ഈ വീക്ഷണഗതിയിൽ കുറെ വാസ്തവമുണ്ട്. ശരീരമുള്ളിടത്തോളം ദുഃഖം ഉണ്ട്. അതിൽനിന്നും ആർക്കും രക്ഷപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഞാൻ പോലും അതിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. പിന്നെ നിങ്ങളുടെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? സംസാരം വിവിധഭാവങ്ങളോടു കൂടിയതാണ്. കാമക്രോധമത മാത്സര്യാദികളും അവയുണ്ടാക്കുന്നതുമായ ദുഃഖങ്ങളും സംസാരമാണ്. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ സകല വ്യാപാരങ്ങളും സംസാരംതന്നെ. ഏതെങ്കിലും രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച സംസാരമായി കരുതാം. സർവ്വം ത്യജിച്ച് വനാന്തരങ്ങളിൽ പോയാൽ നിങ്ങൾ സംസാരസാഗരത്തിനപ്പുറമാകുമെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടാ. നിങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയുടെ ഉത്തരവാദി നിങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഇതിനെതിരായി മുട്ടുകയും മുരളുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് എന്തുഫലം! ജന്മാന്തരങ്ങളിൽചെയ്തിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ദേഹപ്രാരബ്ധം. അതിന്റെ ഫലമായിട്ട് ഈ ശരീരമുണ്ടായി. ജീവൻ ശരീരമെടുക്കുന്നത് മുജ്ജന്മങ്ങളിൽ ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള കർമ്മഫലം അനുഭവിക്കുന്നതിനാണ്. പ്രാരബ്ധകർമ്മം അനുഭവിച്ചൊടുങ്ങുകയല്ലാതെ മറ്റുമാർഗ്ഗമില്ല. സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളും ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? ഓരോരുത്തരുടെയും സഞ്ചിതകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ട്. വ്യക്തി

കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസംപോലെ വർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിനു് ഇതുതന്നെയാണു് കാരണം. ധനികന്റെ പട്ടി കട്ടിലിൽ അലസമായി കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ നിർദ്ധനന്റെ പട്ടി ആഹാരത്തിനു് ഓടി നടക്കുന്നു. ദേഹപ്രകൃതിയാണു് ഇതിനുകാരണം."

ചന്ദ്രോ:—"പ്രാപഞ്ചിക ജീവിതത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങളും ഒരുവനെ ഇത്രവളരെ അസംതൃപ്തനാക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അങ്ങനെയുള്ള ജീവിതം ത്യാജ്യമല്ലേ?"

ബാബാ:—"സുഖവും ദുഃഖവും വെറും തോന്നലാണു്. ബാഹ്യമായിക്കാണുന്ന ലൗകികസുഖം യഥാർത്ഥത്തിൽ സുഖമല്ല. അതു് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതാണെന്നു വിചാരിച്ചു മനുഷ്യർ അതിൽ ആകൃഷ്ടരാകുന്നു. ഒരുവൻ പാല്പായസം കൂട്ടിയുണ്ണുമ്പോൾ അപരനു് ചീഞ്ഞ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥം കിട്ടുന്നു. വേറൊരുവനു് വെറും തവിടുമാത്രം. ആദ്യത്തെയാൾ സംതൃപ്തനായിരിയ്ക്കുമെ മറ്റു രണ്ടുപേരും ദുഃഖിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഏതു ഭക്ഷിക്കുന്നതിന്റെയും ഉദ്ദേശം ഉദരപൂരണമാണു്. ചിലർ പട്ടിണികിടക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ മരുന്നുകഴിക്കുന്നു. ശരീരാരോഗ്യപരിപാലനം ചെയ്യുകയാണു് ഇരുകൂട്ടരും ചെയ്യുന്നതു്. ഈ സുഖവും ദുഃഖവും വെറും അഭിപ്രായംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും അതു് അനിത്യവും അധഃപതനഹേതുകവുമാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ രണ്ടുതോന്നലുകളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവയെ തടയണം. അതിനൊരു സന്ദർഭമു

ണ്ടാക്കരുത്. അതു വെറും മിഥ്യയാണ്. ഷഡ് വാസനകളും മിഥ്യയാണ്. ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടെന്നു് അതുതോന്നിപ്പിക്കുന്നു. ധനികൻ സ്വർണ്ണാഭരണം ധരിക്കുമ്പോൾ നിർദ്ധനൻ അസൂയപ്പെടുന്നു. അവനും ഒരെണ്ണം കിട്ടിയാൽകൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതാണു് ലോഭം. എല്ലാം ഇതുപോലെതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ ശത്രുക്കളായ ഷഡ് വാസനകളെ ജയിച്ചടക്കണം. അവയെ ഉൻമൂലനം ചെയ്താൽ വികാരങ്ങൾ ഇരച്ചു് ഉയരുകയില്ല. അല്ലാത്തപക്ഷം അവ നിങ്ങളെ അടിപ്പെടുത്തും. ഈ വികാരങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തിയിട്ടു് കായ്കാരണബുദ്ധി, ന്യായകർത്തവ്യബോധം എന്നിവയുടെ സങ്കല്പങ്ങളായ സുഖദുഃഖങ്ങൾ നിങ്ങളെ ആവരണം ചെയ്യുകയില്ല കർമ്മഫലംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണു് ഒരുവന്റെ അനുഭവം. വരുന്നതെല്ലാം സന്തോഷത്തോടും സംതൃപ്തിയോടും സഹിച്ചു ജീവിയ്ക്കുന്നവൻ ബുദ്ധിമാനാണു് ആപല്ഘട്ടങ്ങളിൽ വിഷമിയ്ക്കരുതു്. ധനികനാണെങ്കിൽ വിനീതനായിരിക്കണം. വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിൽ കായുണ്ടാകുമ്പോൾ അതു താനെ കുനിയുന്നു. എന്നാൽ വിനയം എല്ലാവരോടും കാണിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. കുശുമ്പന്മാരോടു് നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി പെരുമാറണം. ആത്മജ്ഞാനികളെ വണങ്ങുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുക. "ജ്ഞാനധർമ്മാദികർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ധനംചെലവിടുക—എന്നാൽ അതു് അമിതമായിപ്പോകരുതു്.

ലോകം നിശ്ചയമായും നശിയ്ക്കും. എന്നാൽ അതു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതുവരെ ധനം യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ആവശ്യമാണു്. എങ്കിലും ധനത്തിന്റെ മഹിമകൊണ്ടു് നിങ്ങടെ മതിമറന്നുകളയരുതു്. അതിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകുകയും അരുതു്. ധാരാളം പണം നല്ലകാര്യങ്ങൾക്കു് ചെലവിടുക. എന്നാൽ ധൂർത്തനാകരുതു്.

"നിങ്ങളുടെ ദൈനംദിനകൃത്യങ്ങൾ സന്തോഷമായി ചെയ്തീർക്കുക. എന്നാൽ ഈശ്വരനെ മറക്കരുതു്. ദൈവവിചാരം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ പ്രപഞ്ചം തന്റെതല്ലെന്നും ഈശ്വരവിലാസം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഉള്ള സ്മരണവേണം. നിർഭാഗ്യന്മാരോടും അവശന്മാരോടും ദയവുകാണിക്കണം. അവരെ ഉപദ്രവിയ്ക്കരുതു്. എപ്പോഴും "ഞാൻ ആരാണു്" എന്നു് ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കണം."

അനന്തറാവു പിതാക്കൾ: "ബാബാ, ഞാൻ ഒട്ടധികം ശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും അവയൊന്നും എനിക്കു് ശാന്തിനൽകുന്നില്ല. സ്വാമിൻ, അവിടുന്നു് എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണം."

ബാബാ:—"ഒരിയ്ക്കൽ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ ഇവിടെവന്നു. അയാളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു മൃഗം കാഷ്ഠിച്ചു. ഒൻപതുകഷണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. കച്ചവടക്കാരൻ അതെല്ലാം ഒരു വസ്ത്രത്തിൽ കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അയാൾക്കു ശാന്തിയും ഏകാഗ്രതയും സിദ്ധിച്ചു."

അനന്തറാവു ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്നു് കൽക്കരോടു് ചോദിച്ചു. നാല്ക്കാലി എന്നരുളിച്ചെയ്തു

യ്തത് ഈശ്വരകാരുണ്യവും ഒൻപതു ഖണ്ഡങ്ങളും നവവിധഭക്തിയുമാണെന്നു പറഞ്ഞു. റാവു കച്ചവടക്കാരന്റെ നിലയിൽ വർത്തിയ്ക്കണമെന്നാണു് ബാബാ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നും ധരിപ്പിച്ചു.

"ശ്രവണം കീർത്തനം വിഷ്ണോ:
സ്മരണം പാദസേവനം
അർച്ചനം, വന്ദനം, ദാസ്യാ
സഖ്യമാത്മനിവേദനം"

അനന്തരാവു വീണ്ടും ബാബായെ സമീപിച്ചു.

ബാ:—നിങ്ങളും ഒൻപതു ഖണ്ഡങ്ങളും ശേഖരിച്ചോ?

റാവു:—അതിനു് ബാബായുടെ കരുണ്യമുണ്ടാകണം.

ബാ:—അൽപാ അനുഗ്രഹിയ്ക്കും! ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം രാമഫലം പോലെയും ഭക്തിമാർഗ്ഗം സീതാഫലംപോലെയുമാണു്. രാമഫലത്തിന്റെ പരിപ്പ് എടുക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. നല്ലവണ്ണം വിളഞ്ഞാൽ മാത്രമേ അതു ഉപയോഗയോഗ്യമാകുകയുള്ളൂ. തറയിൽ വീണാൽ ചീത്തയായിപ്പോകയും ചെയ്യും. നേരേ മറിച്ചു് സീതാഫലം ലഘുവായി പറിച്ചെടുക്കാം. വളരെ മധുരമുള്ളതുമാണു്. നിസ്സാരമായ അലക്ഷ്യംകൊണ്ടോ സൂക്ഷ്മക്കുറവുകൊണ്ടോ ഒരു ജ്ഞാനി അധഃപ്പതിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഭ്രംശം ഒരു ജ്ഞാനിക്കു് നാശഹേതുകവുമാണു്.

കൽക്കാണ്ണി:—ബാബാ അവിടന്നാരാണു്? എവിടെനിന്നും വരുന്നു?

ബാ:—(അദ്വൈതഭാവത്തിൽ) എനിയ്ക്കു പ്രത്യേകവാസസ്ഥലമില്ല. ഞാൻ നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മമാണു്.

(മൈതഭാവത്തിൽ) കർമ്മഫലംകൊണ്ട് ജനന മരണവലയത്തിൽ കുടുങ്ങി ഒരു ശരീരം എടുക്കേണ്ടിവന്നു. എന്റെ പേരു് 'ഉടലെടുത്ത ദേഹി' എന്നാണു്. ഈ ലോകമാണെന്റെ വാസഗേഹം. ബ്രഹ്മം എന്റെ പിതാവും മായ എന്റെ മാതാവുമാകുന്നു. അവരുടെ സംയോഗംകൊണ്ടു് എനിക്കു് ഈ ശരീരം കിട്ടി. ഈ ലോകം നശ്വരമാണു്. നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മമായ 'അള്ളാ' സഗുണബ്രഹ്മമായി നിവാസിലെ മോഹനിരാജു് എന്ന അഭിധാനത്തോടുകൂടി തിരുവവതാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവിടെപ്പോയി നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനെ നമസ്കരിക്കുക! ഭക്തന്മാർക്കുവേണ്ടി ഈശ്വരൻ തന്റെ മഹിമ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

ചന്ദ്രോക്കർ:—ബാബാ! ദൈവം എന്നു പറയുന്നതു് ആരാണു്? അദ്ദേഹം എവിടെ ഇരിക്കുന്നു? രൂപം എന്താണു്? അദ്ദേഹത്തിനെ എങ്ങിനെ കാണാം.

ബാബാ:—പ്രാപഞ്ചികന്മാർ തെറ്റും ശരിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവർക്കു് സാന്മാർഗ്ഗിക ചിന്തകളൊന്നുമില്ല. ലൌകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ നിഷ്കൃഷ്ടമയില്ലാതെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് സിദ്ധന്മാരിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിശ്വാസം അറവു് അവർ ഈശ്വരസന്നിധിയിലെത്തുന്നതിനു പകരം നരകത്തിൽ നിപതിക്കുന്നു.

"മുമുക്ഷുക്കൾ സർവ്വബന്ധങ്ങളേയും വെടുത്തു് വിവേകവിചാരത്തോടുകൂടി ദൈവത്തിനെ സാക്ഷാല്ക്കരിയ്ക്കാൻ വെമ്പുന്നു. അവർ സൽസംഗത്തിൽ ഉത്സുകരാണു്.

ഏകാന്തമായിരുന്ന് ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്യും ധ്യാനജപാദികളിൽ മുഴുകിയും സാധകന്മാരായിഭവിയ്ക്കുന്നു. സാധനകളിൽ പൂർണ്ണതപം കിട്ടുമ്പോൾ ഇവർ സിദ്ധന്മാരെന്നു് ഉൽഘോഷിയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ദൈവം മനുഷ്യനു് തുല്യമാണു്. ദ്വന്ദങ്ങൾക്കതീതരായി ഇവർ പരമമായ നിർമ്മമതയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു; ദേഹാത്മബുദ്ധി കടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്. 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' എന്ന അന്ത്യമായ പദവിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ദൈവത്തിനെ അറിയാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നവർ, അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ള ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിലും ചിദാനന്ദരൂപനെ എങ്ങിനെ ദർശിക്കുന്നുവെന്നുമനസ്സിലാക്കുക. അവസാനം ഈശ്വരൻ സകലചരാചരങ്ങളിലും അന്തർഭ്രതനാണെന്നു് കാണാൻ കഴിയും. ദൈവം എല്ലായിടവുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ഇല്ലാത്തിടമില്ല. മായാശക്തികൊണ്ടു് മനുഷ്യനു് അവനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈശ്വരതപം കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. സർവ്വവും ഈശ്വരാംശങ്ങളാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻ അപരനെ വെറുക്കാതെയിരിക്കട്ടെ. ദൈവം എല്ലാറിലുമുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത മറക്കാതെയിരിക്കട്ടെ. ദ്വേഷമില്ലാത്തിടത്തു് പ്രേമം സ്വയം പ്രകാശിയ്ക്കുന്നു. ആ സ്ഥാനത്തു് എല്ലാം സിദ്ധമാകും.

"മനസ്സു് ചഞ്ചലമാണു്. അതിനു് സ്ഥിരത ഉണ്ടാകാൻ ശ്രമിയ്ക്കണം. ഈച്ച എല്ലാവസ്തുക്കളിലും പററിയിരിക്കുമെങ്കിലും അഗ്നിസാമീപ്യത്തിൽ അകന്നുപോകുന്നതു പോലെ മനസ്സു് ഈശ്വരവിചാരം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നു് പിൻവാങ്ങുന്നു.

അതു് ഇന്ദ്രീയവിഷയങ്ങളായ വസ്തുക്കളിൽ വ്യാപൃത മാവുകയും ഒടുവിൽ അവയിൽ തന്നെ ലയിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം അനിയന്ത്രിതമായ മനസ്സു് ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിയ്ക്കാതെയിരിയ്ക്കുമ്പോൾ പുനർജന്മം അവശ്യം ഉണ്ടാകുന്നു. മനസ്സിനെ ജയിക്കുന്നതുവരെ ഒരുവൻ ജന്മമെടുത്തുകൊണ്ടേയിരിയ്ക്കും. ജന്മങ്ങളിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും മാഹാത്മ്യമേറിയതു് മനുഷ്യജന്മമാണു്.

"ആത്മാകൊണ്ടു് മൂർത്തിപൂജ ചെയ്യണം. മനസ്സിനെ സംയമം ചെയ്യുന്നതിനും ഏകാഗ്രമാക്കുന്നതിനും ഈശ്വരനു് രൂപം സങ്കല്പിച്ചു് പൂജിയ്ക്കണം. വിഗ്രഹം തന്നെ പരമേശ്വരനാണു്. വിഗ്രഹങ്ങളെ ഉപേക്ഷിയ്ക്കരുതു്. ഒരു വിഗ്രഹത്തെ ഭക്തിപാരവശ്യത്തോടുകൂടി പൂജിയ്ക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനു് ഏകാഗ്രതയുണ്ടാകുന്നു. ഏകാഗ്രതയില്ലാതെ സംയമം സാധ്യമല്ല.

"ആദ്ധ്യാത്മികമായി മനനവും ധ്യാനവും ശീലിയ്ക്കണം. ആത്മീയമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിയ്ക്കണം. ആത്മവിദ്യ അല്ലെങ്കിൽ ആത്മജ്ഞാനമാണു് ഏറ്റവും വലിയ വിദ്യ.

"സാധന ചതുഷ്ടയങ്ങൾ സ്വാനുഭവപ്പെടുത്തുക! അതായതു് നിത്യാനിത്യവിവേകം വൈരാഗ്യം ശമം മുമുക്ഷ ഇതിനു പുറമേ നവവിധഭക്തിയും ഉണ്ടാകണം. ഇതെല്ലാം തെറ്റാതെ ശീലിച്ചു് ഈശ്വരങ്കൽ ആത്മനിവേദനം ചെയ്യുക. ദിവസേന പുണ്യാത്മാക്കളെ കാണുകയും സാന്മാർഗ്ഗിക ജീവിതം നയിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക. മരണസമയം നിശ്ചലകായനായിയാതൊരാഗ്രഹവുമില്ലാതെ ഈശ്വരനിൽ അതായതു് നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടദേവതയിൽ ഏകാഗ്ര

ചിത്തനായിരിയ്ക്കുക. ഇപ്രകാരമായാൽ നിങ്ങൾക്കു മുക്തി സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതാണു്.

ഈശ്വരസാമീപ്യത്തിനു് വഴി എന്തു്?

ചന്ദ്രോക്കർ:—ബാബാ, മൂന്നാം പ്രാവശ്യവും നിന്തിരുവടിയോടു പഴയ ചോദ്യം തന്നെ ചോദിയ്ക്കുന്നു. ദൈവം ആരാണു്? അദ്ദേഹം എവിടെയുണ്ടു്?

ബാ:—ഞാൻ ഇതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങളോടു് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ. അതനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിയ്ക്കുമെങ്കിൽ ഉദ്ദിഷ്ടസിദ്ധിയ്ക്കുള്ള ചതുർമാർഗ്ഗങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു കരഗതമാകും

ച:—സായ്ദേവാ! ആ നാലു മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്താണു്?

ബാ:—ആദ്യമായി നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകം ഉണ്ടാകണം. അതായതു് നിത്യവും അനിത്യവുമായ വസ്തുക്കളേയും സംഗതികളേയും തിരിച്ചറിയുക. ചിലയാളുകൾ വലിയ വിവേകികളാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ പന്ധാർപൂരിലേയ്ക്കു് തീർത്ഥയാത്ര പോകുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഹരി ആരാണെന്നോ എവിടെയാണെന്നോ ഇവരറിയുന്നില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള തീർത്ഥയാത്ര ശരിയായ ഭക്തിയുടെ ലക്ഷണമല്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ ബഹുമാനസമ്പാദിയ്ക്കാനുള്ള വെറും ഒരു കാപട്യം! പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി വീൺതക്കത്തിലേറ്റിപ്പാടുന്നവർ അഹംഭാവികളായി ഹൃദയശുദ്ധിയില്ലാതെ ഉപദേശങ്ങൾ വർഷിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യരെ വിവേകികൾ എന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

വൈരാഗ്യം

ഒരു യഥാർത്ഥ വൈരാഗി ഈ ലോകത്തിലേയോ മറു ലോകത്തിലേയോ നന്മകളെ ഗൗനിയ്ക്കുന്നില്ല.

ശമം

എന്നാൽ മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് വിഷയമായ വസ്തുക്കളിൽ തിരിയാതെ തടഞ്ഞു നിറുത്തുന്നതാകുന്നു.

ദമം

എന്നാൽ ബാഹ്യമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ കൊണ്ട് മനസ്സിനെ പിൻവലിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

ബുഭുക്ഷ

പ്രാരബ്ധകർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നയാതനകളെ ശാന്തമായി അനുഭവിയ്ക്കുകയാകുന്നു. ഉപരതി എന്നാൽ കാഞ്ചനം, കാമനി, പുത്രന്മാർ, സഖാക്കൾ മുതലായവ അയഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി മായയുടെ കൂട്ടിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുക.

ശ്രദ്ധ

എന്നാൽ മനോവിശ്വാസമാണ്.

സമാധാനം

മനഃസ്ഥൈര്യത്തോടുകൂടി സന്താപവും സന്തോഷവും അചഞ്ചലമായി ഒരു പോലെ വീക്ഷിയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

മുമുക്ഷുത്വം

എന്നാൽ ബ്രഹ്മം നിത്യമാണെന്നുള്ള അപരോക്ഷജ്ഞാനത്തോടുകൂടി സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കതീതനായി മോക്ഷത്തെകാംക്ഷിയ്ക്കുന്നതാണ്. മോക്ഷം സ്വർഗ്ഗമോ, കൈലാ

സമോ, വൈകുണ്ഠമോ അല്ല. അത് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിധേയവുമല്ല. ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ അദൃശ്യമായ മൂലകാരണം ശുദ്ധചൈതന്യമാണ്. അതായിതീരുന്നതാണ് മോക്ഷം. അതാണ് നിത്യശാന്തി. ജീവിതോദ്ദേശവും അതു തന്നെ മറ്റുള്ള എല്ലാം ഉദ്ദേശങ്ങളും നിരർത്ഥകമാണ്.

ചന്ദോക്കൻ: — ശുദ്ധചൈതന്യമെന്താണെന്നു് അരുളിച്ചെയ്യേണമേ!

ബാബാ: — ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും സാരസർവ്വസ്വവും അതാണ്. സമൂലവും സൂക്ഷ്മവുമായ എല്ലാറ്റിലും വ്യാപരിയ്ക്കുന്നതും അതു തന്നെ. ചൈതന്യമാണ് സകലതിന്റെയും ആദിയും അന്തവും. എല്ലാറ്റിന്റെയും ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനം ശുദ്ധചൈതന്യമാണ്. ചൈതന്യം എന്താണെന്നു് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരുവന്റെ ജീവിതകാലത്തിലെ എല്ലാ നിമിഷങ്ങളിലും അതു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. സർവവ്യാപിയാണെങ്കിലും നാമസംജ്ഞകളില്ല. വായുവിനു നിറമോ രൂപമോ ഇല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം സംശയാതിതമാണെന്നപോലെ ഈ ഗുണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചൈതന്യത്തിനോടു് ഉപമിയ്ക്കാം. ശുദ്ധചൈതന്യം പരബ്രഹ്മമാണു്. ജ്ഞാനികൾ ബ്രഹ്മമെന്ന പേരിൽ അതിനെ ഉപാസിയ്ക്കുന്നു. അവരെയാണു് ബ്രഹ്മവിത്തു് എന്നു പറയുന്നതു്. തിയ്യു്, സസ്യം, മനുഷ്യൻ മുതലായവ സർവ്വവും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ എല്ലാറ്റിന്റെയും മൂലകാരണം ശുദ്ധചൈതന്യ

മാണു്. സത്-ചിത്-ആനന്ദം എന്നു പറയുന്നതും ഇതിനെയാണു്. (നിത്യാനന്ദാവബോധം) നാം എല്ലാവരും അതുതന്നെയാണു്. ആരും അതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്ഥമല്ല.

ചന്ദോക്കർ:—ബാബാ! ബ്രഹ്മം ആനന്ദമാണെന്നു് അവിടന്നു് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. വൈവിധ്യങ്ങളില്ലാത്ത ഏകതാനമാണെന്നും അതു് ക്ലേശരഹിതമായ അവസ്ഥയാണെന്നും പറയുന്നു. എന്നിട്ടും ആ ബ്രഹ്മം തന്നെയാണു് ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന സർവ്വവും എന്നു് അവിടന്നു് പറയുന്നു. വിവിധതരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് മാത്രമല്ല ക്ലേശപൂർണ്ണവുമാണു് ഈ ലോകം. ആനന്ദം യാതനകളിലും ക്ലേശങ്ങളിലും കൂടി എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻസാധിയ്ക്കും. സത്യമായിട്ടുള്ളതു് അസത്യമായിത്തോന്നുന്നതു് എങ്ങിനെ? നാംഓരോരുത്തരും ബ്രഹ്മമാണെന്നു് സങ്കല്പിച്ചാൽ നിരവധി ബ്രഹ്മങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലെ? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകമായി ജീവിക്കുന്നു. നേരേമറിച്ചു് നാം എല്ലാവരും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അംശമാണെന്നു് വരുന്നപക്ഷം മറ്റു വ്യക്തികൾ അനുഭവിക്കുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ ഒരുവനു് അനുഭവവേദ്യമാകേണ്ടതല്ലേ? അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളതുപോലെ ആത്മാവിനും വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആത്മാക്കളെല്ലാം ഒന്നല്ല. ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണു്?

ബാണ്ടാ:—നിങ്ങൾക്കു് തെറ്റിപ്പോയി. നീലം, മഞ്ഞ, ചുവപ്പു് മുതലായ ചായങ്ങളിൽ വെള്ളം ചേർക്കുക. പലനിറങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ കലർത്തിയിട്ടുള്ള വെള്ളം ഒന്നുതന്നെയല്ലേ? നിറങ്ങളെ വെള്ളത്തിൽനിന്നും വേർതിരിച്ചാൽ ഓരോന്നും ശുദ്ധജലമാണെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ഇതുപോലെ ആത്മാവു് അഥവാ ബ്രഹ്മം ഒന്നുതന്നെയാണു്. എന്നാൽ അതു കൂടികൊള്ളുന്ന ഹൃദയങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങളാണു്. എല്ലാ ഹൃദയങ്ങളിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് ആത്മാവു് ഏകമാകുന്നു. ആത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല സുഖദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. ഹൃദയവ്യാപാരംകൊണ്ടു് സുഖവും ദുഃഖവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഹൃദയത്തിനെ സ്ഫടംചെയ്തു് അതിന്റെ സാക്ഷാലുള്ള രൂപത്തിലാക്കുകയേ ആത്മാവിന്റെ കൃത്യം.

"ഇതിനെപ്പറ്റി കുറച്ചുകൂടിപ്രതിപാദിയ്ക്കാം. ചൈതന്യം മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്നു. പാരമാർത്ഥികസത്യം, വ്യാവഹാരികസത്യം, പ്രതിഭാസികസത്യം ഇവ ബാല്യം, യൗവനം, വാർദ്ധക്യം എന്നീ മൂന്നു് അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ ശരീരത്തിനുള്ളതുപോലെ ഇതിനുമുണ്ടു്. പാരമാർത്ഥികസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയ ആളിനെ ജ്ഞാനി എന്നു പറയുന്നു. അദ്ദേഹം സത്യം സത്യമായിട്ടതന്നെ യാതൊരു ഭേദബുദ്ധിയും കൂടാതെ കാണുന്നു. വ്യാവഹാരിക സ്ഥിതിയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ള ഒരുവൻ വിധിപ്രകാരമുള്ള പന്ഥാക്കളെനുസരിച്ചു് പ്രയത്നിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രയത്ന

അതിന്റെ ഓരോഘട്ടത്തിലും നല്ലതിനെ സ്വീകരിച്ച് തീയ്യതിനെ പരിത്യജിയ്ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ളവരെ സന്മാർഗ്ഗികം എന്നു പറയാം. വസ്തുവിവേചനശക്തിയില്ലാത്തവനാണു് പ്രതിഭാസികസ്ഥിതിയിലുള്ളവൻ. ഇവൻ വസ്തുസ്ഥിതിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളം ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; ഗ്രഹിച്ചാൽ തന്നെയും അതു ഭേദബുദ്ധികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സംശയത്തോടുകൂടിയാണു്. ഇവർ നല്ലതു തീത്തയായും തീത്ത നല്ലതായും കാണുന്നു. ഇത്തരക്കാരനെ അജ്ഞൻ എന്നു പറയാം.

"ആത്മാവു് ഈ മൂന്നു തരക്കാർക്കും പൊതുവെയുള്ളതാണു്. ഒരുദാഹരണംകൂടി പറയാം. രാജാവു്, രാജാവിന്റെ മന്ത്രി, രാജാവിന്റെ ദൂതൻ എന്നു് നാം പറയുമ്പോൾ മൂന്നുപേരും മൂന്നു പ്രത്യേകവ്യക്തികളാണെങ്കിലും രാജത്വം എന്ന സംജ്ഞ ഈ മൂന്നുപേരുകളോടും ഘടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മൂന്നുതരത്തിലുള്ള ആളുകളും വ്യത്യസ്തമായി കാണുന്നുവെങ്കിലും ബ്രഹ്മം അവരിൽ ലയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഛന്ദോ:—രാജത്വം അവിഭാജ്യമല്ലേ?

ബ്ര:—ശരിതന്നെ. രാജത്വം ഏകവും അവിഭാജ്യവുമാണു്. എന്നാൽ അതിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളും അവ ഓരോന്നും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും നാം മൂന്നുപേരിലും കാണുന്നില്ലേ? ഇതുപോലെ അനന്തമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അംശം അഹംബുദ്ധിയോടുകൂടിയ മനുഷ്യനിൽ അവനവന്റെ കഴിവനുസരിച്ചു്, ഉൾക്കൊള്ളുകയും പ്രകാശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വേറൊ

THE PUBLIC LIBRARY KOTTAYAM. TRAVANCORE

ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ആകാശം അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥലം അനന്തമാണല്ലോ. ഒരു ചെറിയ കുടത്തിലെ ഉള്ളിനു് ഘടാകാശമെന്നും ഒരു വലിയ കുടത്തിലേതിനു് മഹാകാശമെന്നും പറയുന്നല്ലോ. വലുപ്പച്ചെറുപ്പത്തോട്ടുക്കുടിയാണെങ്കിലും ആകാശം എല്ലാറ്റിലും ഉണ്ടു്. ഇതുപോലെ മായാപരിവേഷ്ടിതമായ ഈ ലോകത്തു് ബ്രഹ്മം പലരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ബ്രഹ്മവും മായയും തമ്മിലുള്ള സംയോഗംകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മാണ്ഡം ഉണ്ടാകുന്നു.

ചന്ദ്രോ:—മായ എന്നാൽ എന്താണു്? അവളെ ആരു സൃഷ്ടിച്ചു? അവൾ എങ്ങിനെയിരിക്കും? സൃഷ്ടിയുടെ നാരായവേരു ചൈതന്യമാണെന്നു് അവിടുന്നിപ്പോൾ കല്പിച്ചുവല്ലോ. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ മായയ്ക്കു സ്ഥാനമൊന്നുമില്ലല്ലോ.

ബാ:—അവൾ എവിടെനിന്നും എങ്ങിനെ വന്നുവെന്നു് പറയാം. ചൈതന്യം പലരൂപത്തിൽ കാണുന്നതിനു് ഹേതുവായ ശക്തിയാണു് മായ. ചൈതന്യവും അതിന്റെ ശക്തിയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സൂര്യനിൽനിന്നു് അതിന്റെ വെളിച്ചത്തെയും പഞ്ചസാരയിൽനിന്നു് അതിന്റെ മധുരസത്തെയും മാറ്റാൻ കഴിവില്ലാത്തതുപോലെയാണു് ചൈതന്യവും ശക്തിയും. ചൈതന്യാനുഭൂതികാലം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മായ തിരോധാനം ചെയ്യുന്നു. ചൈതന്യവും മായയും ആദ്യന്തവിഹീനങ്ങളാണു്. ചൈതന്യവും മായയും പ്രകൃതിയും

പുരുഷനും എന്നും വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. ഇവയെപ്പറ്റി ജ്ഞാനേശ്വരി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു് പാരായണം ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു് ആത്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാകും. ചൈതന്യം ഒരു ഗുഹയാണു്. അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ തിരിയെ വരുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല അവനും ആ ഗുഹയായിത്തീരുന്നു.

മായ കായ്മാണു്. അതിനു അത്ഭുതകരമായ ഗുണങ്ങളുമുണ്ടു്. ഞാൻ ഇന്നാരാണു് നിങ്ങൾ ഇന്നയാളാണു് എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭേദബുദ്ധി മായാജന്യമാണു്. ഈ തോന്നലുകളെല്ലാം അവാസ്തവങ്ങളാകുന്നു. നിങ്ങൾ മായാവലയിതനാണെങ്കിൽ ചിദ്രൂപം അറിയാൻ കഴികയില്ല. മായയ്ക്കു് രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ടു്. അവ ആത്മബോധത്തിനെ മറയ്ക്കുന്ന ആവരണവും ആ ആവരണംമൂലം സഞ്ജാതമാകുന്ന വിക്ഷേപവുമാകുന്നു. അതായതു് കാനൽജലം പോലെ ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടെന്നുള്ള തോന്നൽ. ഒരുദാഹരണം:—ഒരു ക്രൂലിക്കാരൻ രാജാവായി എന്നു സ്വപ്നം കണ്ടു. അപ്പോൾ അവൻ ക്രൂലിക്കാരനാണെന്നുള്ള വസ്തുത മറന്നുപോയി. ക്രൂലിക്കാരനാണെന്നുള്ള സംഗതി മായയുടെ ആവരണം കൊണ്ടു് മറയ്ക്കുകയും രാജാവു് എന്ന തോന്നൽ മായയുടെ വിക്ഷേപം കൊണ്ടു് മായയുടെ മുകളിൽ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെ മായാശക്തി ബ്രഹ്മത്തിനെ മറയ്ക്കുകയും ലൗകികമായ വൈവിധ്യങ്ങൾ ദൃശ്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ബ്രഹ്മം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നില്ല. സദ്വസ്തുമാത്രം ആദ്യന്തരഹിതമായി സ്ഥിതി

ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് വിധേയങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളും കാഴ്ചകളും യഥാർത്ഥങ്ങളായി കരുതിപ്പോകുന്നു. വൈഷമ്യമേറിയ ഒരു ഘട്ടം ഇതാണു്. അതു കൊണ്ടു് മോഹാവേശങ്ങളെ ബഹിഷ്കരിക്കുക. അപ്പോൾ ബ്രഹ്മജ്ഞാനമുണ്ടാകും. ഇതു് എങ്ങിനെ സാധിയ്ക്കും; നിങ്ങൾ ശുദ്ധചൈതന്യമാണെന്നു് സദാ സങ്കല്പിക്കുക. മലിന ജലത്തിന്റെ മാലിന്യങ്ങൾ മാറുമ്പോൾ ശുദ്ധജലമായി. ഇതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നും മായയാകുന്ന മാലിന്യത്തിനെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുക. പിന്നീടു ശേഷിക്കുന്നതു് സത്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഇതാണു് സദ് വസ്തുവാസന. ഇതിനെപ്പറ്റി സദാ സ്മരിക്കുക. ഇതുതന്നെയാണു് സകലരോടും എനിക്കു് പറയാനുള്ളതു്. സദ്വസ്തു അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിനെപ്പറ്റി ഇടവിട്ടാതെയുള്ള വിചാരമാണു് അദ്ധ്യാത്മം. ഇങ്ങനെ ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരം ഈ ജന്മത്തിൽതന്നെ നേടി മുക്തനാകാൻ ശ്രമിയ്ക്കണം.

ചന്ദ്രോർക്കർ ഒരു നല്ല വേദാന്തിയും തികഞ്ഞ പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. ബാബാ ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലും കേവലം അജ്ഞനാണെന്നായിരുന്നു ധാരണ. ഒരു ദിവസം ബാബാ ഈ തെറ്റിദ്ധാരണ മാറ്റി. അക്കാലങ്ങളിൽ ഭക്തന്മാർ അവിടെ ചുരുക്കമായിട്ടേ കൂടിയിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് ബാബായ്ക്കു് ധാരാളം വിശ്രമമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ചന്ദ്രോർക്കർ ബാബായുടെ സമീപമിരുന്നു് ഭഗവദ്ഗീത വായിക്കുകയായിരുന്നു.

ബാ:—നിങ്ങൾ എന്താണു് വായിക്കുന്നതു്?

ഛ:—ഞാൻ ഒരു സംസ്കൃതപദ്യം വായിക്കുകയാണു്.

ബാ:—ഏതു പദ്യം?

ഛാ:—ഭഗവൽഗീതയിലെ ഒരു പദ്യം

ബാ:—ഞാനുംകൂടി കേൾക്കട്ടെ.

ഛ:—തദ്വിദ്ധി പ്രണിപാതേന
പരിപ്രശ്നേന സേവയാ
ഉപദേക്ഷ്യന്തിനെജ്ഞാനം
ജ്ഞാനിന സ്തത്ത്വദർശിന:-

ബാ:—നിങ്ങൾക്കതു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടോ;

ഛ:—ഉണ്ടു്.

ബാ:—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം പറയുക.

ഛ:—സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്യും ഗുരുശുശ്രൂഷചെയ്തും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും സംശയനിവൃത്തിവരുത്തിയും ജ്ഞാനം എന്താണെന്നു് മനസ്സിലാക്കുക. തത്ത്വദർശികൾ പരബ്രഹ്മത്തിനെ-യഥാർത്ഥമായി മനസ്സിലാക്കിയ ജ്ഞാനികൾ അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യും.

ബാ:—ശ്ലോകത്തിന്റെ സാരം എനിക്കു് ആവശ്യമില്ല. അനുപദമുള്ള വ്യാഖ്യാനമാണു് വേണ്ടതു്. അവയുടെ വ്യാകരണബന്ധങ്ങളും.

ഛന്ദോക്കർ അനുപദം തർജ്ജിമചെയ്തു വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

ബാ:—വെറുതേ സാഷ്ടാംഗ നമസ്കാരം ചെയ്താൽ മതിയോ?

ഖ:—പ്രണിപാതം എന്ന വാക്കിനു് വേറെ അർത്ഥം ഉണ്ടോ എന്നു് എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ബാ:—പരിപ്രശ്നം എന്നാൽ എന്തു്?

ഖ:—ചോദ്യം ചെയ്യുക.

ബാ:—പ്രശ്നമെന്നാലെന്തു്?

ഖ:—അതേ അർത്ഥംതന്നെ.

ബാ:—പരിപ്രശ്നവും പ്രശ്നവും ഒന്നാണെങ്കിൽ വ്യാസൻ പരി എന്നു് എന്തിനു് ചേർത്തു? അദ്ദേഹം ബോധരഹിതനായിരുന്നോ?

ഖ:—പരിപ്രശ്നത്തിനു് വേറേ അർത്ഥം ഒന്നും എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ബാ:—സേവ എന്നാൽ ഏതുതരത്തിലുള്ള സേവയാണു് ഉദ്ദേശിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്?

ഖ:—നാം എപ്പോഴും ചെയ്യുന്നതുതന്നെ.

ബാ:—അപ്രകാരമുള്ള സേവചെയ്താൽ മതിയോ?

ഖ:—സേവ എന്ന പദപ്രയോഗം കൊണ്ടു് കൂടുതൽ അർത്ഥമുള്ളതായി എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ബാ:—അടുത്തതായി ഉപദേക്ഷ്യത്തിനെ ജ്ഞാനം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ. ജ്ഞാനത്തിനു് പകരം വേറേ ഏതെങ്കിലും വാക്കു ഉപയോഗിക്കാമോ?

ഖ:—ആവാം.

ബാ:—എന്തുവാക്കു്?

ഖ:—അജ്ഞാനം.

ബാ:—ജ്ഞാനത്തിനു് പകരം അജ്ഞാനം എന്നു് വായിച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും അർത്ഥമുണ്ടോ?

—ഇല്ല. ശങ്കരഭാഷ്യത്തിൽ അങ്ങിനെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമില്ല.

ബാ:—അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അജ്ഞാനം എന്ന പ്രയോഗം കൂടുതൽ അർത്ഥ പൗഷ്കല്യമുണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ തെറ്റുണ്ടോ?

ച:—ഇല്ല. അജ്ഞാനം എന്ന് ചേർത്തു് ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിയ്ക്കു് പറവാൻ കഴിവില്ല.

ബാ:—കൃഷ്ണൻ ജ്ഞാനികളെയോ, തത്വദർശികളെയോ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യും പാദശുശ്രൂഷചെയ്യും ചോദിച്ചറിഞ്ഞു്, സംശയനിവാരണം വരുത്തിക്കൊള്ളണമെന്നു് അർജ്ജുനനെ എന്തിനു് ഉപദേശിയ്ക്കുന്നു? കൃഷ്ണൻതന്നെ ഒരു തത്വദർശിയും ജ്ഞാനമൂർത്തിയുമല്ലേ?

ച:—അതേ ഭഗവാൻ അതുതന്നെയായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അർജ്ജുനൻ മറ്റു ജ്ഞാനികളെ സമീപിക്കണമെന്നു് പറഞ്ഞതു് എന്തിനാണെന്നു് എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ

ബാ:—നിങ്ങൾക്കു് ഇതും മനസ്സിലായില്ലെ? (ചന്ദ്രോക്കർ ലജ്ജിച്ചു് വിഷണ്ണനായി) ജ്ഞാനികളുടെ മുമ്പിൽ വെറുതെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്താൽ പോരാ. സൽഗുരുവിനെ സർവ്വസ്വശരണാഗതിയോടുകൂടി നമിയ്ക്കണം.

"സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ഗുരുവിനോടു് ചോദ്യം ചെയ്യരുതു്. ഒരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയോ ഗുരുവി

ന്റെ കുറവ് കണ്ടുപിടിച്ച് ഇല്ലായ്മ നാക്കുന്നതിനേ പറ്റും ജിജ്ഞാസയുണ്ടാവേണ്ടിയോ ഉള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഒഴിവാക്കണം. ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ആദ്ധ്യാത്മിക വളർച്ചയുണ്ടാകുന്നതോ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു സഹായികമൊ ആയിരിക്കണം ചോദ്യങ്ങൾ; സേവ അല്ലെങ്കിൽ ശുശ്രൂഷ യുകതമെന്നു് തോന്നുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒഴിഞ്ഞു പോകുകയോ പിന്തുടർന്നു പോകുകയോ ചെയ്യുമെന്നുള്ള മനോഭാവത്തോടുകൂടിആയിരിയ്ക്കരുതു്. ശരീരം തന്റെ വകയല്ലെന്നും ഗുരുശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി സമ്മാനമാണപ്പോ ച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നുംവിചാരിയ്ക്കണം. ഇപ്രകാരംചെയ്താൽ മൻസ്ലോകംകൊണ്ടു് വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനമെന്താണെന്നു് ഗുരു ഉപദേശിച്ചുതരും"

ഗുരു അജ്ഞാനം ഉപദേശിച്ചേയ്ക്കുമെന്നു് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ചന്ദോക്കിനു് ദുർഗ്രഹമായിരുന്നു. ബാ:—"ജ്ഞാനോപദേശം എങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു? അജ്ഞാനംനീങ്ങുന്നതാണു് ജ്ഞാനം. ജ്ഞാനേശ്വരിയിൽ 18-ാം അദ്ധ്യായം 87-ാംശ്ലോകം നോക്കുക. അല്ലയോ അർജ്ജുനാ അജ്ഞാനം ദൂരീകരിയ്ക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്: "സ്വപ്നവും സുഷുപ്തിയും മാറിയാൽ നീ നിന്റെ ഗുണത്തോടുകൂടിയവനായി ഭവിയ്ക്കുന്നു." ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്നെ 83-ാം ശ്ലോകം നോക്കുക. അജ്ഞാനം നശിച്ചാൽ ജ്ഞാനമല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസമായോ സ്വതന്ത്രമായോ ഉണ്ടോ? അന്ധകാരം നീങ്ങിയാൽ പ്രകാശമായി. ദ്വൈതമില്ലാതായാൽ അദ്വൈതമാണു്. ദ്വൈതമില്ലാതാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

നാം സംസാരിയ്ക്കുമ്പോഴെല്ലാം അദ്വൈതത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു. ഇരുട്ട് നീക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോഴെല്ലാം വെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു. നമുക്ക് അദ്വൈതാവസ്ഥയിൽ എത്തണമെങ്കിൽ നമ്മിലുള്ള ദ്വൈതഭാവം മാറണം. അദ്വൈതഭാവത്തിൽ എത്തുന്നതു് അങ്ങിനെയാണു്. ദ്വൈതാവസ്ഥയെ വിദ്വാവനംചെയ്യുന്ന ഒരുവനു് അദ്വൈതം എങ്ങനെ സംപ്രാപ്തമാകും? ആ നിലയിൽ എത്താത്ത ഒരാളിനു് അതിന്റെ പ്രത്യേകതകളം എങ്ങിനെ അറിയാൻ കഴിയും?

"സൽഗുരുവിനെപ്പോലെ ശിഷ്യനും ജ്ഞാനത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണമാണു്. ഇവർ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനോലയം സാക്ഷാല്ക്കാരത്തിലുള്ള പ്രണവതയിലും അത്ഭുതകരമായ അമാനുഷസത്തയിലും നിരുപമമായ കഴിവുകളിലും ദിവ്യശക്തികളിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സൽഗുരു നിർഗുണ സച്ചിദാനന്ദനാണു്. അദ്ദേഹം മനുഷ്യരൂപം എടുക്കുന്നതു് മാനവവർഗ്ഗത്തെ ഉയർത്തി ലോകോദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിനാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർഗുണതത്വം തെല്ലും കുറയുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്തയും ദിവ്യശക്തികളും ജ്ഞാനവും അത്ഭുതങ്ങളായിതന്നെ പരിലസിയ്ക്കുന്നു. ശിഷ്യനും പരമാർത്ഥത്തിൽ അതേസ്വരൂപം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളവനാണു്. സംഖ്യാതീതമായുള്ള ജന്മാന്തരങ്ങളിൽ ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കാരങ്ങളം അജ്ഞാനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട താൻ ശുദ്ധചൈതന്യമാണെന്നുള്ള ബോധം ഗുരുവിനിൽ നിന്നു മറയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ഭഗവൽ ഗീതയിൽ 5-ാം അദ്ധ്യായം 15-ാം ശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്ത

രാത്മനോക്കുക. "അജ്ഞനേനാവൃതം ജ്ഞാനം തേനമു ഹ്യന്തിജന്തവഃ" എന്നു് അതിൽ പറയുന്നതു പോലെ ഒരു വനു് "ഞാൻ ഒരു ജീവിയാണു്. അജ്ഞനായ ഒരു സാധു" എന്ന ധാരണയുണ്ടാക്കുന്നു. അജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇമ്മാതിരിയുള്ള പക്കവേരുകളും അറുത്തു മാറ്റി ഉപദേശം നൽകുകയാണു് ഒരു ഗുരുവിന്റെ ധർമ്മം. നിരവധി ജന്മങ്ങളായി താൻ സാധുവായ ഒരു ജീവി മാത്രമാണെന്നു് ധരിച്ചു വശായിരിക്കുന്ന അജ്ഞാനാവൃതനായ ശിഷ്യനെ ബഹുശതം ജന്മങ്ങളിൽ ഗുരു "നീ ദൈവമാണു് സർവ്വശക്തനാണു്" എന്നുള്ള തത്വം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. അപ്പോൾ താൻ ഈശ്വരാംശമാണെന്നു് ശിഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അജ്ഞാനത്തിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം.

"ഞാൻ ജീവനാണു് – ജീവിയാണു്. ആത്മാവു് ശരീരമാണു് — ഞാനാണു് ശരീരം. ദൈവവും, ലോകവും ജീവനും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു്. ഞാൻ ദൈവമല്ല. ആത്മാവു് ശരീരമല്ലെന്നു് അറിയാതിരിയ്ക്കുക.

"ഈ തെറ്റായ വിശ്വാസങ്ങളെ ഒരു ശിഷ്യനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നാൽ അവനു് ദൈവവും ജീവനും ഭ്രമിയും ശരീരവും എങ്ങിനെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്നും അവ ഓരോന്നും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടോ അഥവാ ഒന്നുതന്നെയോ എന്നും പഠിയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഇവയെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അജ്ഞാനം ദൂരീകരിയ്ക്കുന്നതിനുമാണു ജ്ഞാനത്തെയും അജ്ഞാനത്തെയും കുറിച്ചു് വേണ്ടത്ര അറിവു് നാം കുന്നതു്. ആത്മാവു് ജ്ഞാനമൂർത്തിയായിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു് എന്തിനു്

ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യണം. അജ്ഞത അകറ്റി അവന്റെ തെറ്റു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതു മാത്രമാണു് ഉപദേശത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. പ്രണിപാതം എന്നാൽ ശരീരവും മനസ്സും ധനവുംസമർപ്പണം ചെയ്യുകയാണു്.

"കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോടു് ജ്ഞാനികളേ സമീപിയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞതെന്തിനു് എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ബാബാ "സൽഭക്തൻ സർവ്വം വാസുദേവനായി സങ്കല്പിയ്ക്കുന്നു. (ഒരുഭക്തനു് ഏറ്റവും ഗുരുവും കൃഷ്ണനാണു്)ഈ വാസുദേവനായിശിഷ്യനെ ദർശിയ്ക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻ രണ്ടു പേരെയും പ്രാണനും ആത്മാവുമായി വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണനു് അത്തരം ഗുരുശിഷ്യന്മാർ ഉണ്ടെന്നറിയാം. അതുകൊണ്ടു് ഭഗവാൻ അത്തരം പുണ്യാത്മക്കളുടെ മഹിമ ലോകമറിയുന്നതിനു വേണ്ടി അർജ്ജുനനോടു് അത്തരം തത്വദർശികളെ സമീപിയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞു.

IV

(ദാമോദർ സാവൽറാം രസാനേ, പൂനാ)

എന്റെ മകൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം സത്യമാണു്. ഞാൻ 1895-ാംമാണ്ടിടയ്ക്കാണു് ആദ്യമായി സ്വാമി ദർശനം നടത്തിയതു്. അപ്പോൾ ഷേഗാവിലെ ബാലപട്ടേൽ, പള്ളിക്കൂടം തുടങ്ങുക മുതലായ ശുഭകരണപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. കഴിഞ്ഞ

നാല്പതു കൊല്ലങ്ങളോളമായി ആണ്ടുതോറും രാമനവമി ഉത്സവത്തിനു് ഓരോ കൊടി അലങ്കരിച്ചു് പോരുകയായിയിൽ കൊണ്ടുപോകാറുണ്ടു്. ബാബാ അതിനെപ്പറ്റിപല പ്പോഴും അതികഠിനമായി എന്നെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം എന്റെ നന്മയ്ക്കാണെന്നു് വിചാരിച്ചു് ഞാൻ സസന്തോഷം സഹിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ബാബായെ സദാപി സ്മരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വാമിയെ ഇപ്പോഴും ഇടയിടെ ഞാൻ കാണാറുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ നാനാസാഹിബ്ബു് മാക്കേ ഒരു വെള്ളരിത്തട്ടം നിറയെ പലതരത്തിലുള്ള പലഹാരംകൊണ്ടുവന്നു് തിരുമുമ്പിൽ വച്ചു. എവിടെ നിന്നോ ഒരു കറുത്തപട്ടി ഓടിക്കയറിവന്നു് ആ പാത്രത്തിലെപലഹാരങ്ങളും തിന്നു. മാക്കേയ്ക്കു് വലിയ നിരാശയും വല്ലായ്മയും ആയി. താൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ബാബായ്ക്കു് നിവേദിച്ച പലഹാരം ഒരു പറപ്പട്ടിയാണല്ലോ തിന്നതു് എന്നു് അയാളം വിചാരിച്ചു് പരിതപിച്ചു. പരഹൃദയജ്ഞാനിയായ സായ്ദേവൻ തട്ടം എടുത്തു് എറിഞ്ഞിട്ടു് അയാളം കൊണ്ടുവന്നതെല്ലാം തിന്നുകൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളാനും ആജ്ഞാപിച്ചു. ഈ സമയം ഞാൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബാബാ എന്റെ വസതിയിൽ വന്നു് ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കുകയില്ലെന്നു് വിചാരിച്ചു് ഒരു ദിവസം ഭക്ഷണത്തിനായി ബാല പട്ടേലിനെ അയയ്ക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ഹരിജനവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടയാളായിരുന്നു. സ്വാമികളം എന്റെ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചിട്ടു്

"അയാളെ അസ്പൃശ്യതയാൽ നിങ്ങളം ഇരിക്കുന്നിടത്തു നിന്നു അകലെയിരുത്തി അപമാനിക്കരുതെ"ന്നു കല്പിച്ചു. പട്ടേലിനെ എന്റെ അടുത്തിരുത്തിയാണു ഭക്ഷണം കൊടുത്തതു്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളം എല്ലാം ഒരു തട്ടത്തിൽ എടുത്തുവച്ചിട്ടു് "ബാബാ ഇതു സ്വീകരിച്ചാലും" എന്നു് ഞാൻ ഭക്തി സമന്വിതം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഉടനെ തന്നെ ഒരു കുരുത്തപട്ടി എവിടെനിന്നോ കയറിവന്നു് ആ തട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം തിന്നുതീർത്തു. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷമാണു് ഞങ്ങളം ഭക്ഷണത്തിനു് ഇരുന്നതു്.

എന്റെ സഹോദരി മരിച്ചതുമുലം എനിക്കു് അതിരറ്റ വ്യഥയുണ്ടായി. ബാബാ എന്നെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾതന്നെ ഒരു സത്യയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനും ചന്ദനലേപനം ചെയ്യുന്നതിനും എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ അതുപോലെ ചെയ്തു.

പിന്നീടു് ഒരവസരത്തിൽ എന്റെ ഭാര്യയുടെ ആഭരണപ്പെട്ടി മോഷണം പോയി. അതിൽ അവളുടെ മംഗല്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ബാബായുടെ പടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു വിലപിച്ചു. പിറ്റെദിവസം മോഷ്ടാവു് തന്നെ ആഭരണപ്പെട്ടി എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് ചെയ്തകുറ്റത്തിനു് മാപ്പുകൊടുക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു.

മുസ്ലീങ്ങളോടു് നമസ്കാരം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഖുർ-ആൻ പാരായണം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്വാമികളം മൗലവിമാരുമായി ഇസ്ലാംമതത്തെപ്പറ്റി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എനിക്കു് രണ്ടു സംശയങ്ങളെസംബന്ധിച്ചു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ

കായ്ച്ച സാഫല്യത്തിനായി ആയിരക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ബാബായെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരുടെയെല്ലാം ആഗ്രഹം സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇതിനു് ബാബാ പറഞ്ഞ മറുപടി: "ആ ചൂതവൃക്ഷം നോക്കുക! അതിലുള്ള എല്ലാ പൂക്കളും കായ് ആകുന്നുണ്ടോ? കായ് ആകുമെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! എന്നാൽ അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ? ഏറിയകൂറും പൂവായിട്ടും ഉണ്ണിമാങ്ങയായിട്ടും കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. കാറ്റ് അടിച്ചു കുറെ പൂവുനശിക്കുന്നു. മാമ്പഴം ആകുന്നതു് വളരെ കുറവാണു്" എന്നായിരുന്നു.

ബാബായുടെ കാലശേഷം ഞാൻ നിസ്സഹായനായി പോകുമല്ലൊ എന്നുവിചാരം എന്നെവളരെവിഷമിപ്പിച്ചു. "നിങ്ങളെ എന്നെ എപ്പോഴും ധ്യാനിച്ചാലും സ്ഥലകാലഭേദംകൂടാതെ നിങ്ങളുടെ സമീപം ഞാൻ ഉണ്ടായിരിക്കും" എന്നു് സ്വാമി അരുളിച്ചെയ്തു. മഹാസമാധിക്കുമുമ്പും പിമ്പും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യതപം ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

V

(അബ്ദുൽ, നാന്റെഡ് സ്വദേശി)

ഷർഡി, 8-12-1936

നാന്റെഡിലെ ഫക്കീർ അമീർ ഹുദീന്റെ രക്ഷയിലാണു് ഞാൻ വളർന്നതു്. താത്തി നദിയുടെ തീരത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണു് നാന്റെഡ്. 45 കൊല്ലങ്ങൾക്കു

മുൻപു് ഞാൻ ഷർഡിയിൽവന്നു. ഫക്കീർ അമീൻ ഹുദീൻ ഒരു സ്വപ്നംകണ്ടു. രണ്ടു മാമ്പഴം കൊടുത്തിട്ടു് എന്നെ ഷർഡിയിലേക്കു് അയക്കണമെന്നായിരുന്നു ഫക്കീറിന്റെ സ്വപ്നം. ഫക്കീർ ഈ വിവരം എന്നെ ധരിപ്പിച്ചു് രണ്ടു മാമ്പഴവും തന്നു. ഇങ്ങനെ എന്റെ 20-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഞാൻ ഷർഡിയിൽ വന്നതാണു്. ബാബാ എന്നെ കണ്ടയുടനെ "എന്റെ കാക്കവന്നു" എന്നു് പറഞ്ഞു. മാത്രമല്ല ഞാൻ മുഴുവൻ സമയവും ദ്വാരകാമയിയുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും ആജ്ഞാപിച്ചു. ആദ്യംമുതൽ ചാവടി, പള്ളി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അഞ്ചു കെടാവിളക്കുകൾ കത്തിക്കേണ്ട ജോലിയാണു ഞാൻ ഏറ്റെടുത്തതു്. ബാബാ എനിക്കോ മറ്റാർക്കെങ്കിലുമോ ഭക്ഷണസൗകര്യം പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടാക്കി തന്നിരുന്നില്ല. പ്രയാസം ഇല്ലാതെ എനിക്കു് ആഹാരം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോഴായമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിൽ അഞ്ചാം കൊല്ലം ഞാൻ താമസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ എപ്പോഴും ബാബായുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. എനിക്കു് പള്ളിയിൽ ബാബായുടെ സമീപം ഇരുന്നു ഖുർ-ആൻ വായിക്കേണ്ട ജോലിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഖുറാൻകയ്യിലെടുത്തു് തുറക്കുന്ന ഭാഗംമുതൽ വായിക്കാൻ പറയും. മറ്റു ചില സമയങ്ങളിൽ ഖുറാനിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും ബാബാ തന്നെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ബാബായുടെ അരുളപ്പാടുകളെല്ലാം ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

തിരുവായ്മൊഴികളും അതു പവിത്രങ്ങളാണു്. ഞാൻ ബാബായുടെ ഈശ്വരത്വത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വാമി എന്റെ രക്ഷിതാവാണു്. ഈ കയ്യെഴുത്തു് ഗ്രന്ഥം ഭാവിഫലം അറിയുന്നതിനു് ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. എന്തെങ്കിലും വിവരം അറിയണമെന്നുള്ളവർ വന്നാൽ ഈ പുസ്തകം തുറന്നു് നോക്കും. അങ്ങനെ തുറക്കുന്ന ഭാഗം വായിച്ചാൽ ശരിയായ ഫലം അറിയാം. പലപ്പോഴും ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളും പരിശോധിച്ചതിൽ ശരിയാണെന്നു് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിശുദ്ധ ഖുറാനു തുല്യം ഈ കയ്യെഴുത്തു ഗ്രന്ഥവും ഞാൻ ഭക്തിയോടുകൂടി പാരായണം ചെയ്യുവരുന്നു.

ലൻറിലുള്ള കെടാവിളക്കിനു് എതിരേ ഇരുന്ന രണ്ടു കടങ്ങളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം പച്ചവെള്ളം എടുത്തു് നാലുപാടും തളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. മന്ത്രോച്ചാരണത്തോടുകൂടിയാണോ അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നതു് എന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മറവുള്ളവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുമില്ല. മറാത്തിഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള പ്രസ്തുത കൈയെഴുത്തു പുസ്തകം ശ്രീ. ബി.വി. നരസിംഹസ്വാമികളും പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ മാരുതി പ്രാർത്ഥനകളും ബാബായുടെ തിരുവായ് മൊഴികളും മറവും കാണുന്നു. കൂടാതെ ദശാവതാരങ്ങളെയും മുഹമ്മദ് നിബിയെപ്പോലെയുള്ള മറവു അവതാരങ്ങളേയും കൂട്ടിയിണക്കി കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഒരു മുസൽമാനും ബാബായുടെ അടുത്തുവന്നു് ഖുറാൻ വായിക്കുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. പല ഫക്കീറ

മാരും മുസൽമാൻ ക്രേതന്മാരും ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുമായി ഖുറാനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല.

പള്ളിയിലെ ശുശ്രൂഷകരണജോലിക്കു പുറമേ ഷർഡിയിലെ തെരുവുകൾ വൃത്തിയാക്കി ഇടേണ്ട ചുമതലയും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വക ജോലികളെല്ലാം ചെയ്തു തീർത്തശേഷം ബാബായുടെ സമീപം ഇരുന്ന് അഹോരാത്രം ഖുറാൻ വായിക്കും. "ഖുറാൻ വായിച്ചതിനുശേഷം കിടന്നു് ഉറങ്ങരുതു്. വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഭക്ഷിക്കാവൂ. പലതരം ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കരുതു്" എന്നു ബാബാ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ നനച്ചിടുക, കക്കൂസ് ജോലിചെയ്യുക, പള്ളിയിലെ വിളക്കുകൾ കത്തിക്കുക മുതലായ പല ജോലികളും ഞാൻ നോക്കിയിരുന്നു. ബാബാ എന്നെ തോട്ടി എന്നും വിളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാധാകൃഷ്ണജാഗിയായും (ഒരു ബ്രാഹ്മണ സ്ത്രീ) കുറെക്കാലം തെരുവു തൂക്കുന്ന ജോലി ചെയ്തിരുന്നു. ബാബാ എന്നെയും ജാഗിനേയും ചീത്തപറയുകയും ചിലപ്പോൾ അടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവതാരപുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി സ്വാമികൾ സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഞാൻ ഈ ബുക്കിൽകുറിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടാൽ അവരുടെ വിവാഹം, സന്താനങ്ങൾ എന്നിവ പ്രവചിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയും. എന്നെ സമീപിക്കുന്നവരെ ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കാറുണ്ടു്. എല്ലാം സായ്ദേവന്റെ കാരുണ്യംതന്നെ.

VI

(അബ്ദുൽ റഹിം ഷംഷുദ്ദീൻ റാങ്കാരി,
മഹാഗിരി താനാ)

1933 -ൽ താനായിലും ഷർഡിയിലും പ്ലേഗ് ദീനം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ഭാര്യയുടെ കഴുത്തും കവിളും നീരുവന്നു വീങ്ങി. ഒരു മാസം അവർ വളരെ വേദന അനുഭവിച്ചു. പല മരുന്നുകളും കൊടുത്തു. യാതൊരാശ്വാസവും കിട്ടിയില്ല. എന്റെ അയൽക്കാരൻ ശ്രീ. ആർ. ജി. ഉച്ചയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം എന്റെ ഭാര്യയെ ഷർഡിയിലേക്കുകൊണ്ടുപോയി. യാത്ര തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ രോഗത്തിന് ഗണ്യമായ ആശ്വാസം കണ്ടു. ബാബാ ഞങ്ങളോട് ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലാണ് സംസാരിച്ചത്.

ബാബാ:—നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നും വരുന്നു?

ഞാൻ:—താനായിൽ നിന്ന്.

ബാ:—എന്തിന്?

ഞാൻ:—എന്റെ ഭാര്യക്ക് വലിയ സുഖക്കേടാണ്.

ബാ:—അവളെ പള്ളിയിൽ വരാൻ പറയൂ. ദൈവം എല്ലാ ആശ്വാസവും അരുളും.

അവൾ സന്നിധിയിൽ വന്നയുടനെ അദ്ദേഹം "ഉദ്ധി" കൊടുത്തു. അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം രോഗം കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ സപ്തമേധയാ ഒന്നേകാൽരൂപാ ദക്ഷിണകൊടുത്തു. ബാബാ അതു സ്വീകരിക്കുകയും

ചെയ്യ. സുഖക്കേട് ഭേദമായതുകൊണ്ട് പരിചയമി
ല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു് ഭാര്യയും ഒരുകുഞ്ഞുമായി ആവശ്യമി
ല്ലാതെ താമസിക്കേണ്ടെന്നുകരുതി ഞങ്ങൾ ഉടനെതന്നെ
ബാബായുടെ അനുമതിക്കുകാത്തു വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.
പകുതിവഴിയായപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ വണ്ടിയുടെ അച്ചുത
ണ്ടു് ഒടിഞ്ഞു. രാത്രിയിൽ പത്തുമണിസമയം! നല്ലശൈത്യ
വും കൊള്ളക്കാരെപ്പറ്റിയുള്ള ഭയവും കൂടാതെ ഒരുകൊച്ചു
കുഞ്ഞുമായി പെരുവഴിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടതായി വരു
ന്നല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരവും എന്നെ വളരെ പരവശ
നാക്കി. ബാബായുടെ അനുമതിക്കുകാത്തു തിരിച്ചതി
ലുള്ള പശ്ചാത്താപം എന്റെ അവശതയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു.
ഈ പരിതസ്ഥിയിൽ അവിടെ അർദ്ധരാത്രി കഴിയുന്നതു
വരെ താമസിച്ചപ്പോൾ ഒരു വണ്ടിവരുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു.
താനായിൽ പോകേണ്ടവർ ആരാണെന്നു് ഉറക്കെ വിളിച്ചു
കൊണ്ടാണു് വണ്ടിക്കാരൻ വന്നതു്. ഞങ്ങളാണു് താനാ
യിൽ പോകേണ്ടവരെന്നു അറിയിച്ചതുകൂടാതെഈ അസ
മയത്തു് വണ്ടിഅയച്ചതു് ആരാണെന്നും മറ്റും ഞാൻ
ചോദിച്ചു. ബാബാ ഞങ്ങളെ തിയ്യേഷർഡിയിൽവിളിച്ചു
കൊണ്ടുചെല്ലാൻ വണ്ടി അയച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു് അ
യാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ രണ്ടു മണിയോടുകൂടി
ഷർഡിയിൽ എത്തി. ബാബാ ഞങ്ങളുടെ ആഗമനം
പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഉറങ്ങാതെ മസ്ജിദ്ദിൽ ഇരിക്കുകയായി
രുന്നു. "നിങ്ങൾ എന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ പോയി
കഷ്ടപ്പെട്ടു. ഏതായാലും വെളുക്കുന്നതുവരെ ഇതിനു്
സമീപം എവിടെയെങ്കിലും വിശ്രമിക്കുക" എന്നു് അരു

ളിച്ചെയ്തിട്ട് പതിവുപോലെ ധ്യാനത്തിനും മറ്റുമായി അദ്ദേഹം പള്ളിയുടെ കത്തു പ്രവേശിച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം ഭിക്ഷ വാങ്ങി തയ്യാർ ചെയ്ത ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഒരംശം ബാബാ ഞങ്ങൾക്കു തന്നു. അതു കഴിച്ചതു കൊണ്ടു് എന്റെ ഭാര്യയുടെ യാതൊരു സുഖക്കേടും ഉണ്ടായില്ല. ബാബാ ഞങ്ങൾക്കു യാത്ര പറഞ്ഞു. അവിടെ എങ്ങും വണ്ടി ഇല്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടു് തിരുവടികളെ വിവരം അറിയിച്ചു. "വെളിയിൽ പോയി നോക്കണം അവിടെ ഒരു വണ്ടി ഉണ്ടു്" എന്നു് ബാബാ കല്പിച്ചു. ഞാൻ പുറത്തുവന്നു് നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വണ്ടി തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇതു പെട്ടെന്നു് ഒരു വണ്ടി അവിടെ എങ്ങനെ വന്നുവെന്നു് എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എന്നാൽ ബാബായുടെ കൃപാതിരേകം കൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു അതു്.

മുസ്ലീം ആചാരങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി ബാബാ നെറ്റിയിലും പുറത്തും കളഭം പൂശുന്നതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ബാബാ:—ചേരയെ തിന്നുന്ന നാട്ടിൽ ചെന്നാൽ നട്ടുണ്ടം തിന്നണം. അവരവരുടെ ഇഷ്ടദൈവങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നതിനു് പകരം ഫിന്തുക്കൾ എന്നെ ദൈവം എന്നു കരുതി പൂജിക്കുന്നു. അതു തടഞ്ഞു് അവരെ എന്തിനു് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്നു! ഞാൻ ഒരു ഈശ്വരഭക്തൻ മാത്രമാണു്. ഇന്നലെ നിങ്ങൾ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്നെ പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സംഗീതം കേൾക്കാമായിരുന്നു. ഈ അധിക്ഷേപം കേട്ടു് രാത്രി മുഴുവനും ഞാൻ കരഞ്ഞു".

ഞാൻ:—ഈശ്വരമാഹാത്മ്യം പ്രകീർത്തിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഗാനങ്ങളും ഒരു യഥാർത്ഥഭക്തനെ പരവശനാക്കും. അദ്ദേഹം കരയുകയോ ചിരിക്കുകയോ ആനന്ദലഹരികൊണ്ടു് തുള്ളുകയോ ചെയ്യും.

ബാബാ:—അതു് വളരെ ശരിയാണു്. നിങ്ങൾക്കു് ഗ്രന്ഥവുണ്ടോ?

ഞാൻ:—ഉണ്ടു്. ഫബിബലിഷാ ചിസ്തി നൈസാമിക്കു്!

ബാബാ:—അതുകൊണ്ടാണു് നിങ്ങൾ കായ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതു്.

VII

(ആഗ്രം, ഉലാലി

ബന്ദ്രീരാ, 15-12-1936)

എന്റെ അനുഭവങ്ങൾ സായ്ലീല എന്ന മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ബാബാ ഐഹികകാര്യങ്ങളിൽ പല സഹായങ്ങളും എനിക്കു് ചെയ്തിരുന്നു. ഉദ്ധിയും തീർത്ഥവും ഞാൻ മുടങ്ങാതെ ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ വാസസ്ഥലത്തു് ബാബായുടെ പടം നിത്യവും വച്ചുപൂജിക്കുന്നുണ്ടു്. മഹാസമാധിക്കുശേഷവും ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോകപതിവാണു്.

ബാബായെ ഞാൻ പലരൂപത്തിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ വേഷത്തിൽവന്നു് എന്നോടു്

ഭിക്ഷചോദിച്ചു. ഞാൻ അന്നു് രണ്ടണ കൊടുത്തു. പിന്നീടു് ഒരവസരത്തിൽ ഒരു മാർവാറിയായിവന്നു് വിശക്കുന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മാർവാറി ഹോട്ടലിൽപോയി ഊണുകഴിക്കാൻ 4ണ അന്നു് കൊടുത്തു. കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ ഷർഡിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ബാബാവേഷം മാറിഎന്നെസമീപിച്ചിരുന്നുവെന്ന അത്ഭുതം ഫരിക്കത്തക്കവണ്ണം സംസാരിച്ചു. ബാബാ ഒരാളിനോടായി "ഞാൻ ഈ മനുഷ്യന്റെ വീട്ടിൽപോയിരുന്നു, ഒരു മാർവാറിഹോട്ടലിൽപോയി ഊണുകഴിക്കാൻ എന്നോടുപറഞ്ഞു" എന്നുപറകയുണ്ടായി.

VIII

(ഹിമാബായി ചോട്ടാഖാൻ,
ബിജപ്പൂർ, ഔറംഗബാദ്)

മൂപ്പുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു്, എന്റെ ഭാര്യയുടെ അമ്മയും ഞാനുമായി ഒരു വ്യവഹാരം ഉണ്ടായി. ദുർവ്വസ്ഥാ എന്നൊരു മുസ്ലീം ഫക്കീറിനെകണ്ടു് വ്യവഹാരകാര്യം അറിയിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോയി ബാബായെ കാണാൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. ബാബായുടെ പുറകുവശത്തുനിന്നു് ഖുറാന്റെപ്രഥമാദ്ധ്യായം ചൊല്ലണമെന്നും അദ്ദേഹം പണംതന്നാൽ സ്വീകരിക്കരുതു് എന്നും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഷർഡിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ബാബാ ഗോവിൽക്കരുടെ വസതിക്കു സമീപമുള്ള ഇടവ

ഴിയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. മദ്രാസ്സുകാരൻ വിജയാനന്ദസ്വാമിയും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ആ സമയം ഒരു സ്ത്രീ വന്നു് സ്വാമിദർശനം നടത്തി. ഫക്കീർ ദുർവ്വാസ്സായുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ബിസ്സ്മില്ലാഹി എന്നു് ഉച്ചരിച്ചുമാത്രയിൽ തന്നെ "നീ ആരു്? എന്റെ അമ്മയാണെന്നുള്ളമട്ടിൽ എന്തോന്നു ചോദിക്കാനാണു് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് എന്നെ ആക്ഷേപിച്ചു. ഞാൻ ഭയന്നുപോയി. ബാബാഎന്തൊക്കെയോ അവ്യക്തമായിസംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് മസ്ജിദിലേക്കുപോകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതി കൂടാതെ പള്ളിയിൽ കയറിച്ചെല്ലാൻ എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലാ. ഞാൻ രണ്ടു ദിവസമായി ദർശനം കിട്ടാതെ വലയുന്നതു് കണ്ടു് കാകാദീക്ഷിതർ:— "ഇവരെല്ലാം സ്വാമിയുടെ കുത്തുകളല്ലെ? ബാബാ അവരോടു് കയർത്തു് സംസാരിക്കുന്നതു് എന്തിനാണു ?"

ബാബാ:— "ഇവനെ നിങ്ങൾ കുഞ്ഞു് എന്നുപറയുന്നു. ആ വാദ്ധ്യാരെ ഇവൻ അടിച്ചുകൊന്നു."

രണ്ടുമാസത്തിനു് മുമ്പുണ്ടായ ഒരു സംഭവംഅടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതു്. അന്നു ഞാൻ നൈസാം തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മന്ത്രിദ്ദാരുടെ ആഫീസ്സു് ശിപായിയായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം എന്റെ ഒരു വസ്തുസംബന്ധിച്ച കേസ്സു് അന്വേഷണത്തിനു് പോലീസ്സുകാരെ സഹായിക്കാൻ ഞാൻക്രൂടെപോയി. എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടികൊണ്ടു് ഒരു കൃസ്ത്യൻ വാദ്ധ്യാരെ ഒന്നടിച്ചു. അയാൾ രക്തം ഛർദ്ദിച്ചു് ബോധംകെട്ടു്

നിലത്തു വീണു. ഈ വിവരം ഞാൻ മന്മഥദാരെ അറിയിച്ചപ്പോൾ സ്ഥലംവിട്ട് പൊയ്ക്കൊണ്ടാൽ രക്ഷകിട്ടുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. പ്രാസിക്യൂഷൻ ഭയന്ന് ജോലിരാജിവച്ചിട്ട് ഞാൻ ഷർഡിയിൽവന്നു. ബാബായെ ഈ സംഗതി ഞാനും ധരിപ്പിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ദീക്ഷിതർ എന്റെ കാര്യം ബാബായോടുപറഞ്ഞ ദിവസവും അദ്ദേഹത്തിനെ ഭയന്ന് ഞാൻ പള്ളിയിൽപോയില്ലാ. രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് കാസിംബായിയും, ജാഗും, ദീക്ഷിതരുംകൂടി ഞാൻ മസ്ജീദിൽ കയറിച്ചെന്നു. ബാബാ എന്റെനേരെ കൈവച്ചുകൊണ്ട് "ഭയപ്പെടേണ്ടാ അല്ലാമാലിക്ക്" എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തു.

ഞാൻ 45 ദിവസം ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചു. ഒരു ദിവസം ബാബാ എന്നെ വിളിച്ചു് എന്റെ വീട്ടിൽ പോകണമെന്നും വസ്തുതക്കം എനിക്കനുകൂലമായി അവസാനിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു. ഏഴുകൊല്ലത്തെ വ്യവഹാരത്തിനുശേഷം വസ്തുക്കൾ എല്ലാം എനിക്കു തിരിയ്ക്കികിട്ടി.

2—ാമത്തെ സന്ദർശനം

സ്വാമിദർശനം കഴിഞ്ഞു് ഉടനെ മടങ്ങിപ്പോരണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് ഞാൻ ഷർഡിയിൽപോയി. അന്നു് മഹൽസാപതിയും മീരുഷിയും ബാബായുടെ സമീപമുണ്ടായിരുന്നു. "ഞാൻ പറയുന്നതു് ഒന്നും അനുകരിക്കുവയ്ക്കുന്നില്ല. ഈ തെമ്മാടികൾ ഒന്നും പറയാതെ കടന്നുകളയുന്നു. ഫലമോ മുള്ളുകൊണ്ടു് തള്ളുചാകുന്നു." എന്നു് ബാബാപറഞ്ഞു. ഞാൻ അവിടെ താമസിക്കണമെന്നായിരുന്നു സ്വാമിയുടെ അഭിലാഷം. എനിക്കു മടങ്ങിവ

രേണ്ട അത്യാവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്വാമി യുടെ അനുവാദം കൂടാതെതന്നെ സ്ഥലംവിട്ടു. വീട്ടിൽ എത്തി 2-ാംദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മയുടെ കാലിൽ ഒരുമുള്ളു കൊള്ളുകയും എട്ടുപത്തുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും അവർ മരിച്ചുപോകുകയും ചെയ്തു. ഷർഡി യിൽ വച്ച് ബാബാ മൗഷിയോട് പറഞ്ഞത് "എന്റെ അമ്മയുടെ കാര്യമായിരുന്നുവെന്ന് അവരുടെ മരണത്തോ ടുകൂടിയാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായത്".

3-ാമത്തെ സന്ദർശനം

അമ്മ മരിച്ചതിന്റെ 4-ാംദിവസം ഞാൻ ഷർഡി യിൽ വന്നു; ഒരു ജോലിയും സ്വത്തും ഇല്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ട് ബാബാ എന്നെ സഹായിക്കുമെന്നുള്ള ആശയോ ടുകൂടിയാണ് വന്നത്". ഈ തവണ 34 ദിവസം ഞാൻ അവിടെ താമസിച്ചു. സാധാരണയായി ബാബാ ഒരാളിനെഉദ്ദേശിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു് മറ്റു് ഒരാ ളോടോ സംഘത്തോടോ ആയിരിക്കും. ഒരു ദിവസം ബാബായുടെ സന്നിധിയിൽ ഞാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ സ്വാമികൾ ഉദ്ധിവാങ്ങിക്കൊണ്ട് വീട്ടിലേക്ക് പോകണ മെന്ന് അരുളിച്ചെയ്തു. ഇതു് എന്നെ സംബന്ധിച്ചായി രിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഊഹിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാത ത്തിൽ സ്വാമിദർശനത്തിനു് ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ സ്വാമികൾ ഉദ്ധിവാരി കൈനീട്ടിക്കൊണ്ട് "നിന്റെ വീട്ടുവാതുക്കൽ ഒരു വൃദ്ധ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അവൾ എന്തെങ്കിലും തരും. അതുകൊണ്ട് നിന്റെ അമ്മയുടെ 40-ാം അടിയന്തിരം നടത്തുക. നിന്റെ

വീട്ടിൽ അതിഥികൾ വന്നിട്ടുണ്ട്'' എന്നു് പറഞ്ഞു. ആ സമയം ഈ അരുളപ്പാടിന്റെ അർത്ഥം എനിക്കു് മനസ്സിലായില്ലാ. സ്കൂളിൽനിന്നു് മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ എന്റെ വീട്ടുവാതുക്കൽ കാസിയുടെ വിധവയായ ഒരു പട്ടുവസ്ത്രം നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അവർ അൻപതു് രൂപാ എന്റെ കയ്യിൽ തന്നിട്ടു് അടിയന്തരം നടത്തണമെന്നു പറഞ്ഞു. എന്റെ അമ്മ മരിച്ചു 40-ാംദിവസമാണു് എനിക്കു് പണം കിട്ടിയതു്. വീട്ടിനകത്തു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ എന്റെ നാലു സഹോദരിമാരും ഭർത്താക്കന്മാരും മറ്റും അടിയന്തിരം സംബന്ധിച്ചു് അവിടെവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിഥികൾ എന്നു് ബാബാ പറഞ്ഞതു് ഇവരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നിരിക്കണം. കിട്ടിയ പണം കൊണ്ടു് അടിയന്തിരം നടത്തി.

4-ാം സന്ദർശനം

അടിയന്തരം കഴിഞ്ഞു് ഒരു മാസത്തിനു ശേഷമാണു് ഞാൻ വീണ്ടും ഷർഡിയിൽ പോയതു്. അപ്പോൾ ബാബാ എന്നെ വിളിച്ചു് "ഗുലാബ് (പനനീർപുഷ്പം) നിന്റെ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെ"ന്നു് പറഞ്ഞു. ഞാൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ എന്റെ ഭാര്യ ഒരാൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചിരുന്നു. ആ കുഞ്ഞിനെ ഞാൻ ഗുലാബ് എന്നു് നാമകരണം ചെയ്തു. പിന്നീടു് ഒരവസരത്തിൽ സപ്താഹദർശനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അവിടെത്തന്നെതാമസിക്കണമെന്നു് സപ്താഹകർ കല്പിച്ചു. ഉടനു് ഇപ്രകാരം പറയുകയും ചെയ്തു. ''ആളുകൾ ഇപ്പോൾ പോകരുതു്. വിപരീതമായി യാത്രചെയ്താൽ കൊട്ട

ക്കാറും അഗ്നിഗോളങ്ങളും എതിരിടേണ്ടതായി വരും. എന്നു മാത്രമല്ലാ വലിയ കഷ്ടപ്പാടുകളും ഉണ്ടാകും" എന്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതെന്നു് എനിക്കു് മനസ്സിലായില്ലാ. ഏതായാലും ഞാൻ വീട്ടിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചു. പൈകനേരം 5ൽ മണിയോടുകൂടി പത്തുപതിനഞ്ചു് മൈൽ അകലെ വാരി എന്ന സ്ഥലത്തു് എത്തി. പിന്നീടു് നദിതീരം വഴി സുരള എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു് നടന്നു. അസ്വസ്ഥമനസ്കനായി. വലിയ കോളും പിശറും ഉണ്ടാകുന്ന ലക്ഷണം കണ്ടു. തുടർന്നുള്ള യാത്ര മാറ്റിവയ്ക്കണമെന്നു് അവിടത്തെ ഗ്രാമാധികാരി എന്നോടു പറഞ്ഞു. വീട്ടിലേക്കു് അവിടെനിന്നും നാലുമൈൽ മാത്രമേ ദൂരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിവേഗത്തിൽ നടന്നുപോകാമെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചു് യാത്രതുടർന്നു. ഏകദേശം മൂന്നുമൈൽ പോയപ്പോൾ ഒരു വലിയ കൊടുങ്കാറ്റും ഇടിയും മിന്നലും തുടങ്ങി. എന്റെ തൊട്ടുമുമ്പിൽ ഒരു അരയാൽവൃക്ഷം ഇടിയേറ്റു രണ്ടായി പിളർന്നുവീണു തീ പിടിച്ചു. ഞാൻ ഭയന്നു സ്തബ്ധനായി പുറകോട്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അപ്പോൾ ബാബാ എന്റെ പുറകിൽ രണ്ടു പട്ടികളുമായി നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ തിരുവടികളെ നമസ്കരിച്ചു. ബാബാ പെട്ടെന്നു് അവിടെനിന്നു അപ്രത്യക്ഷനാവുകയും ചെയ്തു. എന്റെ ഗ്രാമത്തിനു് സമീപം ഒരു നദി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു കടന്നാണു് എന്റെ വീട്ടിലേക്കു് പോകേണ്ടിയിരുന്നതു്. മുട്ടോളം വെള്ളമേ ഉള്ളൂ എന്നു വിചാരിച്ചു് നദി തരണംചെയ്യുമ്പോൾ ഇരമ്പി പായുന്ന ഒരു വലിയ ജലപ്രവാഹ

മാണ് ദൃശ്യമായത്. 20 അടിയെങ്കിലും ആഴമുള്ള ഈ സരിൽ പ്രവാഹം നിരപായം കടന്നുവന്നതാത്ത് ഞാൻ വളരെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ബാബാ പറഞ്ഞ കൊട്ടാരവും അഗ്നിഗോളവും വഴിമധ്യേ എനിക്കു അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എന്റെ മകൻ ഗുലാബിന്റെ വിവാഹാലോചന മുറുകിവന്നു. ധനം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഷർഡിയിൽവന്ന് മസ്ജീദിൽ കിടന്നുറങ്ങി. ബാബാ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഞാൻ പൂനയിൽ പോകുന്നപക്ഷം ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുമെന്നു അരുളിച്ചെയ്തു മറഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ ഞാൻ പൂനായിലേക്കു പോയി. അവിടെവച്ച് അപരിചിതനായ ശ്രീ ഡക്കാർ എന്ന ഒരാളെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം കടുത്ത ശിരോരോഗം കൊണ്ട് അവശനായിരുന്നു. ബാബായുടെ പ്രത്യേകൗഷധം ഞാൻ തയ്യാർചെയ്തുകൊടുത്തു. പെട്ടെന്ന് രോഗശമനമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം എനിക്ക് എഴുന്നൂറുരൂപാ പ്രതിഫലം തന്നു.

ഹരിദ്വാരത്തിൽനിന്നും ഏട്ടുദിവസത്തെ താമസത്തിനുവന്ന ഒരു സന്ന്യാസിക്കു് അത്ഭുതകരമായ ഒരു അനുഭവം ഉണ്ടായി. ഒരു കുരുവി അദ്ദേഹം സ്നാനത്തിനു് തിരിക്കുന്ന സമയംമുതൽ തലയിൽവന്നു് ഇരിക്കുമായിരുന്നു. കുളിക്കാനായി ആറ്റിൽ ഇറങ്ങുമ്പോൾ ആ പക്ഷി സമീപമുള്ള ഏതെങ്കിലും മരക്കൊമ്പിൽ പറന്നിരിക്കും. കുളികഴിഞ്ഞു് മടങ്ങുമ്പോൾ വീണ്ടും അതു് വന്നു് സന്ന്യാസിയുടെ തലയിൽ ഇരിക്കും. അതു് ഞങ്ങളിൽ പലരും നേരിട്ടുകണ്ടിട്ടുണ്ടു്. സന്ന്യാസി ഈ അനു

ഭവത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നു് ബാബായോടു ചോദിച്ചു. ദൈവം എല്ലാം ശരിയാക്കും. എന്നു ബാബാ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ല. ക്യാ ബഡാ ദർബാർ ഹൈ, സർദാർജി ചോട്ടാ ഹൈ. മുൻഷിജിതൊ അണ്ഡാ ഹൈ.

അല്ലാ മാലിക് അഛാ കരേഗ.

അപ്പോൾ ബൂട്ടിവാടായുടെ പണിനടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ബാബാ അങ്ങോട്ടുനോക്കിയാണു് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതു്. മഹാസമാധിക്കു് നാലുമാസം മുമ്പു് ബാബാ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "നാലു കോഴിയെ കൊണ്ടുവരുവിൻ! അതിഥികൾ വരുന്നുണ്ടു്." ഈ അതിഥികൾ ആരാണെന്നു് വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടും എനിക്കു് മനസ്സിലായില്ല. അന്നു് രാത്രിയിൽ പള്ളിയിലെ തൂണിവിരികൾക്കു പുറകിൽ ഞാൻ ഉറങ്ങാതെയിരുന്നു. ഉദ്ദേശം 2 മണിക്കുശേഷം ഒരു വലിയ അഗ്നിഗോളം—ഒരടിയിൽ കൂടുതൽ വീതിയുള്ളതു്— മസ്ജിദിൽ ഉരുണ്ടുവന്നു് നിമ്പറിൽ പ്രവേശിച്ചു. കുറച്ചുനേരം അതു് അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്തതിനുശേഷം മേല്പോട്ടു് തട്ടുവരെ ഉയർന്നു് അവിടെവച്ചു് പല ഖണ്ഡങ്ങളായി ശിഥിലീഭവിച്ചു. പള്ളിയ്യാകം മുഴുവൻ പകൽപോലെ പ്രകാശമാനമായി. ഈ ശക്തിമത്തായ പ്രകാശംകണ്ടു് എന്റെ കണ്ണു് മങ്ങിപ്പോയി. എന്റെകൂടെയുണ്ടായിരുന്ന അപ്പാബില്ലും ഞാനും ബാബായുടെ ദിവ്യതപം ഓർത്തു് തലതാഴ്ത്തി. പല ഉരുളാർത്തിച്ചു. ഈ സമയം ബാബാ അഗ്നികുണ്ഡത്തിനു് സമീപം പോയി തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കുറ

വടിയുടെ ഒരറ്റം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചാഞ്ഞ ഗളനാളത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ട് അറബിഭാഷയിൽ പത്തു പതിനഞ്ചു മിനിറ്റുനേരം എന്തൊ അവ്യക്തമായി മന്ത്രിച്ചു. ആ സ്ഥലം എങ്ങും പ്രകാശമാനമാക്കിയ ആ ദിവ്യദീപ്തി അപ്പോഴേക്കും മറഞ്ഞിരുന്നു. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ബാബാ മുൻപു് പറഞ്ഞ 4 കോഴിയേയും കൊണ്ടു വരാൻ അപ്പാബില്ലിനോടു് പറഞ്ഞു. ബാബാ തന്നെ നാലു് കോഴിയേയും കൊന്നു് പാകം ചെയ്ത സ്വാമിതന്നെമണ്ഡപത്തിൽവച്ചു് ബോളിയും ഉണ്ടാക്കി. കുറെ കഴിഞ്ഞു് ബഡേബാബായുടെ മകൻ കാസിം ആഗതനായി. സ്വയം പാകം ചെയ്ത ആഹാരത്തിന്റെ ഒരു അംശം ഈയാംക്കു കൊടുത്തതിനുശേഷം "അവറംഗബാദിൽപോയി ഷംസുദ്ദീൻ മീയാനെകാണണം. ഈ 250 രൂപായും അദ്ദേഹത്തിനെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് മൗലൂദും കോവാലിയും നിങ്ങൾ നടത്തണം. പോരാ നമാസ്സും ചെയ്യണം. പിന്നീടുഖെന്നേമിയാൻ ഫക്കീറിനേകാണണം. ഈ ഹാരം അദ്ദേഹത്തിനെ അണിയിച്ചിട്ടു് നൗഖിൽ നൗഖറികൾ അല്ലാമീയാൻ റോഹിനാ ദുനിയാ ലഗായാം മാർജി അല്ലാഹിം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു 250 രൂപായും ഒരു ജവന്തിഹാരവും കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ഞാനുംകൂടി കാസിമിനെ അനുഗമിക്കണമെന്നുകൂടി കല്പിച്ചു. കാസിമും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൃത്യനും ഞാനുംകൂടി ഉദ്ദേശം 3 മണിക്കു് അവറംഗ്ബാദിൽ എത്തി. ഞങ്ങൾ സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നയുടനെ ഫക്കീർ ഷംസുദ്ദീൻ അവിടെ വന്നു. ഫക്കീർസായുടെ അടുക്കൽ നിന്നു വന്ന അതിഥികൾ ആരെല്ലാമാണെന്നു് ഉറക്കെവി

ളിച്ചുപോന്നിച്ചു. കാസിമും ഞാനും ഫക്കീറിനെകണ്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വാക്കുകൾതന്നെ അനുപദം ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ അന്നു രാത്രിയിൽ താമസിച്ചു. ഷംസുദ്ദീൻതന്നെ കോവാലിയും മൗലൂദും ചൊല്ലി.

പിറേറദിവസം വെളുപ്പിനു് ബെന്നേമിയായുടെ താമസസ്ഥലത്തേയ്ക്കു് പോയി. മീയാ വളരെ കോപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദർശനത്തിനായി അപ്പോൾ ചെല്ലരുതെന്നു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന അറബികൾ പറഞ്ഞു. കുറെകഴിഞ്ഞു്. ഞാൻ ബെന്നേ മീയായുടെ അടുക്കൽചെന്നു് ഹാരം അണിയിച്ചശേഷം ബാബാ പറഞ്ഞയച്ചവാക്കുകളുച്ചരിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ആകാശത്തേക്കു് നോക്കി. താമസിയാതെ ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നും തിരിച്ചു. നാലുമാസം കഴിഞ്ഞാണു് ബാബാ മഹാസമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു്.

ബാബായ്ക്കു് അറബിഭാഷ അറിയാമായിരുന്നു. 1915-ൽ അബ്ദുൽകാദർ എന്നൊരാൾ, തന്നെ ഒരുമുസ്ലീം ഫക്കീർ ആക്കണമെന്നു് ബാബായോടു് അപേക്ഷിച്ചു. സ്വാമികൾ രണ്ടു മുഷ്ടികളുംചുരുട്ടി കാദറിനെ എന്തോഎടുത്തു് എറിയുന്ന മട്ടു് കാണിച്ചു. ആ നിമിഷംമുതൽ കാദറിന്റെ സംഭാഷണവും പെരുമാറ്റവും മാറിത്തുടങ്ങി. ആളുകൾക്കു് ഉപദേശംകൊടുക്കുക, തന്നെ സമീപിക്കുന്നവരിൽ ചിലരെ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുകയും അടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക, കല്ലെടുത്തു് എറിയുക, അവ്യക്തമായി വല്ലതും ഒക്കെജല്പിച്ചു് നടക്കുകമുതലായി അനിയന്ത്രിതമായ

വീട്ടതികാണിച്ചു തുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ഒന്നരമാസത്തെ വിഭ്രാന്തിയുടെ ശേഷം ബാബാ അയാളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നും എന്തൊവലിച്ചെടുക്കുന്ന മട്ടുകാണിച്ചു. കാദർ പഴയ കാദറായി. പതിനഞ്ചു ദിവസംകൂടി അവിടെ താമസിച്ചശേഷം ബാബായുടെ അനുമതിയോടുകൂടി അയാൾ ഷർഡിവിട്ടു. അബ്ദുൽകാദറും മറ്റും നമസ്സും അസ്സാറും ചെയ്തിരുന്നു. മുസ്ലീങ്ങളും പകൽ മൗലൂദു ചൊല്ലുകയും രാത്രിയിൽ താബ്ളാ സാരങ്കി മുതലായ ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടി കോവാലിയാ ആലപിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബാബാ ഫർത്ത്ഫാൻ സ്വയംചൊല്ലുകയോ ചൊല്ലികേൾക്കുകയോചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. ബാബാ ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്തെപ്പോലെതന്നെ മുസ്ലീങ്ങളും ഇപ്പോഴുംഇഗാംചൊല്ലുന്നതിനു മസ്ജിദ്ദിൽപോകാറുണ്ടു്. ബാബാ മസ്ജിദ്ദിലുള്ള അഗ്നികുണ്ഡത്തിനുസമീപംഇരുന്നു നമാസ്സുചൊല്ലുന്നതു ഞാൻതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴും സന്നിഹിതരായ മുസ്ലിങ്ങളും അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ നിന്നു് അവരുടെശരീരങ്ങളിൽ സ്വയം തീവാരിഇട്ടിരുന്നു. എന്റെ അറിവിൽ രണ്ടു് മുസ്ലിങ്ങൾക്കു ബാബാ ഉപദേശംനൽകീട്ടുണ്ടു്. എന്റെ സ്വദേശിയായ ഷേക്ക് അബ്ദുള്ളാ ഷർഡിയിൽ വന്നു് ബാബായെ കണ്ടു് വൈരാഗ്യത്തെപറ്റി അദ്ദേഹത്തോടു് സംസാരിച്ചു. "ഇന്നു നാം മരിച്ചാൽ അടുത്ത ദിവസവും സൂര്യൻ അഭംഗമായി ഉദിക്കുന്നു. വീടുംഭാര്യാപുത്രാദികളും മറ്റും നമുക്കെന്തിനു്" ബാബാ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതിനെ തുടർന്നു് അബ്ദുള്ളാ തന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ മടങ്ങിവന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് ഭാര്യയും പ്രായമാകാത്തകു

റെ കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വത്തുക്കളെല്ലാം ഭാര്യക്കും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും കൊടുത്തതിനു ശേഷം പത്തു പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം ഒരു ഫക്കീറായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും അലഞ്ഞുനടന്നു. അബ്ദുള്ളാ ഒട്ടുവിൽ സമാധിയായി. ഭിക്ഷകിട്ടാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഉപവസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സിദ്ധനായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഒരു കരാളസർപ്പം ഒരു സ്ഥലത്തു കിടക്കുന്നുവെന്നും അതുകൊണ്ടു അന്നേദിവസം ആ സ്ഥലത്തുകൂടിയുള്ള യാത്ര മാറ്റിവയ്ക്കണമെന്നും എന്നോടുപറഞ്ഞു. പകൽസമയമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ആ പറച്ചിൽ അത്രകാര്യമായി ഞാൻ കരുതിയില്ലാ. എന്നാൽ അദ്ദേഹംപറഞ്ഞ ആ സ്ഥാനത്തുതന്നെ ഒരു വലിയ പാമ്പുകിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ബീഡിവ്യാപാരി അബ്ദുൾസേട്ട് എന്റെനാട്ടുകാരനാണു്. ഒരുദിവസം ഷേക്കു് അബ്ദുള്ളായെനോക്കി "നിങ്ങടെ വെറും ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഭാര്യയെയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഉപേക്ഷിച്ചു് ജീവിക്കുന്നതെന്തിനെ"ന്നു് സേട്ടു് ചോദിച്ചു. "എന്നെപ്പോലെ നിങ്ങളും ആകുമ്പോൾ കാര്യം അറിയും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് സേട്ടിനെ എന്തോ കൈ മടക്കി എറിയുന്ന ഭാവം കാണിച്ചു. അപ്പോൾ മുതൽ സേട്ടു് തന്റെ വീടും തൊഴിലും വിട്ട ബന്ധുക്കളേയും ഉപേക്ഷിച്ചു് അലഞ്ഞുനടക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇന്നും സേട്ടിന്റെ നിലയ്ക്കു യാതൊരു മാറ്റവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ബോപ്പാലിൽനിന്നും അൻവർഖാൻ എന്നൊരാൾ ബാബായെ കാണുവാൻവന്നു. അയാൾ ഒരുകൊല്ലം ചാവടിയിൽ താമസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു ഫക്കീർ ആകു

ണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. ഒരു ദിവസം ബാബാ ഖുറാനിൽനിന്നും ഒരു ഭാഗം 101 തവണ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഉരുവിടാൻ ഉപദേശിച്ചു. പിന്നീട് ബാബാ അദ്ദേഹത്തിനെ ബാഗ്ദാദിൽ അയച്ചു. അവിടെ നിന്നു് അൻവർഖാൻ മടങ്ങിവന്നിട്ടില്ല.

അവറംഗബാദിനു് സമീപമുള്ള കനാഗ് എന്ന പ്രദേശത്തുനിന്നും ഇഡാബഗ് എന്നൊരാൾ ഒരിക്കൽ ഷർഡിയിൽ വന്നു് താമസമായി. ആ കാലത്തു് ഡൽഹിയിലെ മൗലവി യാക്രൂബ് മണ്ഡപത്തിലിരുന്നു് ഖുറാൻ പാരായണം ചെയ്യുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ബാബാ ഒരു രാത്രിയിൽ ഉദ്ദേശം എട്ടുമണിക്കു് ഇഡാബഗിനെ വിളിച്ചു് "നിങ്ങളും ഇവിടെ താമസിക്കണമെന്നില്ല. അവറാഗ്ബാദ് കൻറോൺമെൻറിനു സമീപം പോയി താമസിക്കുക. നിങ്ങളുടെ പേരു പാഞ്ചാബുഷാ എന്നു് മാറ്റിയിടണം. കിട്ടുന്ന ആഹാരം കഴിച്ചു് തൃപ്തനാകണം" എന്നു കല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും പൂജ്യനായ ഒരു ഫക്കീറായി താമസിക്കുന്നു. കനാഗ് എന്റെ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും എഴുപത്തുമൈൽ അകലമുള്ള ഒരു മലമ്പ്രദേശമാണു്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനെ അവിടെപ്പോയികണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ കാലത്തു് അദ്ദേഹം യാതൊരു ജോലിയിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

നിവാസിലെ മഹമ്മദുഖാൻ ഒരു റോഹില്ലാ ആയിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ബാബായെകാണാൻ ഷർഡിയിൽവന്നു. ഒരുദിവസം ബാബാ മഹൽസാപതിയോടു് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഈമനുഷ്യൻ തുണിവിരി

പൊക്കിനോക്കി. എന്തൊരാശ്ചര്യം! ഈ വിദ്വാന്ന് ബാബായെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല അപ്പോൾ മുതൽ അയാൾക്കൊരുതരം ബുദ്ധിഭ്രമവുംതുടങ്ങി. വിവരം അറിഞ്ഞു് നിവാസിൽനിന്നും അയാളുടെ ഇളയ സഹോദരൻവന്നു. ബാബാ ഉദ്ധികൊട്ടത്തു് യാത്രയയച്ചു. മഹമ്മദ്ഖാന്റെ സുഖക്കേടും മാറി.

നാലുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഒരു രാത്രിയിൽ മാധവഫാസിലിയും ഞാനും പള്ളിയിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. "മാധവ് എഴുന്നേല്ക്കുക എനിക്കു് മൂത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യണ"മെന്നു് ബാബാ പറയുന്നതു് ഞാൻകേട്ടു. മാധവ് ഉണർന്നില്ല. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ബാബാ ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു് സമീപമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുഴിനിറയെ സുഗന്ധദ്രാവകം കണ്ടു. ഇതിനു് യാതൊരു സമാധാനവും പറയുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. തലേദിവസം ബാബാ മൂത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യണമെന്നു പറഞ്ഞതുമാത്രമേ ഇതിനൊരു കാരണമായി കാണുന്നുള്ളൂ.

ബാബായുടെ ഉറ്റ ആരാണെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. അഹമ്മദ് നഗരിലെ അൻവർഖാൻ ഫ്രാജക്കു് ടെലിക്കാക്രട്ടിലുള്ള ഫ്രാജമസ് ജീട്ട് അഴിച്ചു് പണിയിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. ധനശേഖരാർത്ഥം അദ്ദേഹം ബാബായെ സമീപിച്ചു. കുറെക്കാലം ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചിട്ടും ബാബാ ഇതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസം "മസ്ജിദിന്റെ പണിയകയ്ക്കു് ഞാനൊരുറുപ്പ്യ ആരെങ്കിലുമൊരു പണം ചെലവിടേണ്ട കാര്യമില്ലാ. നിന്റെ

റിനു് താഴേ മൂന്നടി കഴിച്ചാൽ നിധി കിട്ടും. അതു കൊണ്ടു് പള്ളി പണിയിക്കണം" എന്നു് ബാബാ അരുളിച്ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ കൽപിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ക്രുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നു. കപാജാഅഹമ്മദ് നഗരിൽപോയി നിധി കണ്ടുപിടിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് പള്ളിയും പണിയിച്ചു. അൻവർഖാൻ മരിച്ചിട്ടു് ഇപ്പോൾ വളരെ വർഷങ്ങളായി.

ജഗാനിലെ മേറാൻ സ്വദേശിമഹമ്മദ്ഷാ എന്നൊരു ഫക്കീർ അയാളുടെ ഏതോ ആവശ്യത്തിനു് എഴുന്നൂറുരൂപാ വേണമെന്നു് ബാബായോടു് അപേക്ഷിച്ചു. ബാബാ, ബാബുസാഹിബു് ജാഗിനോടു് എഴുന്നൂറുരൂപയും കൊടുക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ജാഗു് പണം കൊണ്ടുവന്നു് തിരുമുമ്പിൽ വച്ചു. ബാബാ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു കുട്ടികളെ വിളിച്ചു് രൂപാ എടുത്തു് മണ്ഡപത്തിലിരുന്ന ഫക്കീറിനു് കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞു. അവർ അതിൽനിന്നും 200രൂപാ എടുത്തു് മാറ്റിയിട്ടു് ബാക്കിയുള്ള തുക മാത്രമേ ഫക്കീറിനു കൊടുത്തുള്ളു. തനിക്കു് അഞ്ഞൂറുരൂപയെ കിട്ടിയുള്ളുവെന്നും 200 രൂപ കൂടി തരുവിക്കണമെന്നും ബാബായോടു് ഫക്കീർ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഇതു് അപ്പോൾ അതു ഗൗനിച്ചില്ലാ. ഫക്കീർ രണ്ടുമൂന്നുദിവസം കൂടി അവിടെയെല്ലാം പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു് നടന്നതിനുശേഷം കിട്ടിയതുരൂപായും കൊണ്ടു് സ്വദേശത്തേക്കു് തിരിച്ചു. വഴിമദ്ധ്യേ ഒരാം വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി ഫക്കീറിനു് ഭക്ഷണവും കൊടുത്തു് ഇരുന്നൂറുരൂപാ സംഭാവനയും ചെയ്തു. ഹൈദരബാടു് സംസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു തഹ

ശീൽദാരായ ഇറൂഷാ ആയിരുന്നു ഇങ്ങിനെ ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം ഒരു പാഴ്സി ആണു് ഒരു ദിവസം ഷർഡിയിലുള്ള തത്തയ്യാ പട്ടേലിന്റെ പുതിയ കെട്ടിടത്തിൽ അദ്ദേഹം വന്നു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരോടു് ഈ സംഭവം വിവരിച്ചു. ബാബാ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറിവരണമെന്നും വഴിമദ്ധ്യേ കട്ടപാത്തോൽ ധരിച്ച ഒരു ഫക്കീറിനെ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ക്ഷേണംകൊടുത്തു് ഇരുന്നൂറു രൂപായും കൊടുക്കണമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടു് ബാബാ മറഞ്ഞു കളഞ്ഞതായും മറ്റും പറഞ്ഞു.

IX

(എം. വി. സഹസ്രബുദ്ധേ
സിവിൽ എൻജിനീയർ,
ഫാൽട്ടാൻ ഷുഗർ വർക്സ്,
ഫാൽട്ടാൻ. സതാറാ ഡിസ്ട്രിക്ട്)

1931-ൽ ന്യൂഗോനിൽ ഒരു കൺട്രാക്ടു് എടുത്തപ്പോഴാണു് ഞാൻ ബാബായെപ്പറ്റി ആദ്യമായി കേട്ടതു്. അക്കാലങ്ങളിൽ ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോയി ബാബായുടെ സമാധിപീഠം സന്ദർശിക്കുകയും പൂജാദികളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഞാനും ഒരു സായ്ഭക്തനായിത്തീർന്നു.

1932-ൽ ജലസേചനം സംബന്ധിച്ചു് വലിയ കഴലുകൾ നിരത്തുന്ന ജോലിയിൽ ഞാൻ ഏർപ്പെട്ടി

രുന്നു. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് ജോലിസ്ഥലത്തു നിന്നും ഉദ്ദേശം രണ്ടുമൈൽ അകലെ ഞാൻ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ കിടന്നു മയങ്ങുകയായിരുന്നു. ബാബാ സപ്രേമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി "എഴുനേൽക്കു തോട്ടിലെ മണ്ണിടിഞ്ഞു ഒരാൾ അതിനടിയിൽ ആയിപ്പോയി. ഉടനെ സ്ഥലത്തു പോയി വേണ്ടതു ചെയ്യണം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് മറഞ്ഞു. അപ്പോൾതന്നെ കൂലിക്കാരേയും വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ സൈക്കിളിൽ കൃത്യസ്ഥലത്തെത്തി. ഇരുപതു അടിയോളം മണ്ണിൽ അടിപെട്ടു പോയിരുന്നു. എല്ലാവരേയും മാന്തിയെടുത്തു രക്ഷപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും ഒരാൾകൂടെ കഴിഞ്ഞതും മരിച്ചുപോയി. ഇതു സംബന്ധിച്ച് എന്റെ പേരിൽ യാതൊരു നടപടിയും ഉണ്ടായില്ല. ബാബാ എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തി അയച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ മരിക്കുന്നതിനും ഇടവരുമായിരുന്നു.

1933-ൽ ഒരു ദിവസം ഞാൻ ബാബായെ സപ്നം കണ്ടു. ഷർഡിയിലെ സയ്യാസംസ്ഥാൻ കമ്മറ്റിക്കാർ എന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നതായി സ്വാമി അരുളിച്ചെയ്തു. വേറും ജിജ്ഞാസാശമനത്തിനും മാത്രം ഞാൻ ഷർഡിയിലേക്കു തിരിച്ചു. ആ കമ്മറ്റിയിലെ അംഗമായ ശ്രീ. നവാൽക്കർ എന്നെ അന്വേഷിച്ചിരുന്നു. സഭാമണ്ഡപം പണിയുന്നതിനുള്ള കൺട്രാക്ട് ഞാൻ എടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. മണ്ഡപത്തിലുള്ള ഇരുമ്പുവേലയെല്ലാം എന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ചെയ്തു തീർത്തിട്ടുള്ളതാണു്.

ഞാൻ ഒരു യഥാസ്ഥിക ബ്രാഹ്മണനാണു്. അസ്പൃശ്യത തെറ്റാണെന്നു് സ്വാമികം ഒരിക്കൽ

സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് എന്നെ അറിയിച്ചു. അതിനുശേഷം അവർണ്ണരോട് പാടേ വ്യത്യാസമായിട്ടാണ് ഞാൻ പെരുമാറി വരുന്നതു്. എല്ലാ ദൈവങ്ങളും താൻതന്നെയാണെന്നും താൻ എല്ലാറ്റിലും ഉണ്ടെന്നും സ്വാമികൾ അടുത്ത കാലത്തു് എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി.

ഒരിക്കൽ ഷർഡിയിലെ സമാധിമണ്ഡപത്തിനു് മുൻവശം ഒരു പന്തൽ ഇട്ട് സത്യനാരായണപൂജ നടത്തുകയായിരുന്നു. വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അർപ്പിക്കുന്ന നിവേദ്യങ്ങൾ എല്ലാം ബാബായുടെ സമാധിപീഠത്തിലേക്കു നേരിട്ടു പോകുന്നതായി കണ്ടു. കല്ലറയിൽ ബാബാ ഇരിക്കുന്നതു് തെളിഞ്ഞു കാണാമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു് ഞാൻ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടതു്. അന്നു ഞാൻ ഫാൽട്ടാനിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. പിറേറദിവസം തന്നെ ഇപ്രകാരം ഒരു സത്യനാരായണപൂജ ഷർഡിയിൽ അന്നേദിവസം നടത്തിയിരുന്നോ എന്നു് എഴുതി ചോദിച്ചു. ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നം ഷർഡിയിൽ നടന്ന സംഭവമായിരുന്നു. ഈ സംഭവംകൊണ്ടു് സത്യനാരായണപൂജയും സായ്ദേവപൂജയും ഒന്നാണെന്നു് ഞാൻ സംശയാതീതം ഗ്രഹിച്ചു.

X

(റാവു ബഹദൂർ മൂത്തേഷ്ടർ ബി പ്രധാൻ,
ബി .എ. എൽ. എൽ. ബി.
ഹൈക്കോടതി വക്കീൽ,
ജസ്റ്റീസ് ആഫ് ദി പീസ്)

1910-മേയ് മാസം 10-ാംതീയതിയാണ് ഞങ്ങടെ ആദ്യമായി ബാബയെപ്പറ്റി കേട്ടത്. ഷർഡി എന്നത് ഒരു സ്ഥലമുള്ളതായിമനസ്സിലായതും അന്നായിരുന്നു. നാനാ സാഹിബ് ചന്ദോക്കർ, ബാബായെ ഈശ്വരതുല്യമവണ്ണിക്കുന്നതു് ഞങ്ങളെ വളരെ ആകഷ്ടിച്ചു. അധികം താമസിയാതെ എന്റെസ്നേഹിതന്മാർഉൾപ്പെടെ പത്തു് പതിനാറുപേർ ഷർഡിയിൽപോയി സ്വാമിദർശനം നടത്തി മടങ്ങിവന്നു. അവരുടെ പക്കൽ നിന്നും സായ്ദേവന്റെ പടവും ദാസ്ഗാൻ എഴുതിയ ഭക്തിലീലാമൃതവും ഞാൻ വാങ്ങിച്ചു. അപ്പോഴുമുതൽ ബാബായുടെ മഹിമ എനിയ്ക്കു് ബോധ്യമായി. രണ്ടുവാരം കഴിഞ്ഞു് ഞാനും ഷർഡിയിൽപോയി. ബാബായ്ക്കു് ദക്ഷിണകൊടുക്കുന്നതിനു് മൂന്നുനാലു് പവനും കുറെ നോട്ടുകളും കയ്യിലെടുത്തു. ഇരുപതുവെള്ളിരൂപായും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഥമദർശനത്തിൽ തന്നെ സ്വാമിയുടെ ദിവ്യതപം എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന ഹാരങ്ങളും പുഷ്പങ്ങളുമെല്ലാം തൃപ്പാദങ്ങളിൽ അർപ്പിച്ചു. ഉടനെതന്നെ ബാബാ ദക്ഷിണചോദിച്ചു. ഞാൻ ഒരു പവനാണ് കൊടുത്തതു് - കുറെനേരം തിരിച്ചുംമറിച്ചും നോക്കിയതിനു ശേഷം ബാബാ അതു്

തിയ്യെ എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ട് പതിനഞ്ചു് രൂപാ വേണമെന്നുപറഞ്ഞു. ഞാൻ കൊടുത്ത രൂപാ പലതവണ എണ്ണിനോക്കിയശേഷം പത്തുരൂപായെ ഉള്ളൂ എന്നും അതുകൊണ്ടു് അഞ്ചു രൂപാക്രൂടി കൊടുക്കണമെന്നും കല്പിച്ചു. ഇതു വാസ്തവത്തിനു വിരുദ്ധമായിരുന്നു. എങ്കിലും ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന അഞ്ചുരൂപാക്രൂടി സസന്തോഷം ഞാൻ കൊടുത്തു. ഇരുപതുവെള്ളിരൂപാ മാത്രം ബാബായ്ക്കു് ദക്ഷിണകൊടുക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നതിനാലായിരിക്കാം ആ തുകമാത്രം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. എന്റെ കൈവശം കുറെ അധികം പണംഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികും ക്രൂടുതൽപണം ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലാ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സബ്ജഡ്ജി ശ്രീ നുൽക്കരും, റാവു ബഹദൂർ സാദ്ദേയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യം ഞാൻ ഷർഡ്ഡിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തന്റെ മുറും ക്രൂടിയിരുന്ന ഭക്തന്മാർക്കു് ബാബാ വിഭൂതി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നെ അടുത്തുവിളിച്ചു വിഭൂതിതന്നതിനുശേഷം "രണ്ടോനാലോ ദിവസത്തിനകം അതെല്ലാം ശരിയാകും" എന്നരുളിച്ചെയ്തു. എന്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണിങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്നു് എനിക്കപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ല. അടുത്ത ദിവസം സ്വാമിയെ കണ്ടു യാത്രചോദിച്ചു. "നാളെയാകട്ടെ" എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം എട്ടു ദിവസം തുടർച്ചയായി എന്റെ യാത്ര മാറിവച്ചു. ഒരു ദിവസം ബാബായ്ക്കു് ഭിക്ഷകൊടുക്കാൻ ഒരു സദ്യയ്ക്കുവട്ടംകൂട്ടി. വിഭവങ്ങളേയും ക്ഷണിയ്ക്കേണ്ടവരേയും പറഞ്ഞു ബാബായോടു് അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു. "ചൂരൽ ബോളി പ്രധാനമായിരിക്കണം.

ബാബുവിനെ വിളിയ്ക്കണം. ഞാനും വരും" എന്നരുളി ച്ചെയ്തു. പിറേറദിവസം ബാബായ്ക്ക പ്രത്യേകം ഒരു തളികയിൽ തയാറാക്കിയ ഭക്ഷണംവിളമ്പിയതിനുശേഷം മറ്റുള്ളവരും ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. ഉടനെതന്നെ ഒരു കാക്കപറന്നുവന്ന് ബാബായുടെതളികയിൽനിന്നും ഒരുബോളി കൊത്തി എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവർ ഈ സംഭവംകണ്ട് സ്വാമിയെ ഭക്തിപുരസ്സരം പ്രകീർത്തിച്ചു. അന്നു സായാഹ്നത്തിൽ സ്വാമി കാൽ തടവിക്കൊണ്ട് "എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു വലിയ വേദനയുണ്ട്. രണ്ടോ നാലോ ദിവസങ്ങൾക്കകം ഭേദപ്പെട്ടും." അരോഗിയായ ബാബായുടെ അരുളപ്പാട് ഞങ്ങൾക്ക് ദുർഗ്രഹമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം മസ്ജിദിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ ആട്ടിപ്പായിച്ചതിനുശേഷം സ്വാമി തനിയെ സീം പാകംചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രീ. ചന്ദോക്കരുടെ രണ്ടു പുത്രന്മാരും ഞാനുംകൂടി മസ്ജിദിൽ പ്രവേശിച്ചു. സ്വാമി "കായരെ ആ പലാക്കായ ഹമന്നാവേം ശ്രീരാമ ജയ രാമജയ ജയരാമ" എന്ന പലവുരുപാടി. ഭക്തിപ്രചുരിമയാൽ എന്റെ ശിരസ്സ് ബാബായുടെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ തൊടീച്ചു് പ്രണാമം ചെയ്തു. എന്റെ ഗുരുഹരിഭവൻ ഉപദേശിച്ച മന്ത്രംതന്നെയായിരുന്നു സ്വാമി കൂടെ പാടിയതു്. ഇപ്രകാരം ഗുരുവിലും മന്ത്രത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസം എന്നിൽ തുടർന്നുവളർന്നു.

അത്ഭുതകരമായ വേറൊരു സംഗതി അവിടെ കണ്ടു. തിളച്ചു മരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന "സീം" സ്വാമി ചട്ടുകമോ

മറ്റുപകരണങ്ങളോ ക്രടാതെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ ഇള
ക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളെ
പോകാൻ അനുവദിച്ചു. പാദതീർത്ഥവും, ഉദ്ധിയുംകൊണ്ടു്
ഞങ്ങൾ വീട്ടിൽ വന്നുചേർന്നു. എന്റെ അമ്മ പക്ഷ
വാതം പിടിപെട്ടു് അപകടമായി കിടക്കുന്നതുകണ്ടു.
അമ്മയെ ചികിത്സിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഡാക്ടർ പനികുറ
ഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ജീവിക്കുന്നകാര്യം പ്രയാസമാണെന്നു് അഭി
പ്രായപ്പെട്ടു. ഷർഡിയിൽ നിന്നും വീട്ടിൽ മടങ്ങിവന്ന
യുടനെ ബാബായുടെ ഉദ്ധിയുംതീർത്ഥവും കൊടുത്തു. പനി
കുറഞ്ഞു. അമ്മയുടെ അവശതയെല്ലാം ക്രമേണ മാറി
ത്തുടങ്ങി. യഥാർത്ഥത്തിൽ ബാബായുടെ പരിപാടികൾ
നിഗൂഢങ്ങളാണു്.

എന്റെ ഭാര്യയും അവരുടെ സഹോദരിയും മറ്റുബ
ന്ധുക്കളുമായി ഒരിക്കൽ ഷർഡിയിലേയ്ക്കുപോയി. ബാബാ
എന്റെ ഭാര്യയെ കണ്ടമാത്രയിൽ "ഇവർ എന്റെ ബാബു
വിന്റെ അമ്മയാണു്" എന്നരുളിച്ചെയ്തു. ഈ സമയം
ശ്രീ ചന്ദോക്കരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പൂർണ്ണഗർഭിണിയായി
രുന്ന എന്റെ ഭാര്യാസഹോദരിയെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലേ ഇപ്ര
കാരം പറഞ്ഞതെന്നു് അദ്ദേഹം ബാബായോടുചോദിച്ചു.
"അല്ല ഈ സ്ത്രീയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്" എന്നു് എന്റെ
ഭാര്യയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് ബാബാ ഞങ്ങളുടെ സംശയം
തീർത്തു. അതിയതിമുതൽ പന്ത്രണ്ടാംമാസത്തിൽ ഞങ്ങ
ൾക്കു് ഒരാൺകുട്ടിയുണ്ടാകുകയും അതിനു് ബാബു എന്നു്
പേരിടുകയും ചെയ്തു. ഉല്പാദനത്തിനുമുൻപു് ബാബാ
നിശ്ചയിച്ച പേരാണല്ലോ "ബാബു."

സായ്ലീലാ മാസിക III-ാം വാല്യം 4-ാം ലക്ക
ത്തിൽ 345-ാം വശത്തു് ബാബാ, ജി. എസ്സ്. കപാർ
ഡിയോടു് ബാബുവിന്റെ മുൻ ജന്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറ
ഞ്ഞിട്ടുള്ളതു രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഇപ്രകാരമാണു്.
"ഷർഡിയിൽ പണ്ടുണ്ടു് കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുൻപു് കേശി
രോമണിയായ ഒരു വൃദ്ധനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ
പ്രായപൂർത്തിവന്ന മകളും ഭാര്യയും ഡാൽനായിലായി
രുന്ന താമസം. അവിടെ താമസത്തിനു ചെല്ലണമെന്നു്
തുടരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടു് അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തു
കയറി ഡാൽനായ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഞാനും ആ വൃദ്ധനെ
ഒരു വണ്ടിയിൽ അനുഗമിച്ചു. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞു
വൃദ്ധൻ തന്റെ സഹോദര പുത്രിയായ ഒരു തരുണിയെ
വിവാഹം ചെയ്തു. അവളിൽ ഒരാൺകുട്ടിയുണ്ടായി.
കുട്ടിക്കു് ആറുവയസ്സുപ്രായമായപ്പോൾ വൃദ്ധൻ മരിച്ചു
പോയി. അധികം താമസിയാതെ കുട്ടിയെ ആരോ
വിഷംകൊടുത്തു കൊന്നുകളഞ്ഞു. അവൻ വീണ്ടും ജനിച്ചു.
ബാബു എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പേരു്. ബാബുവും
മരിച്ചു. വീണ്ടും അവനിപ്പോൾ ബാംബെയിൽ ജനി
ച്ചിരിക്കുന്നു.

മഴനിവൃത്തി

ഷർഡിയിൽനിന്നുമുള്ള എന്റെ ആദ്യത്തെ മടക്ക
യാത്രാസമയം വലിയ കോളും പിശറും തുടങ്ങി അതിവർ
ഷവുമുണ്ടായി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ എന്റെ യാത്ര മുടങ്ങു
മല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് അസ്വസ്ഥനായി ഞാൻ മസ്

ജീട്ടിൽ ബാബായുടെ സമീപം നിൽക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ ചിന്താഗതി മനസ്സിലാക്കിയ ബാബ "അല്ലാഹു ഈ മഴ നിറുത്തണം. എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ പോകണം. അവർ പ്രയാസപ്പെടാതെ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ" ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ മഴയുടെ ഉഗ്രത കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എല്ലാം ശാന്തമായി.

ബാബുവിനു് നാലുമാസം പ്രായമായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഷർഡിയിൽപോയി. സായ്ദേവൻ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടപ്പോൾ ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു: "ബാബു നീ ഇതുവരെഎവിടെയായിരുന്നു. നീ എന്നെവെറുത്തുവോ?" ഉടനെതന്നെ ബാബായുടെ കയ്യിൽ നിന്നും രണ്ടുരൂപയ്ക്കു് മധുരപലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങി അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർക്കു കൊടുത്തു. ഒരു വ്യക്തിയുടെജന്മാന്തരങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു് ബാബായുടെ കഴിവുകൾ ഇപ്രകാരമുള്ള അനുഭവപ്പാടുകൾ മൂലം സുവ്യക്തമായി.

ഞങ്ങളുടെ പുരോഹിതൻ മാധവഭട്ടു് തനിയ്ക്കു ഒരു സന്താനമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ 108 രൂപാ ബാബായ്ക്കു ദക്ഷിണ കൊടുക്കാമെന്നുപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു പുത്രനുണ്ടായി. എനിയ്ക്കുകൂടി ഒരു പുത്രനുണ്ടായാൽ 1008 രൂപാ കൊടുക്കാമെന്നു് ഭട്ടു് സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് 108 രൂപാ കൊടുത്തതു്. തത്സമയം ശ്രീ ദേശപാണ്ഡെ 108രൂപാ ഒരു വലിയ ദക്ഷിണയാണെന്നു നേരംപോക്കായി പറഞ്ഞപ്പോൾ ബാബാ "ഇതുസാരമില്ല. അയാൾ ഇതിലുംവലിയസംഖ്യഎനിയ്ക്കു് തരാൻപോകുന്നു" എന്നുപ്രസ്താവിച്ചു.

ഷട്ട് ഉദ്ദേശിച്ച 1008 രൂപായെപ്പറ്റിയാണ് ബാബാ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചത്.

1918 മേ മാസത്തിൽ ഞാൻ അവസാനമായി ഷർഡിയിൽപോയി. ഒരു മാസത്തിനുമേൽ അവിടെ താമസിച്ചു. ഞാൻ 3800 രൂപാ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. ഈ മാസത്തിനിടയിൽ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന 3800 രൂപായ്ക്കു പുറമേ 1200 രൂപാ ക്രടി കടം വാങ്ങേണ്ടതായിവന്നു. ബാബാ എന്റെ കഴിവനുസരിച്ചുള്ള തുക വാങ്ങി ചെലവഴിച്ചിരുന്നു.

ബാബായുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് 1920 മുതൽ 1926 വരെ ഞാൻ ദക്ഷിണസാൽ സിറ്റിയിലെ രണ്ടാക്ലാസ്സ് മജിസ്ട്രേട്ടായിരുന്നു. 1926 മുതൽ ഞാൻ ഒരു ജസ്റ്റീസ് ആഫ് ദി പീസ്സ് (J. P.) ആണ്. 1921 മുതൽ 1923 വരെ ബാംബേ നിയമസഭയിൽ മെമ്പറായിരുന്നു. 1927-ൽ റാവു ബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനമാനം എനിക്കു ലഭിച്ചു.

XI

(കുടുംബം, മിറസ്ദാൻ)

എനിയ്ക്കു പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസമേ സിദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. കുടുംബപാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് വൈദികോപാദ്ധ്യായ ജോലി അഭ്യസിച്ചു. യാതൊരു ധനാഗമമാർഗ്ഗവുമില്ലാതെ ഒരു നിർദ്ധനകുടുംബത്തിലെ അംഗമായി കാലയാപനം ചെയ്യാൻ എനിയ്ക്കു ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു.

എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരു ഭക്തനായി ജീവിതശിഷ്ടം കഴിച്ചു കൂട്ടാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഭത്താമഹാരാജ് ഒരു വലിയ യോഗീശ്വരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചേവടികൾ സേവിച്ചു് പ്രാണായാമവും യോഗാസനങ്ങളും അഭ്യസിച്ചു കുന്തലിനി ശക്തി ഉണർത്താൻ എനിയ്ക്കു സാധിച്ചു. എന്നാൽ ഇതൊന്നും എന്നെ തൃപ്തനാക്കിയില്ലാ. ഗുരുവിനു് മരണം, ഉച്ചാടനം, വശീകരണം മുതലായ മാന്ത്രികവിദ്യകളും അറിയാമായിരുന്നു. ലൌകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ നേട്ടമുണ്ടാകുന്നതിനു വേണ്ടി ഇതെല്ലാം ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും തന്നെ പഠിച്ചു. വൈമുഖ്യത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ഗുരു ഏതൽക്കായ്മസാധ്യത്തിനാവശ്യമായ ജപവും ധ്യാനവും എന്നെ ശീലിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഒരു ഇരുമ്പുവള ധരിച്ചുകൊണ്ടു് മന്ത്രങ്ങളും വിധിപ്രകാരം ഉരുക്കഴിച്ചു. ഒരു മന്ത്രം ജപിച്ചാലുടൻ എന്റെ കൈ നിറയെ മധുര പലഹാരങ്ങളും താംബൂലവും മറ്റും വന്നു വീഴുമായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം അജ്ഞതാധീനരായി എന്നെ ചുറ്റിക്കൂടിയിരുന്ന അയൽകാരുടെ നിർലോഭം വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു് ലഭിക്കുന്ന ഈ വക സാധനങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ വില്ക്കുകയോ, സ്വയം ഉപയോഗിക്കുകയോ, ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. കുട്ടിച്ചാത്തൻ, യക്ഷിസ്സു് മുതലായ ദുർദ്ദേവതകളുടെ ഉപാസനകൊണ്ടാണു് മധുരദ്രവ്യങ്ങളും മറ്റും വരുത്തിയിരുന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രയോഗം ആപൽക്കരമാണു്. അതു പ്രയോക്താവിനു ശരീരപീഡയുണ്ടാക്കുമെന്നു് മാത്രമല്ലാ അവനെ ചിലപ്പോൾ നിഹനിയ്ക്കുകപോലും ചെയ്തേയ്ക്കും.

ഞാൻ ഈവക സാധനങ്ങളും വശത്തിയിരുന്നതു് വെറും മാന്ത്രികശക്തികൊണ്ടു മാത്രമാണു്. എനിയ്ക്കു് ഏകദേശം ഇരുപത്തിരണ്ടു വയസ്സായപ്പോൾ മാന്ത്രികത്തിൽ വേണ്ട പ്രാവീണ്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആ കാലത്തു് എന്റെ ഗുരു തന്റെ അന്ത്യകാലം ഹിമാലയത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ഞാനും ഡൽഹിവരെ ഗുരുവിനെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളും അവസാനമായി പിരിയുന്നതിനു് മുൻപു് തന്റെ സഹോദരനായി സായ്ബാബാ എന്നൊരു ദിവ്യൻ ഷർഡിയിൽ ഉണ്ടെന്നും അവിടെ പോയി അദ്ദേഹം കല്പിക്കുന്നതെല്ലാം ചെയ്യണമെന്നും ചട്ടം കെട്ടി. എന്റെ ഗുരുവിനെ പ്പറ്റി അതിനുശേഷം ഒന്നും കേട്ടിട്ടില്ല. 1858–ൽ ഷർഡിയിൽപോയി ഞാൻ സ്വാമിദർശനം നടത്തി. എന്റെ ഇരുമുവളയും മാന്ത്രികവിദ്യയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുവരെ ബാബായുമായി സഹവസിയ്ക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം വിസമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഹാനന്തരണം ഞാൻ ഇതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു. ഭിക്ഷാടനംചെയ്തും സ്വയകൃഷിമുള്ളിടത്തു കേറികിടന്നും ജീവിതയാത്ര തുടർന്നുവന്നു. പകൽ സമയം "ദർശബോധം" എന്ന ഗ്രന്ഥം പാരായണം ചെയ്യണമെന്നു് ബാബാ ആജ്ഞാപിക്കുകയുണ്ടായി. സ്വാമി മറ്റുള്ളവക്കോ എനിയ്ക്കോ മന്ത്രോപദേശം ചെയ്തിട്ടില്ല. അക്കാലങ്ങളിൽ സ്വാമിദർശനത്തിനു് ധാരാളം ആളുകളും വന്നിരുന്നില്ല. ഗ്രാമീണർ ചിലരോഗശാന്തിയ്ക്കും മറ്റുമായി പള്ളിയിൽ വന്നിരുന്നു. വന്നിരുന്നവക്കൊക്കെ മസ്ജീദ്ദിൽ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊ

ണ്ടിരുന്ന അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ നിന്നും "ഉദ്ധി" കൊട്ടുക്കും. വിറകുവാങ്ങുക മുതലായ ചെറിയ ആവശ്യങ്ങൾക്കും നാലൊ അഞ്ചൊ പൈസായിൽ കവിഞ്ഞു് സ്വാമികൾ ദക്ഷിണ വാങ്ങിയിരുന്നില്ലാ. മായ, ബ്രഹ്മം, മഹാവാക്യതത്വങ്ങൾ, വിവേകം, സാധനചതുഷ്ടയം മുതലായ സംഗതികളെപ്പറ്റി തിരുവടികൾ സംസാരിയ്ക്കുന്നതു് ഞാൻ ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനെ സമീപിക്കുന്നവരിൽ തന്റെ ദിവ്യശക്തികൊണ്ടു് ഈശ്വരവിശ്വാസം സംജാതമാക്കുകയും അവരവരുടെ ഇഷ്ടദേവതകളെ പൂജിയ്ക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ഇഷ്ടദേവതയുടെ ദർശനഭാഗ്യം ബാബാ നൽകുകയും ചെയ്യും.

ഞാൻ തുടർച്ചയായി മൂന്നുകൊല്ലം ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചു. അതിനുശേഷം ഒൻപതുകൊല്ലം ഇടവിട്ടു് ഷർഡിയിൽപോയി സായ്ദേവനെ വണങ്ങിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. ഒരിക്കൽ മൂന്നുതലയുള്ള ഒരു ആളിനെ പോയി കാണാൻ പറഞ്ഞു. ഇതു ഗംഗാപുരത്തെ ദത്താക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശമായിരുന്നു. ഒരുദിവസം സ്വാമി ഗുരുചരിത്രം 108 തവണ പാരായണം ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞു. പത്തു പതിനൊന്നു മാസംകൊണ്ടു് ഞാൻ ഈ കൃത്യം ഗംഗാപുരത്തുവച്ചു നിർവഹിച്ചു.

ഞാൻ മുൻപു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മാന്ത്രികവിദ്യകളെല്ലാം സ്വാമി നിഷ്കൃഷ്യായി വിലക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകകാരുണ്യംകൊണ്ടു് വേറൊരു ശക്തി എനിക്കു സംജാതമായി. ഒരു ഏകാദശി ദിവസം ഞാൻ സ്വാമിയുടെ സമീപത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ബാ:—നിങ്ങൾ എന്തു ഭക്ഷണമാണു് കഴിക്കുന്നതു്?

ഞാൻ:—ഒന്നും കഴിക്കുന്നില്ല. ഇന്നു് ഏകാദശിയാണു്.

ബാ:—ഏകാദശി എന്നാൽ അർത്ഥമെന്തു്?

ഞാ:—ഒരുദിവസത്തെ ഉപവാസം.

ബാ:—ഉപവാസമെന്നാലെന്തു്?

ഞാ:—റോജസ് പോലെ.

ബാ:—റോജസ്സോ?

ഞാ:—അതേ, അന്നു കിഴങ്ങുവർഗ്ഗങ്ങളേ ഭക്ഷിക്കുന്നുള്ളു. യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ അന്നു ചുവന്നുള്ളി ഉപയോഗിക്കുകയില്ലാ. ബാബാ കുറെ ഉള്ളി എടുത്തു് എനിക്കു തന്നിട്ടു് അതു ഭക്ഷിക്കാൻ പറഞ്ഞു. സ്വാമി നിർബ്ബന്ധിച്ചതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിതത്തിനു് വിപരീതമായി പ്രവർത്തിയ്ക്കേണ്ടായെന്നു് തോന്നിയും "സ്വാമി ഉള്ളി ഭുജിയ്ക്കുമെങ്കിൽ ഞാനും അപ്രകാരം ചെയ്യാം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ തന്നെ ബാബാ ചെയ്തതുപോലെ ഞാനും കുറെ ഉള്ളിതിന്നു. അപ്പോഴേക്കും സന്ദർശകന്മാർ വന്നു തുടങ്ങി. നേരമ്പോക്കിനായി എന്നെ ഒന്നു പരിഹസിക്കണമെന്നു ബാബാ നിശ്ചയിച്ചു.

ബാബാ:—ഈ പട്ടരെ നോക്കുക. ഇയാൾ ഏകാദശിയായിട്ടും ഉള്ളി തിന്നു.

ഞാൻ:—തിരുവടികൾ ഉപയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു് ഞാനും അതുപോലെചെയ്തു.

ഒരു വെടിക്കു രണ്ടു പക്ഷിയെന്നപോലെ എന്നെ പരിഹസിക്കുകയും, തന്റെ നിരുപമമായ ശക്തികളെ അനുഭവപ്പെടുത്തുകയും ഒറ്റപ്രയോഗംകൊണ്ടു് സാധിച്ചു.

സ്വാമി ഉടനെ ഛർദ്ദിച്ചു. ഉള്ളിക്കുപകരം മധുരക്കിഴങ്ങായിരുന്നു വമിച്ചതു്.

ബാബാ:—ഇതാ നോക്കു. ഞാൻ ഉള്ളിയല്ല മധുരക്കിഴങ്ങായിരുന്നു ഉപയോഗിച്ചതു്. നിന്നെ കായ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു സന്ദർഭം ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചു".

വമിച്ചതു മുഴുവൻ പ്രസാദമായി സങ്കല്പിച്ചു കമഴ്ന്നു കിടന്നു അതെല്ലാം എന്റെ വയറിലാക്കി. ബാബാ എന്നെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും ദേഹോപദ്രവം ഏല്പിക്കുകയുമൊക്കെ ചെയ്തു. സ്വാമിയുടെ ഉച്ഛിഷ്ടം പ്രസാദമായി ലഭിച്ചതു കൊണ്ടുള്ള ആനന്ദലഹരിയിൽ ഇതൊന്നും ഞാൻ വകവച്ചില്ല.

അകാൽക്കോട്ട മഹാരാജിനെപ്പോലെ ബാബാ അടിയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു് പീഡ ഏൾക്കുന്നവനു് ലഭിക്കുന്ന അപൂർവ്വപുണ്യമാണെന്നു് ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നു. സായ്ദേവൻ ഒരുവനെ ചുംബനം ചെയ്ത യാത്രഅയയ്ക്കുന്നതു ദുഃശകുനമാണു്. ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു് ഭഗവാന്റെ കോപമെല്ലാം അമന്നു് എന്നെ വാത്സല്യപൂർവം ശിരസ്സിൽ തഴുകി ആശീർവദിച്ചു. സ്വാമിയെപ്പറ്റി കളങ്കമറ്റ ഭക്തിവിശ്വാസമുണ്ടെന്നു് തിരുവടികൾ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ബാബായെ സ്മരിക്കുന്ന മാത്രയിൽ എന്റെ കൈനിറയെ ഉദ്ധിവന്നു വീഴുമെന്നരുളിച്ചെയ്തു.

(കൂശഭാവു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതിനുശേഷം ബാബായെധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് കൈനീട്ടി. ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈനിറയെ ഉദ്ധി വന്നു വീണു. ഞാനും ശ്രീ അവാസ്തെയും അതിൽനിന്നും ഓരോ പൊതി ഉദ്ധി

എടുത്തു. 1936-ൽ ബി. വി. നരസിംഹസ്വാമികളും ബാബായെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരം കുശഭാവിൽനിന്നും ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴുണ്ടായ ഒരു സംഭവമാണിത്.)

അത്ഭുതകരമായി സിദ്ധിക്കുന്ന ഈ ഉദ്ധി വിശ്വാസമുള്ളവർക്ക് പ്രസാദമായി കൊടുക്കാവുന്നതാണ്. അതു പലവിധ ഉപദ്രവങ്ങളേയും ഇല്ലാതാക്കും. സന്താനലബ്ധിക്കുപോലും ഇതുപറ്റിയതാണ്. അദൃശ്യമായി ഉദ്ധികിട്ടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അന്യർക്കു വശമാക്കിക്കൊടുക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കും. അങ്ങനെയുള്ളവർ 6 മാസം ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണ്.

ബാബാ ഒരിക്കൽ "നിങ്ങൾ എന്തിനാണിത്ര വലിയ ദൂരം സഞ്ചരിച്ച് എന്നെ കാണാൻ വന്നത്? ഞാൻ അവിടെതന്നെ ഉണ്ടല്ലോ" എന്നുകല്പിച്ചു. സ്വാമിയുടെ വാസ്തവം എന്റെ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഒരു പുരയിടമാണെന്നുംപറഞ്ഞു. ആ സ്ഥലത്തിന്റെ പൂർണ്ണവിവരവും പറഞ്ഞുതന്നു. ഞാൻ ആ സ്ഥലത്തുപോയി നിബിഡമായി വളർന്നു നിന്നിരുന്ന കുള്ളിമുള്ള് വെട്ടിമാറ്റി നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു സമാധികണ്ടു. ആ സ്ഥലം ഞാൻ വിലയ്ക്കു വാങ്ങി. ഞാനിപ്പോൾ ബാബായെ പൂജിക്കുന്നതു് അവിടെയാണ്. ഈ സ്ഥലത്തുവച്ച് ബാബാ എനിക്കു ദർശനം തരുന്നുണ്ടു്. രാമനവമിക്കല്ലാതെ ഞാൻ പില്ലാലങ്ങളിൽ ഷർഡിയിൽ പോകാറില്ല.

മിറാസ്സ്ഗാനിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ള ഫക്കീർ, ഫക്കീർഷായാണ്. ഇദ്ദേഹം 200 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുൻപ് സമാധിയായി. മിറാസ്സ്ഗാനി

ലുള്ള ശവകുടീരം ഫക്കീർഷായുടേതാണ്. അവിടത്തെ ജാഗീർദാർ ഒരു ഇനാമായി ആ സ്ഥലം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ശിഷ്യന്മാരോ, ബന്ധുക്കളോ ഇല്ല. അദ്ദേഹം സായ്ബാബയെപ്പറ്റി ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സംസാരിക്കും. ഫക്കീർഷാ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ സംസാരിയ്ക്കാറുള്ളൂ. ദർശനമാണ് സാധാരണ കിട്ടാറുള്ളത്. ചാതുർമ്മാസ്യവേളയിൽ ദർശനം പോലും നിറുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നാലുമാസക്കാലം അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും സംസാരം കേൾക്കാം.

വിചാരിക്കുന്നമാത്രയിൽ ഭസ്മം സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളത് വേറൊരവസരത്തിലും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് ട്ടുക സാക്ഷിയായ നരസിംഹസ്വാമികൾ പറയുന്നു. ഇതിനുമുൻപ് താംബൂലവും മറവും വരുത്തിയിരുന്നത് മന്ത്രശക്തികൊണ്ടാണ് ആ ശക്തി, വിചാരിക്കുമ്പോൾ വിഭൂതിലഭിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിലോ ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിലോ ഫക്കീർ ആകൃഷ്ടനാകുവാൻ ഒരുപദേശവും നൽകിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനവും ഈ ശരവിശ്വാസം സാക്ഷാത്കരിക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാം. നമസ്കരിയ്ക്കാം. സായ്ബാബാ ജന്മം എടുത്തിട്ടുണ്ടോ അതോ ആത്മനിർവൃതിയുണ്ടായോ എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ല. അവർ രണ്ടുപേരും ഒരേ നിലയിലുള്ളവരാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

XII

(ബാലകൃഷ്ണഗോവിന്ദഉപാസിനി ശാസ്ത്രി,
പെൻഷ്യൻഡ് സംസ്കൃതപ്രൊഫസർ,
സനിവെർപേട്ട്, പൂനാ.)

പൂനായിൽ പ്ലേഗ് ഭയങ്കരമായി പടർന്നുപിടിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ കാളേജ് അനേകമാസങ്ങളായി പൂട്ടിയിട്ടിരുന്നു. അമ്മയും ഭാര്യയും ഞാനും ഈ ഘട്ടത്തിൽ തീർത്ഥയാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ഋഷികേശത്തു നിന്ന് തപോവനത്തിലെത്തിയ സമയം ഒരു സന്യാസി എന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനെ നമസ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുളയ്ക്കുന്ന നോട്ടം എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. "നിങ്ങൾ സതാനായിൽ നിന്നല്ലേ?" "അതേ എന്റെ മൂലകുടുംബം അവിടെ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്"... "അങ്ങ് ആരാണ്?" എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. "നാളെ ഈ സമയത്തു ഇവിടെ വരിക. അപ്പോൾ പറയാം" എന്നദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തുപോയി. അമ്മയോടു വിവരം പറഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ മഠാധിപതി മയൂരപുരത്തിലെ ശ്രീ ഉദ്ധവനായിരിയ്ക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു. അടുത്തദിവസം കൃത്യസമയം അദ്ദേഹത്തിനെ കാണാൻ അമ്മയും ഞാനും ക്ഷണിപോയി. പത്തുപതിനഞ്ചുമിനിട്ടു നേരം സ്വാമിയെ അന്വേഷിച്ചു പറഞ്ഞസ്ഥലത്തും പരിസരങ്ങളിലും തേടി നടന്നു. എങ്ങുംകണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ നിരാശയോടെ അമ്മ ഞങ്ങളുടെ താമസസ്ഥലത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവർ

അവിടെ നിന്നും പുറപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞയുടനെ ആ സന്യാസി പ്രത്യക്ഷനായി "ഇപ്രകാരം നിങ്ങൾ വീണ്ടും പ്രവർത്തിക്കരുത്" എന്ന ഗൗരവസ്വരത്തിൽ എന്നെ താക്കീതു ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പറയുവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സന്യാസി:—പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആൾ മാത്രമേ വരാൻ പാടുള്ളൂ. രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഒരിക്കലും ഒന്നുപോലെ ഇരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഒരു മനുഷ്യനും മറെറാരുവനുമായി ശാരീരികമായും മാനസികമായും എപ്പോഴും വ്യത്യാസമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടയാൾ മാത്രമെ വരാൻ പാടുള്ളൂ എന്നു പറഞ്ഞതു്.

ഞാൻ മേലാൽ അപ്രകാരം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു. വീണ്ടും അദ്ദേഹം ആരാണെന്നു് ഞാൻ ചോദിച്ചു. കുലദൈവങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സാളഗ്രാമം ഞാൻ വച്ചു പൂജിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞിട്ടു് അതിന്റെ ഒരു പൂർണ്ണവിവരണം നൽകി. ആ സാളഗ്രാമം എന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഉജ്ജയിനി മഹാരാജാവിനു് അദ്ദേഹമാണു് അതു കൊടുത്തതു് എന്നുകൂടി പറഞ്ഞു. "ഉജ്ജയിനിമഹാരാജാവിന്റെ മകന്റെ മകൻ എന്റെ പിതാമഹനു് കൊടുത്ത ഈ സാളഗ്രാമം ഞങ്ങളുടെ കുടുംബനിക്ഷേപങ്ങളിലൊന്നാണു്. ഞാൻ ഇന്നും അതിനെ പൂജിച്ചുവരുന്നു". മറാത്തിഭാഷയിലാണു് ഈ സംഭാഷണം നടന്നതു്.

എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ആരാണെന്നു് എനിയ്ക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നീടു സംസാരിച്ചതു് ഹിന്ദുസ്ഥാ

നിയിലാണ്. "രണ്ടുപേർ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ കയറി. ഒരുവൻ മേല്പോട്ടുകയറി. അപരൻ താഴോട്ടു വന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു കാലത്തു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് സ്വാമി അവിടെ നിന്നും മറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഒരു കൗപീനം മാത്രമേ ധരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. സാമാന്യം തടിച്ച ശരീരമാണ്. അറുപതു വയസ്സു പ്രായം ഉണ്ടായിരിക്കും.

വളരെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം 1911 ഡിസംബർമാസത്തിൽ ക്രിസ്മസ്സു വെക്കേഷൻ ഉപയോഗിച്ച് നാട്ടിൽപോയ എന്റെ അനുജൻ കാശിനാഥനെ അന്വേഷിച്ചുപോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. വഴിതെറ്റി പ്രാണായാമം അഭ്യസിച്ചതുകൊണ്ട് അവൻ ഒരു രോഗിയായിതീർന്നു. ഉറക്കമില്ലായ്മ, ഹൃദയക്കേട്, ശ്വാസംമുട്ടൽ മുതലായ പലരോഗങ്ങളും ഇവനെപിടികൂടി. ഒരു ദിവസം അവൻ വീട്ടിൽ നിന്നും എവിടേയോ പോയി. അതിൽ പിന്നെ അവനെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവും കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഞാൻ മദ്രാസ് സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നും തീവണ്ടിയാത്ര ആരംഭിച്ചു. കോപ്പർഗാൻ സ്റ്റേഷനിൽ വന്നപ്പോൾ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതന്റെ താല്പര്യപ്രകാരം ഞാൻ അവിടെ ഇറങ്ങി ഷർഡിയിൽ പോയി. അദ്ദേഹംമൂലമാണ് സായ്ബാബാ എന്നൊരു ദിവ്യൻഉണ്ടെന്നു ഞാൻ ആദ്യമായി അറിഞ്ഞതു്.

പള്ളിയിൽചെന്നപ്പോൾ ബാബാ അഗ്നികുണ്ഡത്തിനടുത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹം തിരിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. ബാബാ എന്നെ പള്ളിയിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. ഞാൻഅദ്ദേഹത്തിനെ സാഷ്ടാം

ഗല്ലനാമം ചെയ്തു. സ്വാമികൾ കണ്ണു് ഇമയ്ക്കാതെ എന്നെനോക്കിക്കൊണ്ടു് കണ്ടേശ്വരക്ഷേത്രത്തിൽപോകാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതു് അവിടെ ച്ചെന്നായി സ്വാമിദർശനം നടത്താൻ ആണെന്നു വിചാരിച്ചു് എല്ലാദൈവങ്ങളും സായ്ദേവന്റെ ക്രൂട്ടെയുണ്ടെന്നും സ്വാമിയെ കാണുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ ധന്യനാണെന്നും അറിയിച്ചു. കണ്ടേശ്വരക്ഷേത്രത്തിൽ പോകാൻ അദ്ദേഹം വീണ്ടും ആജ്ഞാപിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. അവിടെ നിൽക്കുന്നതു് സ്വാമിയ്ക്കു് ഇഷ്ടമില്ലെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചു് ഞാൻ പള്ളിയുടുത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. ആ വീട്ടുകാർ കണ്ടേശ്വരക്ഷേത്രത്തിൽ ഉപവാസിനി ശാസ്ത്രി എന്നൊരാൾ താമസമുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞു. കുറേ കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽപോയി. അവിടെ ഞാൻ കണ്ടതു് നാടുവിട്ടുപോയ എന്റെ സഹോദരനെയായിരുന്നു. അവിടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഉപവാസിനി ശാസ്ത്രി എന്നാണു് അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ബാബായുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം താൻ അവിടെ താമസിക്കുകയാണെന്നും സ്വാമിയെ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടെ കണ്ടാറുള്ളൂ എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. തല്ക്കാലം നാലുരൂപാ അവനു് കൊടുത്തിട്ടു് ഞാൻ അവിടെനിന്നും തിരിച്ചുവന്നു് ഷർഡ്ഡിയിൽ രണ്ടുദിവസം താമസിച്ചു. ആദ്യത്തെദിവസം ബാബാ എന്നോടു് ദക്ഷിണ ചോദിച്ചു. എന്റെ കയ്യിൽ ഒരു കാശും ഇല്ലെന്നു് ഞാൻ സ്വാമിയെ അറിയിച്ചു. അന്നു തന്നെ ബാബാ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ "രണ്ടുപേർ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽകയറി. ഒരുവൻ മേല്പോട്ടുകയറി. അപരൻതാഴേ

ട്ടുവന്നു." എന്നു പറഞ്ഞു. തപോവനത്തിൽ വച്ചു് ആ സന്ന്യാസി പറഞ്ഞതുപോലെകുറെ ഉടനെഞാൻഓർമ്മിച്ചു. ആ സാധുവും ബാബായും തമ്മിൽ വേഷത്തിനു മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളു. ആകാരം വളരെ സാമ്യമുള്ളതായിരുന്നു.

ബാബായുടെ ജീവിതത്തിലെ ചില സംഭവങ്ങളെ പ്പറ്റി ഓർക്കൽ അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. ഝാൻസിയിലെ റാണി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ ബാബാ ഒരു പടയാളിയായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു.

രണ്ടാമത്തെ ദിവസവും സ്വാമി എന്നോടു് ദക്ഷിണ ചോദിച്ചു. പണമില്ലെന്നു് വീണ്ടും ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ പാക്കറ്റിൽ കിടന്ന ഒരു വെള്ളിവാച്ചു് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ദക്ഷിണയായി ആ വാച്ചു് കൊടുക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. കുറെ വല്ലായ്മയോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. സ്വാമി അതു വാങ്ങി അടുത്തുനിന്ന ഒരു ഫക്കീറിനുകൊടുത്തു. വാച്ചു് കൈവിട്ടുപോയതിൽ ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നുവെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു് ബാബാ ഈ വാച്ചു് തന്നതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു് നഷ്ടം ഒന്നും ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു് അരുളിച്ചെയ്തു. പിന്നീടു് സ്വാമിയുടെ അനുമതിയോടുകൂടി ഞാൻ ഷർഡിയിൽനിന്നും തിരിച്ചു. യാത്രാമദ്ധ്യേ പൂനായിൽ ഇറങ്ങി എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനെ സന്ദർശിച്ചു. ഷർഡിയിൽ വച്ചു് നഷ്ടപ്പെട്ട വാച്ചിന്റെ വിവരവും മാറും സംഭാഷണവിഷയമായി. ആ സമയം എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ സഹോദരൻ ഉദ്ദേശം 60 രൂപാ വിലയുള്ള ഒരു സ്വർണ്ണവാച്ചു് എനിക്കു് സമ്മാനമായി ഒരാൾവശം

കൊടുത്തയച്ചു. ഇപ്രകാരം വെള്ളിയാഴ്ച കൊടുത്തതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് നഷ്ടം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഒന്നരണ്ടുതവണ കൂടി ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോകുകയും ബാബായെപ്പറ്റി സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു കവിത എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

XIII

(ഡാക്ടർ ഡി. എ. മൽക്കി, എം. ബി. ബി. എസ്സ്. ഗഡാഗ്)

എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മൂത്തമകൻ 18-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പെട്ടെന്നു് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ബി. എ. പാസ്സായ ഈ യുവാവിന്റെ മതംമാറ്റം മാതാപിതാക്കന്മാരെ വളരെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു. ആരു് എന്തുപറഞ്ഞാലും അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലായിരുന്നു; പരേതനായ ഒന്നരബിൻ ഹരിസീതാറാംദീക്ഷിത് ജ്യേഷ്ഠനെ സകുടുംബം ഷർഡിയിൽ കൊണ്ടുപോയി. സായ്ദേവൻ അവർക്കു് വീണ്ടും ശാന്തിയും ആശ്വാസവും അരുളി. അവരുടെ വേറൊരു മകനും ബി. എ. പാസ്സായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഇപ്പോൾ ജി. ഐ. പി. റയിൽവേ സർവീസിലാണു്. ഈ ചെറുപ്പക്കാരനു് ഒരു വലിയ ദിനം പിടിപെട്ടു. അസ്ഥിയിൽ ഒരു വ്രണം. ബാമ്പെയിലെ ഒന്നാന്തരം ഡാക്ടറന്മാർ ചികിത്സിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ശ്രീ. സായ്മഹാരാജിന്റെ

ഉടുത്തുകൊണ്ടും ആദ്ധ്യാത്മികശക്തി ചിന്തിച്ചറിയുന്ന ദൃഷ്ടി കൊണ്ടും രോഗം നിശ്ശേഷം ഭേദമായി. ഇതിനെ തുടർന്നു് അവരുടെ വാസസ്ഥലത്തു് സായ് പൂജയും ഭജനയും മറ്റും തുടങ്ങുകയും ഷർഡിയിൽ പലപ്പോഴും തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കുപോകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എനിക്കു് ഇതിനെപ്പറ്റിയാതൊരു വിവരവും അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. 1916 –ൽ ബാമ്പേഗവർമ്മെൻറു് എന്നെ പരേൽ ലാബൊറട്ടറിയിൽ നിയമിച്ചു. ആ കാലങ്ങളിൽ ബാബായുടെ പടം പോലും ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല.

1916 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ എനിക്കു പനിപിടിച്ചു. ഒരേ നിലയിൽ 106 ഡിഗ്രിവരേ പനിയുണ്ടായിരുന്നു. ഡാക്ടറന്മാർ പഠിച്ചതെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒരാഴ്ചയോളം ഈ സ്ഥിതിയിൽ കിടന്നു. ഒരുദിവസം ജ്യേഷ്ഠന്റെ പടത്തിയിൽ നിന്നും ഭജനപ്പാട്ടു കേട്ടു. അവിടെ ഇങ്ങനെയുള്ള ഭജനകളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മിക്കവാറും നിരീശ്വരവാദിയായ എനിക്കു് വലിയ ആശ്ചര്യമാണു് അപ്പോൾ തോന്നിയതു്. ആ പൽക്കരവും ഗതികെട്ടതുമായ നിരീശ്വരത്വത്തിൽനിന്നും കരകയറുന്നതിനുകാരണമായ ഒരു സംഭവം അന്നരാത്രിയിൽ എനിയ്ക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടു. അവതാരപുരുഷനായ ശ്രീ സായ് ദേവന്റെ കാരുണ്യം എന്നല്ലാതെ എന്തു് പറയട്ടെ! ഒരു വെളുത്ത കഫ്നിയും ധരിച്ചു് അതുപോലെ ശുഭ്രമായ ഉറുമാൽ കൊണ്ടു ശിരസ്സു് ആച്ഛാദനം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധൻ എന്നെ സമീപിച്ചു. ഞാൻ ഖേദിക്കരുതെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെ ചെന്നുകാണാമെന്നോടാൽ പനി ഉടനെ

കറയുമെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. ഈ കാഴ്ച എന്നെ ഭയവിഹ്വലനാക്കി. ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉണർന്നു. മാതൃതുല്യം എന്നെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യ എന്റെ അടുക്കൽ ഓടിവന്നു. ഞാൻ നല്ലപോലെ വിയർത്തു് അത്യുൽക്കണ്ഠനായി സ്തംഭിച്ചുകിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു വിധത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടസ്വപ്നത്തെപ്പറ്റി അവരോടു് സംസാരിച്ചു. ഉടനെതന്നെ ഭാഭായുടെ ഒരു പടംകൊണ്ടുവന്നു് എന്നെ കാണിച്ചു. ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതു് ആ ദിവ്യസത്പുരുഷന്റെ പടമാണെന്നു് എനിക്കു് ഉടനെ മനസ്സിലായി. കഴിയുന്ന വേഗം ഷർഡിയിൽ പോയി സ്വാമിദർശനം നടത്തണമെന്നു് അപ്പോൾതന്നെ ഞങ്ങൾ തീർച്ചയാക്കി. പനി ഒപ്പട്ടെന്നു് ദേഹപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് സകുടുംബം അത്യുത്സാഹമായി നടത്തിക്കൊണ്ടു് ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുവന്നു. യുവത്വത്തിന്റെ തള്ളലിലും നഗരജീവിതത്തിന്റെ ആകർഷണീയതകളിലും അടിപ്പെട്ടു് ഷർഡിയിൽ പോകേണ്ട കാര്യം പാടേവിസ്മരിച്ചുപോയി. 1917 ഫെബ്രുവരിമാസത്തിൽ ബാംബയിൽ നിന്നും നാസിക്ക് ഡിസ്ട്രിക്ടിലുള്ള മലേഗാൻ എന്ന ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു് എന്നെ മാറ്റി. അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രയിലും എനിയ്ക്കു് ഷർഡിയിൽപോകാൻ സാധിച്ചില്ല. പുതിയ ജോലിസ്ഥലത്തുവച്ചു് ഒരു സ്ത്രീയേ പ്രസൂതിസഹിതം ചികിത്സിക്കേണ്ടിവന്നു. ആ സമയം എന്റെ ഇടത്തു കണ്ണിൽ രോഗിയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നുമെന്തോ ദുഷിച്ചസാധനം തെറിച്ചുവീണു. ഉൽക്കണ്ഠാ

പൂർവ്വമായ ആ സമയത്തു് ഇതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചതുമില്ല. കണ്ണിനു് നീരുവന്നു് വലിയ സുഖക്കേടുമായി. നാസിക്കിലെ സിവിൽസർജ്ജൻ എന്റെ കണ്ണു് പൊട്ടിപ്പോകുമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. തീവ്രവേദനയോടുകൂടി ഞാൻ ബാബായെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്നുമുതൽ ശ്രീ ബാബാതന്റെ ഭക്തന്മാർ പാണ്ഡാളന്മാർ ആയിരുന്നാൽ പോലും അവരെ ആപത്തിൽനിന്നു് രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം എനിൽദൃഢമായി ഉറച്ചു ഒരുഭക്തനിൽ നിന്നും നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തിയും അഹംബുദ്ധിയില്ലായ്മയും മാത്രമേ സ്വാമി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ഒരാഴ്ചക്കകം കണ്ണിനെറസുഖക്കേടു് പൂർണ്ണമായി ഭേദപ്പെട്ടു. ആ മാസാവസാനം എന്റെ ഭാര്യയും ഞാനുംകൂടി ബാംബായിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു. ഇപ്പോഴെങ്കിലും സ്വാമിദർശനം നടത്തണമെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചു് ഞങ്ങൾ മമ്മദ്സ്റ്റേഷനിൽ വന്നു. ടിക്കറ്റ് കൊടുക്കുന്ന ക്ലാർക്കു് സായ്ദേവനെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും സ്വാമിയുടെ ദൃഷ്ടത്തെപ്പറ്റി ശങ്കിയായി അപലപിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂക്കനെകണ്ടാൽ എന്നപോലെ ഞങ്ങൾ വിരണ്ടു. ഷർഡിയിൽ പോകാതെ ബാംബെയ്ലേക്കു തിരിച്ചു. ഈ സംഭവം പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ ഓർക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞു് ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയുടെ പ്രേരണകൊണ്ടു് സ്വാമിദർശനാർത്ഥം ഞങ്ങൾ ഷർഡിയിൽ പോയി. ഒരു മാസത്തിനു മുമ്പു് മമ്മത്തു്സ്റ്റേഷനിൽ വച്ചു് ബുക്കിംഗ്ക്ലാർക്കു് സംസാരിച്ച സംഗതിയെല്ലാം സായ്ദേവൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ വളരെ

സങ്കടപ്പെട്ട കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു. നാലുദിവസം ഞങ്ങൾ ഷർഡിയിൽ താമസിക്കയുണ്ടായി. യാത്രചോദിക്കാനായി ഒരു ദിവസം സ്വാമിയെ സമീപിച്ചു. ഞാൻ ജ്ഞാനേശ്വരി വായിക്കണമെന്നും വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ പ്രൊമോഷോനോട്ടക്കുടി ബിജപ്പൂരിലേക്കു മാറിയിരിക്കുന്ന ഉത്തരവു് മേശപ്പുറത്തു കാണുമെന്നും ബാബാ പറഞ്ഞു. സ്വാമിയെ നമസ്ക്കരിച്ചതിനുശേഷം ഞാൻ സ്ഥലം വിട്ടു. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ആഹ്ലാദകരമായ ആ ഉത്തരവു് മേശപ്പുറത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസിയിലെ കൃനാറാ ഡിസ്ട്രിക്ടാണു് എന്റെ ജന്മദേശം. എനിക്കു മറാത്തി എഴുതാനും വായിക്കാനും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും സായ് ദേവന്റെ കാരുണ്യം കൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ ജ്ഞാനേശ്വരി പാരായണം ചെയ്യുവരുന്നു. ബിജപ്പൂരിൽനിന്നും യുദ്ധസേവനത്തിനുപോകുകയും അതിനുശേഷം ഞാൻ ഗൃഹത്തിലിരുന്നു താമസം ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീ. ബാബാ ഞങ്ങളുടെ അമ്മാവൽബാന്ധവനാണെന്നു് ഞാൻ സർവ്വാത്മനാ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ അവതാരമൂർത്തിയുടെ മഹിമ അളകം ഒട്ടുമുക്കാലും അറിയുന്നില്ലല്ലോ എന്നു് ഓർത്തു ഞാൻ പരിതപിക്കുന്നു.

XIV

(അബ്ദുള്ളരാജാൻ, കോർഫെൻ)

എന്നെ സംരക്ഷിക്കാൻ ആരുമില്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ട് ബാല്യത്തിലെ ഞാൻ അനാഥനായിഅങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുകയായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് മെക്കായിൽ പോകണമെന്നുള്ള ആശ എന്നിൽ വളർന്നുവന്നു. 1930-ലാണു് ആദ്യമായി സായ് ബാബായെപ്പറ്റി കേട്ടതു്. ഷർഡിയിലെ ആ ദിവ്യൻ ഫക്കീറന്മാക്കു് യഥേഷ്ടം പണം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവിടെ പോയാൽ മെക്കായിൽ പോകുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പമാണെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അങ്ങോട്ടുപോയി.

ഞാൻ മസ്ജീദിൽ ചെന്ന സമയം ബാബാ പ്രധാനകെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കണ്ടയുടൻതന്നെ ബാബാ എന്റെ ഗുരുവാണെന്നുതോന്നി. ഫക്കീറന്മാക്കും എനിക്കും ഭക്ഷണം സമൃദ്ധിയായി കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് വലിയ ജോലിയൊന്നും ചെയ്യാതെ ഷർഡിയിൽത്തന്നെ താമസിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു. ചെറുപ്പമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ജീവിതായോധനത്തിനുള്ള വിഷമതകളെപ്പറ്റി ഗൗരവമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല.

ബാബായുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു് എന്റെ വീക്ഷണഗതിയിൽ ചില മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. ഞാൻ ഷർഡിയിൽ വരുന്നതുവരെ ഹിന്ദുക്കൾ എന്റെ ശത്രുക്കളാണെന്നു കരുതിയിരുന്നു. രണ്ടുമൂന്നുവർഷം ബാബായോടുകൂടി താമസിച്ചപ്പോൾ ഹിന്ദുക്കളോടുള്ള വിദ്വേഷം മാറിഎ

ന്നുമാത്രമല്ല അവരെ സഹോദരതുല്യം സ്നേഹിക്കാനും തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ ബാംബേയിലെ ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലീമിങ്ങളേയും അവരുടെ പള്ളികളേയും നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. മുസ്ലിങ്ങളും ഹിന്ദുക്കളേയും അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളെയും ഇല്ലായ്മചെയ്യണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിലടിച്ചു് നശിച്ചാൽ ഇതാമതാനായികരം ഇവരുടെ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കും. ഈ നില എന്നെ ഖേദിപ്പിക്കുന്നു.

ബാബായുടെ സമാധികാലത്തു് എനിക്കു് 22 വയസ്സു് മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ യാതൊരു ശിക്ഷണവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ. നിരാശാജനകമായ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ ഒരു സഞ്ചാരിയായി പുറപ്പെട്ടു. 1926-ൽ സചാറു് മലയിടുക്കിൽ എത്തി. അക്രൺ ബാബാഎന്ന പ്രസിദ്ധഫക്കീറിന്റെ ശവകുടീരം ഇവിടെയുണ്ടു്. അദ്ദേഹം മഹമ്മദു് നിബിയുടെ നേരിട്ടുള്ള വംശപരമ്പരയിലെ ഒരംഗമാണു്. ഒരു സയ്യീദു്. പടിഞ്ഞാറുള്ള മുസ്ലീംവർഗ്ഗക്കാരെ അമർത്തുന്നതിനായി ലാർഡ് റാബർട്ട്സ് പടയിളക്കി വരവേ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരടിപോലും മുന്നോട്ടുവയ്ക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും അക്രൺ ബാബായുടെ ദിവ്യശക്തികൊണ്ടു് ലാർഡ് റാബർട്സിനെ മൂന്നുമാസം 11 ദിവസം തടവുകാരനേപ്പോലെ ഒരു കുന്നിൽ പാർപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഉടൻ ഈ നിസ്സഹായസ്ഥിതി വിക്ടോറിയാ മഹാരാജ്ഞിയെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പരക്കെ വിശ്വ

സിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ആ കാലങ്ങളിൽ അക്രൺബാബാ യുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി വളരെ കീർത്തിക്കപ്പെട്ടി രുന്നു- ഒരു രാത്രി ഞാൻ ഈ ശവകുടീരത്തിനു സമീപം കഴിച്ചുകൂട്ടി. സായ്ബാബാ എന്നെ സഹായിക്കാത്ത തിനാൽ അക്രൺബാബായുടെ രക്ഷയുണ്ടാകണമെന്നു് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്നു ഞാൻ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. അക്രൺ ബാബായുടെ പകരം സായ്ബാബാ ഒരു കസേ രയിൽ എന്റെ തലയ്ക്കൽ ഇരിക്കുന്നതായിട്ടായിരുന്നു സ്വപ്നം. ബാബാ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ഈ സ്വപ്നം കൊണ്ടു് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ബാബായുടെ രക്ഷയിലാണെ ന്നു് ബോദ്ധ്യമായി. അക്രൺ ബാബായെയാണു് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചതെങ്കിലും ഷർഡിയിൽ നിന്നും 1500 മൈൽ അകലെയുള്ള സ്വാറു് മലയിടുക്കിൽ സായ്ബാബ സ്വയം വന്നു ദർശനം തന്നു. അന്നുമുതൽ ബാബായെ എനിക്കു കൂടുതൽ വിശ്വാസമായി. അവിടെ നിന്നും തിരുനെൽവേലിയിൽ വന്നു സകുടുംബം താമസിക്കുകയാണു്. ബാബായിൽ എനിക്കു പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസമുണ്ടു്. രണ്ടോ നാലോ കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ ബാബാ എനിക്കു് ദർശനം തരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തു് ആത്മപ്പെരുപ്പം കൊണ്ടു് പള്ളിയിൽ ചെന്നു ദർശനം നടത്താൻ വിഷമമായിരുന്നു. അസംഖ്യം ശത്രുക്കൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പള്ളി മിക്കവാറും ആൾകേറാ മൂലയാണു്. പട്ടിയുമില്ല, കേതനുമില്ല. ഇസ്ലാം മതവിശ്വാസം മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന പത്താന്മാർ ഷർഡിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളതായി അറിയാം.

മി. ആർ. ഏ, ടാർക്കാന്റ് ഒരു സന്ദർഭം വിവരിച്ചു കണ്ടഹാറിൽ നിന്നും ഒരു മെർജമാൻ ബാബായെ കാണുന്നതിനായി വന്നിരുന്നു. മി. ടാർക്കാന്റ് ഒരു രാത്രിയിൽ ബാബായുടെ സമീപം കിടക്കുകയായിരുന്നു. മൂന്നുമണി ആയപ്പോൾ ജമാൻ പെട്ടെന്നുണർന്ന് ബാബായേ സമീപിച്ചു: ഹിന്തുക്കളും ബാബായേയും ഇസ്ലാം മതത്തിനേയും ദൂഷിപ്പിക്കും എന്നും അനുവാദം കൊടുക്കുന്നപക്ഷം അവിടെയുള്ള സകല ഹിന്തുക്കളേയും കൊന്നൊടുക്കി ബാബായേ അവരുടെ പിടിയിൽനിന്നും വിടർത്താമെന്നും പറഞ്ഞു. തക്കാന്റ് ഇതു കേട്ട് ഭയന്ന് ജീവശ്ശവമായി കിടന്നുപോയി. ബാബായും തന്നെ ആരാധിക്കുന്ന ഹിന്തുക്കളും ഭ്രാന്തന്മാരാണെന്നും ഇസ്ലാംമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിപരീതമായുള്ള സകല പരിപാടികൾക്കും താനാണ് ഉത്തരവാദിയെന്നും ജമാൻ പറഞ്ഞു. ആരേയെങ്കിലും വധിയ്ക്കുന്നതാണെങ്കിൽ അതു തന്നെയാണെന്നുകൂടി ബാബാ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ ജമാൻ ആശ്രമത്തിൽനിന്നും പിൻമാറി.

നാഗപ്പൂരിലെ അബ്ദുള്ളാഖാനും ഇതുപോലെ ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനും ഭട്ടി, മഹാത്മാഗാന്ധി മുതലായവരെ പരിചയമുള്ളവനുമായിരുന്നു. ഈ ആർ ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചിരുന്നകാലത്തു ബാബാ തന്നെ ചതിച്ചുവെന്നു ചിലപ്പോഴെല്ലാം ജല്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ നാനാ ചോവ്ന്ദാറിനെ കയ്യേറ്റംചെയ്തതിനു കോപ്പർഗാൺ മജിസ്ട്രേട്ട് ഈയാംക്കു പതിനഞ്ചു രൂപാപിഴനിശ്ചയിച്ചു. പിഴയൊടുക്കാൻക

യിൽ പണമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് കറൈവസംജയിലിൽ കിടക്കേണ്ടതായും വന്നു. ഭട്ടി വിവരമറിഞ്ഞു് പതിനായിരൂപാ കൊടുത്തയച്ചു. തന്നെ ചതിച്ചവനാണൊ പിഴ ഒടുക്കേണ്ടതു് എന്നു മോദിച്ചുകൊണ്ടു് കൊടുത്തയച്ച പണം സ്വീകരിച്ചില്ലാ. അതിനുശേഷം ബാബാ പിഴ സംഖ്യ ഒടുക്കി അബ്ദുള്ളാഖാനെ വിടുതൽ ചെയ്യിച്ചു.

ഒരിയ്ക്കൽ ബാബായോടു് ഖാൻ പറഞ്ഞു "നിങ്ങളും ഇസ്ലാം മതതത്വങ്ങൾക്കു് വിപരീതമായി പലതും ഇവിടെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ തലവെട്ടണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു." ബാബാ ഇതുകേട്ടു് ചിരിച്ചുപോയി. ഉടനെതന്നെ അബ്ദുള്ളാഖാൻ അറിവുകേടുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞതു ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. ബാബാ വീണ്ടും ഒന്നുചിരിച്ചതെയുള്ളൂ. ബാബായുടെ സമാധിയ്ക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപ്രഭാവങ്ങളെല്ലാം അസ്തമിച്ചുപോകുമല്ലൊ എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ "ശവകുടീരത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ വടികൊണ്ടടിക്കും" എന്നു പറയുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടു. അതായതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം നശിച്ചാലും ആത്മശക്തി നശിക്കുകയില്ല.

XV

റാവുസാഹിബ്ബ് യശ്വന്ത് ജനാർട്ടൻ ഗാൻവങ്കർ ബി.എ

ബന്ദ്രാ

17 ഒക്ടോബർ 1936.

സൂപ്രണ്ട് ബാന്ദ്രേ സെക്രട്ടറിയേറ്റ്.

1911 ലാണ് ഞാൻ സായ്ദേവനെ ആദ്യമായി കണ്ടത്. അന്നു വളരെ പൊടുപ്പമായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്വാമിയുടെ ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യം ഞാൻ വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിച്ചില്ല. എന്റെ അശ്രദ്ധകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതിൽ ഇപ്പോഴും എനിക്കു ഖേദമുണ്ട്. നാലഞ്ചു പ്രാവശ്യംകൂടി ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. സാവധാനത്തിൽ സ്വാമിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസം എന്നിൽ വളർന്നുവന്നു. ഒരു ദിവസം ബാബാ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് രണ്ടുരൂപാ ദക്ഷിണാവണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അടുത്തദിവസംതന്നെ രണ്ടുരൂപാ മണിയാഡർ അയക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സ്വപ്നത്തിൽ ബാബാ രണ്ടു സംഗതികൾ അരുളിച്ചെയ്തു നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഒരു ജോലിയും പൂർണ്ണമാക്കാതെയിരിക്കരുത്. സത്യത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിയ്ക്കാതെയിരിക്കുക. സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം നിഷ്കളങ്കമായി സൂക്ഷിക്കുക. ഈ രണ്ടുസംഗതികളും ഞാൻ നിഷ്ഠയായി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 1917 ലോമറോ ഞാൻ ഷർഡിയിൽ ചെന്നസമയം ബാബാ എന്റെ തലയിൽ കൈവച്ചു. ഉടൻതന്നെ സർവ്വും മറന്ന് ഒരുതരം സമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ചതുപോലെ എനിക്കുതോന്നി. അ

പ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവരോട് എന്റെ മുജന്മങ്ങളെ വിവരിച്ച് പറയുകയും ഈ ജന്മംതന്നെ സ്വാമിയുടെ നിശ്ചയമനുസരിച്ച് എനിക്കുകിട്ടിയതാണെന്നും മറ്റും സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതായി പിന്നീട് അവർ എന്നോടു സംസാരിച്ചു. സ്വാമി വേദാന്തത്തെപ്പറ്റിയോ സാക്ഷാൽക്കാരത്തെപ്പറ്റിയോ ഒന്നും പറയുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല.

ഒരിയ്ക്കൽ ഞാൻ ഷർഡിസന്ദർശിച്ചപ്പോൾ "ഞാൻ മൂന്നര മുഴം നീളമുള്ള ഈ ശരീരത്തിൽ മാത്രമല്ല സർവ്വവ്യാപിയായ എന്നെ എവിടേയും കാണാം" എന്നു ബാബാ പറയുകയുണ്ടായി.

1921-ൽ ഞാൻ കാശി, പ്രയാഗ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്ക് തീർത്ഥാടനാർത്ഥം പുറപ്പെട്ടു. ഭരദ്വാജാശ്രമത്തിൽവച്ച് ദിവ്യതപമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു യോഗീശ്വരന്റെ ദർശനസൗഭാഗ്യം ഉണ്ടാകണമെന്ന് ബാബായോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. കുറെ നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഞങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗദർശി വണ്ടിനിറുത്തി ഒരാളിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് "ഇദ്ദേഹം വല്ലപ്പോഴും ഒരിയ്ക്കൽ മാത്രമേ പ്രയാഗിൽ വരാറുള്ളുവെന്നും സുപ്രസിദ്ധനായ ഈ മഹാത്മാവ് അപൂർവ്വകളുമായി അടുത്ത് ഇടപെടുകയില്ലെന്നും പണം സ്പർശിക്കുകയില്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു; എന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനെ സമീപിക്കാൻ തന്നെ ഞങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ആ കരുണാമൂർത്തിയാകട്ടെ വാത്സല്യപൂർവ്വം ഞങ്ങളെ അടുത്തുവിളിച്ചു. ആനന്ദവിവശനായ ഞാൻ എന്തു തിരുമൽകാഴ്ചയാണു വയ്ക്കേണ്ടതെന്ന് അറി

യാതെ കഴങ്ങി. മറെറാന്നുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് എ
ന്റെ കൈവശം അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന മൂന്ന് അണ ദക്ഷി
ണയായികൊടുത്തു. അതു സന്തോഷമായി സ്വീകരിച്ചു
എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷം അവിടെ നിന്നു
പോയി. കേവലസ്നേഹമായ ബാബായുടെ അന്തർപ്രേരണ
കൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഈ മഹാനുഭാവന്റെ ദർശനം
എനിക്കു വിചാരിച്ച മാത്രയിൽ ലഭ്യമായതു്. ഇതു
പോലെ ഒരനുഭവംകൂടി 1932-ൽ ഉണ്ടായി. ഒരുദിവസം
ബാബാ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് "നിങ്ങൾക്കു്
എന്താണു് ആവശ്യം" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഈശ്വരസാ
ക്ഷാൽക്കാരം ഒന്നുമാത്രംമതി" എന്നു ഞാനറിയിച്ചു.
ബാബാ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷം തിരോധാനം
ചെയ്തു. ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ
തുടങ്ങിയതോടുകൂടി ഞാൻ ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്നും
വേർപെട്ട സമാധിസ്ഥിതനാകാറുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള
അനുഭവങ്ങളെല്ലാം സായ്ദേവന്റെ ശക്തി ഒന്നുകൊണ്ടു
മാത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു്
പൂർണ്ണസംതൃപ്തിയോടുകൂടി ജീവിതം നയിച്ചുവരുന്നു.

XVI

(ദാസ്ഗാനുമഹാരാജ് അഥവാ ഗണപത്റാവു
ദത്താത്രേയ സഹസ്രബുദ്ധേ, നാൻെറഡ്,)
ഹൈദരാബാദ്

ശ്രീ. ബാബാ എനിക്കു സുപരിചിതനാണു്. സ്വാ
മികളെപ്പറ്റി സംക്ഷിപ്തമായി കേതിസാരാമൃതം, കേതി

ലീലാമൃതം, ശാന്തകഥാമൃതം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഞാൻ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാബായുടെ ജീവിതകാലത്തു തന്നെ ഇവ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായിട്ടുമുണ്ട്. സ്വകീയ ജീവിതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളും സ്വാമികളും തന്നെ എന്നോട് അരുളിച്ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അറിവു വളരെ ദുർലഭമാണ്. ഷർഡിയിൽ അധികകാലം താമസിച്ചിട്ടില്ല. ബാബാ അതിനനുവദിച്ചിരുന്നുമില്ലാ. എന്റെ നേരിട്ടുള്ള അനേഷണഫലമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളാണധികഭാഗവും. എനിക്കു പോലീസിൽ ഒരു ഔദ്യോഗികസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഡെപ്യൂട്ടി കലക്ടർ നാനാസാഹിബ് ചന്ദോക്കരാണ്, എന്നെ അത്യുമായി ഷർഡിയിൽ കൊണ്ടുപോയത്. എന്നെ കണ്ടമാത്രയിൽ തന്നെ "ഈ മനുഷ്യനുകളിയും ഉദ്യോഗവും വളരെ ഇഷ്ടമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതു രണ്ടും ഉപേക്ഷിക്കണം".

പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ എന്റെ വാസനാഗതി സ്വാമി മനസ്സിലാക്കി. ഇതിൽനിന്നും വിരമിക്കുന്നതിനു് എന്റെ പ്രാരബ്ധം ബാധകമായി നിന്നു. പത്തു കൊല്ലം നിരന്തരമായി സ്വാമികൾ എന്നെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ ഞാൻ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചിട്ടു് സ്വാമിയുടെ ചേവടികളെ ശുശ്രൂഷിയ്ക്കുന്നതിനു പൂർവാധികം ഉദ്യുക്തനായി.

ക്രിമിനൽക്കേസ്സിൽ സാക്ഷിപറഞ്ഞതു്

ബാബായുടെ പൂർവചരിത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മോഷണക്കേസ്സിൽ സാക്ഷിയായി വിസ്തരി

രിച്ചു വംശവും ഉതകുന്നതാണു്. ഒരു മോഷണക്കേസ്സിൽ തൊണ്ടിയായി എടുത്ത സ്വർണ്ണമാല ബാബാ കൊടുത്തതാണെന്നു പ്രതി, പറഞ്ഞതിനെ തെളിയിക്കാനായിരുന്നു, സ്വാമിയെ സാക്ഷിയാക്കിയതു്. ഉലിയാ മജിസ്ട്രേട്ടകോർട്ടിൽനിന്നും വന്ന സമൻസ്സു് സ്വാമികൾതീയിൽ ഇട്ടു കത്തിച്ചു കളഞ്ഞു. കോടതിയുടെ ഉത്തരവു ലംഘിച്ചതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ ഹാജരാക്കാൻ അവിടെനിന്നും വാറണ്ടും പുറപ്പെടുവിച്ചു. ബാബാ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ, കോടതിയിൽ പോകാൻ വിസമ്മതിച്ചതിനു പുറമേ ക്രോധം കൊണ്ടു് ആക്രോശിക്കുകയും ശപിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. ഈ സമയം നാനാസാഹിബു് ചന്ദോക്കർ അഹമ്മദ്നഗരത്തിലെ ഡെപ്യൂട്ടി കളക്ടർ ആയിരുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അദ്ദേഹവുമായി ഈ വിഷമസന്ധിയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇതിനൊരു പോംവഴി കണ്ടുപിടിച്ചു. ബാബാ ഈശ്വരതുല്യം പൂജിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന ഒരു ദിവ്യനാണെന്നും സാധാരണന്മാരെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിനെ കോടതിയുടെ കർശന നടപടികൾക്കു് ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നും മറ്റും കാണിച്ചു് ജനങ്ങളുടെ ഒരു ഭീമഹർജി അയയ്ക്കാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. സ്വാമിയെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെങ്കിൽ ഒരു കമ്മീഷണറെ ഷർഡിയിൽ അയച്ചു അക്കാര്യം സാധിക്കേണ്ടതാണെന്നുകൂടി ഹർജിയിൽ ചേർത്തിരുന്നു. അസിസ്റ്റൻറുകളക്ടർ ഒരു നാനാജോഷി ഷർഡിയിൽ വന്നു ബാബായെ വിസ്തരിച്ചു.

കമ്മീ.—സ്വാമിയുടെ പേരെന്താണു്?

ബാ:—ഞാളുകൾ എന്നെ സായ്ബാബാ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

കമ്മീ:—സ്വാമിയുടെ അച്ഛന്റെ പേരു്?

ബാ:—സായ്ബാബാ എന്നുതന്നെ.

കമ്മീ:—ഗുരുവിന്റെ പേരു്?

ബാ:—വെങ്കുശ.

കമ്മീ:—മതം?

ബാ:—കബീർ.

കമ്മീ:—ജാതി അല്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗം?

ബാ:—ദൈവം.

കമ്മീ:—ദയവുചെയ്തു വയസ്സെത്രയാണെന്നു പറയുമോ?

ബാ:—ബഹുലക്ഷം വർഷങ്ങൾ.

കമ്മീ:—ഈ കേസ്സിലെ പ്രതിയെ അറിയുമോ?

ബാ:—എനിക്കു അവനേയും അറിയാം. മറെറല്ലാപേരേയും അറിയാം.

കമ്മീ:—ഈ മനുഷ്യൻ സ്വാമിയുടെ ഭക്തനാണെന്നും അയാൾ സ്വാമിയുടെ കൂടെ താമസിച്ചിരുന്നുവെന്നും പറയുന്നതു വാസ്തവമാണോ?

ബാ:—അതേ, ഞാൻ എല്ലാപേരുടെയും കൂടെ താമസിക്കുന്നു. എല്ലാം എന്റേതുതന്നെ.

കമ്മീ:—അയാൾ പറയുന്നതുപോലെ സ്വാമി അയാൾക്കു ആഭരണങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ?

ബാ:—അതേ, അതു് ഞാൻ കൊടുത്തതുതന്നെ. ആർക്കു് എന്തു കൊടുക്കണം!

കമ്മീ:—സ്വാമിയാണോ കൊടുത്തതെങ്കിൽ അതു് അവിടത്തേക്കു് എങ്ങനെ കിട്ടി?

ബാ:—എല്ലാം എന്റേറതുതന്നെ.

കമ്മീ:—ബാബാ! ഒരു മോഷണക്കേസിന്റെ തെളിവിനു വേണ്ടിയാണു് ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചോദിക്കുന്നതു്. ഈ നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യനു് ആഭരണങ്ങളും സ്വാമിയാണുകൊടുത്തതെന്നു് പറയുന്നു.

ബാ:—ഇതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥം എന്താണു്? ഈ വിസ്തിത്തങ്ങളൊന്നും എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട!

കമ്മീഷണർ കുഴഞ്ഞു. ഏതു ചോദ്യത്തിനും അതേ എന്നുപറയുന്ന ഒരു സ്വഭാവം ആണു് ബാബായിൽ കണ്ടതു്. ഒടുവിൽ "കൃത്യദിവസം ഈ മനുഷ്യൻ ഷർഡിയിൽ വന്നിട്ടില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് തൊണ്ടിസാധനങ്ങളും സ്വാമി കൊടുക്കാനിടയില്ലെന്നുമുള്ളതു് ശരിയാണോ" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനും അതേ എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു. ഒരുവിധം വിസ്താരം അവസാനിപ്പിച്ചു. സ്വാമിയുടെ മൊഴിയിൽ ഒപ്പിടണമെന്നോ വിരലടയാളം വയ്ക്കണമെന്നോ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

ബാബായുടെ വയസ്സു് അതുക്കും കൃത്യപ്പെടുത്താൻ കഴിവില്ല. എഴുപതു വയസ്സുപ്രായം വരുന്ന സലൂബായ് ഷക്കേ എന്നൊരു സ്ത്രീയെ ഷർഡിയിൽവെച്ചു് ഞാൻ കണ്ടു. അവരുടെ പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ സ്വാമി അവിടെ വന്നതാണെന്നും അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ആൻപതു വയസ്സുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു.

വേറൊരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞത് ബാബാ ഷർഡിയിൽ വരുമ്പോൾ ഒരു ബാലൻ ആയിരുന്നു എന്നാണ്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മഹാസമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ച സമയം ബാബായ്ക്ക് നൂറുവയസ്സിനുമേൽ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വാമിയുടെ വയസ്സും പൂർവ്വചരിത്രവും മറ്റും നേരിട്ടു ചോദിച്ചറിയാൻ ആർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സായ്ദേവന്റെ പല സിദ്ധിപ്രദർശനങ്ങളും ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർ ചിലതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുമറിയാം.

ഒരു ദിവസം ഷർഡിയിലെ കച്ചവടക്കാർ പള്ളിയിലെ വിളക്കുകൾ കത്തിക്കാൻ എണ്ണകൊടുത്തില്ല. പതിവായി വില വാങ്ങാതെ അവർ ആവശ്യത്തിനു് എണ്ണകൊടുത്തിരുന്നു. വിളക്കുകളിൽ പച്ചവെള്ളം നിറച്ചു് തിരിയിട്ടു കത്തിക്കാൻ സ്വാമികൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെയും എല്ലാ ദീപങ്ങളും കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനവധി ഗ്രാമീണർ ഇതിനു് ദൃക്സാക്ഷികളാണു്.

തറനിരപ്പിൽനിന്നും ഏഴെട്ടടിപൊക്കത്തിൽ സ്വാമികിടന്നുറങ്ങുന്നതു് ഞാൻതന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. വെറും പഴന്തുണി കീന്തലുകൾകൊണ്ടു് ദോളാസദൃശം കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന പലകമേൽ അദ്ദേഹം എങ്ങനെകയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഒരാശ്ചര്യമായിരുന്നു. അതിലേറെ ആശ്ചര്യം പഴന്തുണി അറുവീഴാതെ ബാബായുടെ ഭാരം താങ്ങിയതങ്ങനെയെന്നുള്ളതാണു്.

ഈ പലകയുടെ നാലുകോണിലും ഓരോ വിളക്കും കത്തിച്ചിരുന്നു. പലകയിൽ കയറുന്നതും ഇറങ്ങുന്നതും ആരും കണ്ടിട്ടില്ല.

സാധാരണ മുസൽമാൻമാർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ അഞ്ചുനേരം ബാബാ നമസ്കരിച്ചിട്ടില്ല. ദിവസം ഒരിയ്ക്കൽപോലും സ്വാമി അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഫാത്തിയാ ചൊല്ലുന്നതും സാധാരണയായി അവിടെ വന്നു ചേരുന്ന മുസ്ലിങ്ങളം നിർവഹിച്ചിരുന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം ബാബാ തന്നെ വിശുദ്ധ പൂർ-ആനും ഫാത്തിയായും ചൊല്ലാറുണ്ടു്.

ശുദ്ധാദ്വൈതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അധികരിച്ചു് സ്വാമികം സംസാരിക്കുന്നതു് പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഞാൻ തന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. "ഞാൻ ദൈവമാണു്" "നിങ്ങളം ദൈവമാണു് എല്ലാവരും ദൈവമാണു്" സായ്ദേവനു അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതു് ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ബാബായുടെ പ്രതിപാദനരീതി ശ്രോതാക്കൾക്കു് സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ കോപ്പർഗാൺ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ മാസ്റ്റർ ആയ വേലമ്പി എന്നയാളിനെ ഞാൻ ഷർഡിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അദ്ദേഹം സായ് ബാബാ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ബാബാ പാത്രങ്ങൾ കഴുകി കമിഴ്ത്തിവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. വേലമ്പി "ബാബാ എന്തുചെയ്യുകയാണു്" എന്നുചോദിച്ചു. ബാബാ "ഇവിടെവരുന്ന എല്ലുകാലങ്ങളുടേയും വായ് കമഴ്ത്തിയാണു വരുന്നതു് എന്നറിയില്ലെയോ. ഷർഡിയിൽ വരുന്നവർ

ബാബാ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതൊന്നും സ്വീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരല്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്.

ഞാൻ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കണമെന്നു പറയുമ്പോഴെല്ലാം നാൻഡെഡിൽ താമസമുറപ്പിക്കണമെന്നു പറയുമായിരുന്നു.

ഞാൻ:—നാൻഡെഡ് എവിടെയാണു?

ബാ:—ഹൈദരാബാദിലാണു.

ഞാൻ:—ഞാൻ എങ്ങിനെ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടും?

ബാ:—അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിത്തരാം.

ബാബായുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ നാൻഡെഡിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. ഭക്തന്മാരുടെ വീടുകളിൽ പോയി ഭജനം നടത്തിയും പുസ്തകങ്ങളെഴുതിയും ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവരുന്ന ഞാൻ ഒരു ബ്രഹ്മചാരിയാണു.

ഒരിയ്ക്കൽ ഞാൻ തീർത്ഥയാത്രക്കാരനായി പുരിയിലേക്കുപോവുകയായിരുന്നു. യാത്രാമദ്ധ്യേതന്നിസ്വാമിഎന്നൊരാൾ ശ്രീ ബാബായ്ക്കു് കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതിനായി ഒരു നാളികേരം എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഷർഡിയിൽ എത്തുന്നതിനു് മുൻപു് എന്റെകൂട്ടുകാർ അതെടുത്തു ഭക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞു. ബാബാ എന്നെ കണ്ടയുടനെ "ഇതാ ഒരു കള്ളൻവരുന്നു. എന്റെ സഹോദരൻ തന്നയച്ച നാളികേരംഎവിടെ?" എന്നുചോദിച്ചു.

സ്വാമികളുടെ ഭക്തന്മാരിൽ പലരും ആദായനികുതികൊടുക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായി. ബാബായ്ക്കു് പ്രതി

ദിനം ലഭിച്ച വന്ന വൻതുകകളും ആവശ്യപ്പെട്ടന്ന ഭക്ത ന്മാർക്കു നിർല്ലോഭം നൽകിവന്നിരുന്നു. നത്യാപട്ടേൽ, ബടെ ബാബാ, ബാഗിയാ ബയ്യാജി പട്ടേൽ മുതലായി നിരവധി ആളുകളും തുക്കയ്യിൽ നിന്നും രൂപാ വാങ്ങി യിട്ടുണ്ട്.

സ്വാമിയുടെ കൃപാതിരേകംകൊണ്ടു് എനിക്കു പല മഹൽക്കാര്യങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിനും അനുഭവിച്ചറിയുന്ന തിനുംഇടയായിട്ടുണ്ടു്. സ്വാമിയെപ്പറ്റി നിസ്തുല്യമായ വിശ്വാസവും എന്നിൽ തിരുവടികളുംങ്കുരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

തൃപ്പാദങ്ങളിൽ നിന്നു് ഗംഗാ പ്രവാഹം

ഒരിയ്ക്കൽ മഹാശിവരാത്രി ദിവസം ഞാൻ ഷർഡി യിൽ ആയിരുന്നു. എനിക്കു് ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. മേഘൻ ഗോദാവരിയിൽ നിന്നും ബാബ്വായുടെ അഭിഷേകത്തിനായി ദിവസേന തീർത്ഥം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ബാബാ എന്നെ അന്നുപോ കാൻ അനുവദിച്ചില്ല. "ഗംഗാ എന്റെ കാൽച്ചുവട്ടി ലുണ്ടു്. അതിനു് വേണ്ടി നീ പോകേണ്ട." എനിക്കു നിരാശയാണുണ്ടായതു്. ബാബാ സാക്ഷാൽ നാരായണ മൂർത്തിയാണെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നിരു ന്നാലും സുഖദമായ ഗംഗാസ്നാനം യഥാർത്ഥമായിചെയ്യുന്ന തിനുപകരം ബാബായുടെ ചുവട്ടടിയിൽ ഗംഗയുണ്ടെന്നും അതിൽസ്നാനംചെയ്യാമെന്നും പറഞ്ഞതു് എന്നെ തെല്ലും ഉന്മേഷപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്റെ ചിന്താഗതി എന്താ ണെന്നു് ബാബായ്ക്കു് മനസ്സിലായി. എന്റെ രണ്ടുകയ്യും

ബാബായുടെ പാദങ്ങളോട് ചേർത്തുപിടിക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. എന്തൊരത്ഭുതം! ഉടൻതന്നെ ഒരു നേരിയഉറവ സ്വാമികളുടെ പാദങ്ങളിൽനിന്നും നിരർഗ്ഗളമായി പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങി. ധാരമുറിയാതെവന്നജലം ഒഴുകിഎന്റെ കയ്യ്നിറഞ്ഞു. നിഷ്യന്ദ സുന്ദരമായഈ സംഭവം ചിന്താസീമകളെ അതിലംഘിച്ച് അനിർവാച്യമായ ഒരനുഭൂതി എന്നിൽ ഉളവാക്കി. ഈ തീർത്ഥം ശിരസ്സിൽ ഒഴിച്ച് ഞാൻ സംതൃപ്തനായി.

ബാബായുടെ ആരതികുഴിഞ്ഞു നമംകപ്പെട്ടന്ന തീർത്ഥം ഞാൻ കുടിക്കുകയില്ല. ഇതിനേപ്പറ്റി ജാഗ്, സ്വാമിയോട് പറഞ്ഞു. "അവരവരുടെ വിശ്വാസങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും പോലെ നടന്നുകൊള്ളട്ടെ! നിങ്ങൾ ആ ഭക്തനെ ഉപദ്രവിക്കരുത്".

ബാബാ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തെ ഒരിക്കലും മാനിച്ചിരുന്നില്ല. ഉള്ളി നിഷിദ്ധമായ ഒരു ഭക്ഷ്യസാധനമായി ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു. നേരേ മറിച്ച് ബാബായ്ക്ക് ഉള്ളിയില്ലാത്ത ഭക്ഷണം അപൂർവ്വമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഉള്ളികൊണ്ട് കിച്ചടി ഉണ്ടാക്കി സ്വാമിക്കും കൊടുത്തു ഞാനും ഭക്ഷിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അരുളിച്ചെയ്തതുപോലെ ഞാൻ എന്റെ വസതിയിൽ പോയി ഉള്ളികിച്ചടി ഉണ്ടാക്കി കുറെ ഒരു പാത്രത്തിൽ പകർന്നു ഒരു വിരൽ കൊണ്ടു അതിൽ ഒന്നു തൊട്ടിട്ട് എന്റെ താടിയിലും തൊട്ടതിനുശേഷം ഞാൻ ബാബായ്ക്കു കൊടുക്കാൻ പുറപ്പെട്ട എന്റെ വാസസ്ഥലത്തുവെച്ച് ഉള്ളി തിന്നോ എന്നു എന്നോട് ചോദിച്ചു. കഴിച്ചു എന്നു മറുപടിയും

പറഞ്ഞു. ഞാൻ കാണിച്ച ഈ സൂത്രം ബാബാ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ അഭിനയിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ട് "ഈ ആറാം ഉള്ളിക്കറിവെച്ചിരിക്കുന്ന പാത്രത്തിൽ വിരൽകൊണ്ടു തൊട്ടിട്ട് താടിയിൽ തൊട്ടതേ ഉള്ളൂ. അതുപോരാ. നിങ്ങൾ ഉള്ളി തിന്നുകതന്നെ വേണം. ഉള്ളി ദഹിക്കുമെങ്കിൽ അതു ദോഷത്തിനു പകരം ഗുണം ചെയ്യും. പക്ഷേ കാമവികാരം പൊന്തിവരാതെ സൂക്ഷിക്കണം" അതിനുശേഷം ബാബാ ജീവിച്ചിരുന്നതുവരെ ഞാൻ ഉള്ളി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.

എന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ചിലതെല്ലാം ബാബാ സഫലീകരിച്ചിരുന്നില്ല. നാമദേവൻ മുതലായവരെപ്പോലെ എനിക്കും സാക്ഷാൽക്കാരം സിദ്ധിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പല തവണയും എന്റെ പ്രാർത്ഥന തിരുമുമ്പിൽ ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം "ക്ഷമിച്ചു കാത്തിരിക്കുക" എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു ഒഴിയുകയാണു പതിവു്. ഒടുവിൽ 1914-ാംമാണ്ടിടയ്ക്കു് ഞാൻ "ബാബാ എന്റെ പ്രാർത്ഥന വളരെക്കാലമായി കൈക്കൊള്ളാതിരിക്കുന്നു. എനിക്കു് എന്നാണു് അവിടുന്നു സൽഗതി തരുന്നതു്" എന്നു ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ എന്നെ കാണുന്നില്ലെ? അതു തന്നെയാണു് സാക്ഷാൽക്കാരം ഞാൻ ദൈവമാണു്" ഈ മൊഴികൾ എന്നെ തൃപ്തനാക്കിയില്ല. യോഗീശ്വരന്മാർക്കുപോലും കർമ്മശക്തിയെ തടുക്കാൻ കഴിയാത്തതു കൊണ്ടായിരിക്കാം സ്വാമിയും ഒഴിഞ്ഞതു്.

ബാബായുടെ സമാധിക്കുശേഷം ഞാൻ പല സന്ന്യാസിമാരേയും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ ആരും എനിക്കു

ശാന്തി നൽകിയിട്ടില്ല. ഇവരിൽ ഒരാളുടെ കാര്യം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

നിർദ്ധനത്വം സ്വയം സ്വീകരിച്ച ഒരു വിരക്ത ബ്രഹ്മചാരി നാൻറെഡിനു സമീപമുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനം കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നിലധികം തവണ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കേതം സന്ദർശിച്ചു. എങ്കിലും നിരാശയോടെ മടങ്ങുകയാണു് ചെയ്തതു്. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിനു് എന്നെ അനുവദിച്ചു "നിങ്ങൾ ഒരു കീർത്തനകാരനാണെന്നു പറയുന്നു. നാടകങ്ങളിൽ അലങ്കാരം എപ്പോഴും പ്രബലമായിത്തന്നെ ദൃശ്യമായിരിക്കണം."

ഞാൻ.—അഹങ്കാരം എനിക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഓരോ മനുഷ്യനിലും അതിന്റെ രൂപമായ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബ്രഹ്മ:— നിങ്ങൾ എനിക്കു ആഹാരം കൊടുത്തയച്ചപ്പോൾ "അതു കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നതു ഞാനാണെന്നുള്ള ഒരു അഹംഭാവം നിങ്ങൾക്കുതോന്നിയിരുന്നില്ലെ?

ഞാൻ:—അഹങ്കാരം എന്നു സാധാരണ വ്യവഹരിക്കുന്നതു് സാത്വികം, രാജസം, താമസം എന്നീ ത്രിവിധകർമ്മപരിപാടികളും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടാണു്. ഇതിൽ ഏറ്റവും ജുഗുപ്സാവഹമായ പ്രവൃത്തികൾക്കു നിദാനമായ അഹംബുദ്ധിയെമാത്രമേ വെറുക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ. അദ്ദേഹം—ബാബ്ബാ—ഈ

അഭിപ്രായത്തോട് വളരെ യോജിച്ചു. "ബ്രാഹ്മ
ണോഹം നരേന്ദ്രോഹം ആത്മോഹം....."

അന്ധമായ ക്രിരുട്ടിലേക്കുള്ള കുതിച്ചുചാട്ടംപോലെ അജ്ഞാതമായ സ്ഥലത്തേക്കു നയിക്കുന്ന ഈ അഹംബുദ്ധിയുടെകരാളകരങ്ങളിൽ നിന്ന് വിമുക്തനായാലേ ജന്മസാഫല്യം ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ എന്നു് ആ യതവര്യൻ എന്നെ ഉപദേശിച്ചു.

പരഹൃദയജ്ഞാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാപ്തിക്കു് ഒരളവായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ നിസ്സാരസംഗതികളിൽ പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബ്രഹ്മവിദ്യാവിചക്ഷണത സുസ്പഷ്ടമായിരുന്നു.

ബ്രഹ്മ:—നിങ്ങൾ "യോഗീശ്വരന്മാരുടെ ജീവിതം" എന്ന ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയല്ലേ?

ഞാൻ:—അതെ.

ഉടനെതന്നെ കഷ്ടിച്ചു ഒരാഴ്ചയ്ക്കുമുമ്പു് ഞാൻഎഴുതിയിട്ടുള്ളതും, ഒരു പ്രകാരത്തിലും ആരും രചിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ആയ പദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഹന്നിശമായ അന്തര്യാമിത്വത്തിനു് ഇതിപ്പുറം ഒരു തെളിവു് കാണിക്കേണ്ട അവശ്യമില്ലല്ലൊ. അദ്ദേഹം എന്നോടു പലചോദ്യങ്ങളും ചോദിച്ചു.

ബ്രഹ്മ:—നിങ്ങൾ ബാബ്ബായുടെ ചേവടികളിൽ നിന്നു് പ്രവഹിച്ച ഗംഗാജലംകയ്യിൽവാങ്ങിച്ചില്ലെ?

ഞാ:—വാങ്ങിച്ചു.

ബ്രഹ്മ:—നിങ്ങൾ അതെന്തുചെയ്തു?

ഞാ:—അതെന്റെ ശിരസ്സിൽ ഒഴിച്ചു. അതുകൊണ്ടു എന്റെശിരസ്സു് അഭിഷിക്തമാക്കപ്പെട്ടു.

ബ്രഹ്മ:—എന്നിട്ടു് ആ തീർത്ഥം നിങ്ങൾ സേവിച്ചില്ലേ? ഒരു മുസ്ലിമിന്റെഅനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് സംപ്രാപ്തമായ ഗംഗാതീർത്ഥം കളങ്കപങ്കിലമെന്നു് നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചു. നിങ്ങളുടെ ഔദ്ധത്യം ഇതിലും നിഴലിച്ചു കാണുന്നു.

ഈ മഹാ പുരുഷന്റെ പരിപാടികളും ശക്തിയും നേരിൽ കണ്ടറിയുന്നതിനുള്ള ഭാഗധേയം എനിക്കുസിദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടു് നിത്യവും രണ്ടുമൂന്നുയാമങ്ങൾഞാൻ ആ തപസ്വിയുടെ സന്നിധിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അത്യൽക്കടമായ പല പ്രശ്നങ്ങളേയും എളുപ്പത്തിൽ സമാഹരിക്കുന്നതിനും ഭാവിപരിപാടികളെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതിനും ഉള്ള ധീഷണാശക്തി ഈ നിത്യസന്ന്യാസിയിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തേജോവിലാസത്തെ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരിൽ ചിലരെഅറിയിച്ചു. വിശ്വാസ്യമായ തെളിവിന്റെ അഭാവത്താൽ സ്വാമിയുടെപ്രതിഭാവിലാസത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്നു അവർ എന്നെ അറിയിച്ചു. അതിൽ ഒരാൾ എന്റെ കൂടെ വരാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ ദർശിച്ചമാത്രയിൽ ബ്രഹ്മചാരിഎന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് "ഒരു കുരങ്ങിനെപ്പോലെ എന്നെ പ്രദർശനവസ്തുവാക്കണമെന്നു നിങ്ങൾക്കു താല്പര്യമുണ്ടോ?

ഞാ:—നിന്തിരുവടിയെ ആ രീതിയിൽ ഒരിക്കലും കരുതിയിട്ടില്ല. അഗതൻ അങ്ങയുടെ കഴിവുകളെ ചോദ്യം ചെയ്തു.

ബ്ര:—(അഗതനോട്) നിങ്ങളുടെ ചില കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കട്ടോ?

അ:—ഓഹോ!

ബ്ര:—നിങ്ങൾക്കു... സ്ത്രീയുമായി ലൈംഗികബന്ധമുണ്ടാ യിരുന്നില്ലെ?

അ:—ഇല്ല.

ബ്ര:—ആ സ്ത്രീ ആയിരുന്നില്ലെ നിങ്ങളേയും കുടുംബ ത്തെയും സംരക്ഷിച്ചു പോന്നിരുന്നത്?

അ:—ഒരിക്കലുമല്ല.

ബ്ര:—ശരി നിങ്ങളുടെ കീശയിൽ എന്തുകിടക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയട്ടോ?

അ:—പറയുക!

ബ്ര:—കൊൽഹാപ്പൂർ രാജാവിന്റെ ഒരെഴുത്തു നിങ്ങളുടെ കീശയിൽ ഉണ്ട്. ആ എഴുത്തെടുത്തു നമ്മുടെ സ്നേ ഹിതനെ ഏൽപ്പിക്കുമോ?

എഴുത്തിലെ സംഗതികളെല്ലാം ആ സന്ന്യാസി വിശദീകരിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും പെരുമയും നാടെങ്ങും പരന്നതോടുകൂടി സ്ഥലം തഹസീൽദാർക്കും ഇദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു കാര്യം അറിയണമെന്നുള്ള മോഹം ഉണ്ടായി. വിഗതസ്മൂഹനായ സ്വാമിയുടെയോ രാജാ വിന്റെ മേവടിയും വിഭിന്നമായിക്കാണുന്നു.

സ്ഥലവാസികളായ മുസൽമാൻമാരും ബാബായുമാ യി പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ശണ്ഠകൂടിയിട്ടുണ്ട്.

ഒരിക്കൽ ബഡേബാബായും കൂട്ടരും കൂടി ഭാ ചൊ ല്ലുന്നതിനായി ഗ്രാമത്തിനു വെളിയിൽ വരണമെന്നു് അവർ

ആവശ്യപ്പെട്ടു. ബാബാ അതിനു് ആദ്യം അനുകൂലിച്ചു. എങ്കിലും സമയമായപ്പോൾ അതിനു വിസമ്മതിച്ചു. വേറൊരവസരത്തിൽ കുറെ മുസ്ലിമീങ്ങൾ മസ്ജീദിൽ കയറിവന്നു വാങ്കുവിളിച്ചു. ബാബാ ഈ കുട്ടപ്രാർത്ഥനയിൽ ചേർന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ സ്ഥലത്തുള്ള മുസൽമാന്മാർ തനിയാ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി അഞ്ചാംദിവസം മസ്ജിദിൽ സ്ഥാപിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. രണ്ടുദിവസം ഭാരകമായയിൽ വെച്ചാഘോഷിക്കുന്നതിനു് സ്വാമി സമ്മതിച്ചു. മൂന്നാംദിവസം സ്വാമി തനിയായും മറ്റനുസാരികളും വലിച്ചെടുത്തു് തന്റെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിൽ ആഹുതിചെയ്തു. എന്റെ പള്ളിയിൽ ഒരു മൃതശരീരം ആവശ്യമാണെന്നു് ആ സമയം അരുളിച്ചെയ്തു. ജിതേന്ദ്രിയനായ ഈ മഹാനുഭാവന്റെ തിരുനാമങ്ങൾ ആർക്കും അലംഘ്യമായിരുന്നു. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു മുസ്ലിം മതഭ്രാന്തൻ ഒരു ഹാരംകൊണ്ടുവന്നു് മിൽബാറിൽ അലങ്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ബാബാ ഇതു കണ്ട മാത്രയിൽ "ഹേ മനുഷ്യാ ആ ഹാരം എടുത്തു് ആ കാണുന്ന ഹനുമാന്റെ വിഗ്രഹത്തെ അലങ്കരിക്കുക". ഞാൻ ഒരു മുസ്ലിം ആയതുകൊണ്ടു് ഹൈന്ദവവിഗ്രഹങ്ങളെ അലങ്കരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് സ്വാമികളോടു് നിർഭയം അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഭഗവാൻ ഇതുകേട്ടു് രോഷാകുലനായി ആ മുരട്ടുപിടിച്ച മുസ്ലീമിനെ കക്ഷമായി ഭത്സിക്കുകയും അയാളുടെ അള്ളായെക്കാൾ സർവ്വഥാ മഹിമയേറിയ ഒരു ദൈവം ആണു് ഹനുമാൻ എന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. ആ മുസ്ലിം സഹോദരൻ തന്റെ പുഷ്പമാല്യവും എടുത്തു

കൊണ്ട് സ്ഥലംവിട്ടു. ബാബാ സന്ദർശിച്ചിരുന്ന ചാവടിയുടെ മുകൾഭാഗത്തായി ഒരു മാലതീവിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഈറൻ കാറടിച്ച വേളയിൽ സ്വാമിയും മുകൾത്തട്ടിലേയ്ക്കു പോകാൻ അവിടെയുള്ളവർ അപേക്ഷിച്ചു. "ഹേ, ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ നാം എങ്ങനെയാണു് സമഭാവനയിൽ വർത്തിക്കുന്നതു്." "ബഡേബാബാ" എന്നു് സാധാരണ വിളിച്ചുവരുന്ന മഹാമ്മദുമതം സ്വീകരിച്ചയാൾ ഒരിക്കൽ ഒരു ഹിന്ദുവിനെ ബാബായുടെ സന്നിധിയിലേക്കു ആനയിച്ചു. സ്വാമികൾ അവന്റെ പുറത്തു തട്ടിക്കൊണ്ടു് നീ നിന്റെ അമ്മനെ മാറി അല്ലേ" എന്നു ചോദിച്ചു. മതം മാറാം ബാബാ ഒരുകാലത്തും അനുകൂലിച്ചിരുന്നില്ല. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അള്ളായെയെന്ന പോലെ തന്നെ ഹൈന്ദവദൈവങ്ങളേയും ഭജിച്ചിരുന്നു. പൻറാർപുരത്തിലും പണ്ടാർപുരം പോലെയുള്ള പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലും സന്ദർശിക്കാൻ അനുവാദം ചോദിച്ചിട്ടുള്ള വേളകളിലെല്ലാം അനുമതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനെത്തുടർന്നു അസഭ്യം പുലമ്പുക ഒരു പതിവായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ബാബായുടെ പൂജാസന്ദർഭങ്ങളിൽ ജ്ഞാനദേവൻ, തുക്കാറാം മുതലായ യതീശ്വരന്മാരെ പുകഴ്ത്തിയുള്ള ഗാനാലാപങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ സ്വാമികൾ ഭക്തിപുരസ്സരം അഞ്ജലീബദ്ധയായിരിക്കുന്നതു് ഒരു സാധാരണ കാഴ്ചയായിരുന്നു.

സ്വാമിയുടെ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒരിക്കലും ക്ലിഷ്ടരൂപമെടുത്തിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും

ഒരു മമത കാണിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വാമികൾ ദ്വന്ദ്വാതീതനും വിമത്സരനും ആയിരുന്നു. മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗണികകൾ ദിവസേനവന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നടമാടുമായിരുന്നു. അവരെ ഒന്നു നോക്കുന്നതിനുപോലും ബാബാ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരു ഭക്തൻ സ്വാമിൻ ബ്രഹ്മമെന്നു പറയുന്നതു് എന്തു് പോലെയിരിക്കും? എന്നു ചോദിച്ചു. ബാബാ അതിനു മറുപടി ഒന്നും പറയാതെ ഭഗവത് ചന്ദ് മാർവാടിയുടെ പക്കൽനിന്നും നൂറുരൂപാ വാങ്ങാൻ ഒരാളിനെ അയക്കുകയാണുചെയ്തതു്. അതാരും രൂപാ കൊടുത്തയച്ചില്ല. വീണ്ടും വേറൊരുവനോടു നൂറുരൂപാ മേടിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ നാനാസാഹിബ് ചന്ദോക്കറുടെ അടുത്തു നൂറുരൂപായ്ക്കു ഒരാളിനെ അയച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു തുണ്ടു് ഭഗത് ചന്ദ് മാർവാടിക്കു് കൊടുത്തയച്ച ഉടനെ നൂറുരൂപായും അയാൾകൊടുത്തു. ബാബാലോകത്തിലെല്ലാംഇതു പോലെയാണെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ച ഉടൻ ബാബാ എന്താണു് മറുപടി പറയാത്തതെന്നു് എന്നോടു ചോദിച്ചു. ദക്ഷിണക്കായുള്ള ചോദ്യവും ഒരു കിട്ടിയ മാർഗ്ഗങ്ങളും തന്റെ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമാണെന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ആവശ്യമില്ലാത്തവർ പണം ചോദിച്ചപ്പോൾ കിട്ടിയില്ല. ചന്ദോക്കർ യഥാർത്ഥത്തിൽ പണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾക്കു കിട്ടുകയുചെയ്തു. ഇതുപോലെ അലസമായി ബ്രഹ്മജ്ഞാനമുണ്ടാകണമെന്നു് കാംക്ഷിക്കുന്നവനു് ഒരു കിട്ടുന്നില്ല. പ്രത്യുത ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഒരു സുലഭവുമാണു്.

ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു മണിക്കും രണ്ടുമണിക്കും മദ്ധ്യേ പള്ളി
യിലുള്ള ഒരു വിരിയുടെപുറകിൽ ബാബായിരുന്ന എന്തോ
ചില ദൃശ്യങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.
കാലണ, അരയണ, ഒരണ മുതലായ പത്തു പതിനഞ്ചു നാ
ണയങ്ങളും ഒരു സഞ്ചിയിൽ നിന്നും പെട്ടിയിൽ എടുത്തു്
വിരൽകൊണ്ടു മൂടുവായി തടവുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.
അങ്ങനെ തടവുന്ന അവസരത്തിൽ ഇതു ബാപ്പുവിന്റെ
താണു്. ഇതു കാക്കയുടേതാണു്. എന്നുംമറ്റും പറയു
മായിരുന്നു. ബാബാ പരസ്പരവിരുദ്ധവും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ
അർത്ഥശൂന്യവും ആയ പല പ്രഭാഷണങ്ങളും ചെയ്തിട്ടു
ണ്ടു്. ഞാൻ പൂനംപായിലായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് രണ്ടു
പക്ഷികൾ തമ്മിൽ ശണ്ഠകൂടുന്നതുകണ്ടു. കായ്കനികൾ
ഷിച്ചുപ്പോൾ കുടം നിറയെ നാണ്യങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നതു്
കണ്ടു. ഇതായിരുന്നു അവരുടെ ശണ്ഠക്കു കാരണം. ഞാൻ
രഹസ്യമായി ആ കുടം നാണ്യങ്ങളും എടുത്തു കൊണ്ടു
പോയ്കളഞ്ഞു. കാരണവസ്തു നഷ്ടമായപ്പോൾ ശണ്ഠയ്ക്കു
പകരം ഇരുകക്ഷികളും വിലപിക്കയാണു ചെയ്തതു്.
ഞാനാരാണു്? ഈ ധനം എന്താണു്? ഈ ദ്രവ്യം എ
ന്താണു്? ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥനാരു്? ഇതിനുവേണ്ടി
എന്തൊരു ബഹളവുംശണ്ഠയുംനടക്കുന്നു! ഈ കുടംഎന്റേ
താണു്. ഞാൻ കുടത്തിന്റേതുമാണു്.

ബാബാ വേറൊരവസരത്തിൽ "എന്റെ അമ്മയ്ക്കു
ഒരു മകനുണ്ടായല്ലൊ എന്നവർ വളരെ ആഹ്ലാദിച്ചു.
എനിക്കു് ഈ ആഹ്ലാദത്തിൽ വളരെ ആശ്ചര്യംതോന്നി.
അവർ എപ്പോഴാണു് എന്നെപ്രസവിച്ചതു്. അല്ലെ

ക്കിൽ അവർ എന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും ജനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവരുടെ ഗർഭാശയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുൻപും എനിക്കു ജീവിതമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ? ഇതിനെന്തിനാണു് അവർ ഇത്രവളരെ ആഹ്ലാദിക്കുന്നതു്."

ഒരിയ്ക്കൽ ഒരാൾ കുറേ പായസമുണ്ടാക്കി ബാബായ്ക്കു നൽകി. പായസം കിട്ടിയോ എന്നു് സ്വാമി എന്നോടു ചോദിച്ചു. അയാൾ വിരോധമായതു കൊണ്ടു് തന്നില്ലാ എന്നുമറുപടി പറഞ്ഞു.

ബാബാ:—"ആരു്, ആർക്കു്, എന്തുകൊടുക്കുന്നു! ഈ പായസം തന്നെ എന്താണു്; ഇതു് ആരു് ഭക്ഷിയ്ക്കുന്നു! ആരെപ്പറ്റിയും ശത്രുഎന്ന നിലയിൽ സംസാരിയ്ക്കരുതു്! ആരു് ആരുടെശത്രു? എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ. ഒരു മനുഷ്യനോടും ദ്വേഷ്യത്തോടുകൂടി സംസാരിക്കരുതു്."

'അമൃതാനുഭവം' എന്നപുസ്തകത്തിൽ ഞാൻ ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ബാബാ പിലുസന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിക ഗാനങ്ങളുംസ്തോത്രങ്ങളും ചൊല്ലുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ബാബായെപ്പറ്റി ഒട്ടധികം സ്തോത്രങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ കുറേ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. കേതി 'സാരാമൃതം' എന്നഎന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയുവാൻ കഴിയും.

XVII

(മാധവറാവു ദേശപാണ്ഡെ ശാമ്മ,

ദീക്ഷിത് വാടാ, ഷിർഡി)

ഉപാസിനി ബാബാ ആദ്യമായി ഷിർഡിയിൽ വന്നപ്പോൾ ഇവിടെയാണു താമസിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിനു് അപ്പോഴും നല്ല സുഖമില്ലായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഉറക്കത്തിൽ "ഞാൻ മരിച്ചു പോയി ബാബായോടു് എന്നെ സഹായിക്കാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ സായ് ബാബായെ വിവരം അറിയിച്ചു. ഷിർഡിയിൽ വരുന്നവരെ കൊല്ലുകയല്ലാ രക്ഷിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉപാസിനി മഹാരാജ് ഒരു പോലീസ് സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നു് ഞങ്ങളം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം രണ്ടേകാൽകൊല്ലം ദീക്ഷിത് വാടായിൽ താമസിച്ചു. ഒരു ദിവസം ബാബാ ഉപാസിനിശാസ്ത്രിയെ വിളിച്ചു് നാലുകൊല്ലം കണ്ടോബാ ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിക്കണമെന്നും അതിനുശേഷം ശ്രീ കണ്ടോബായുടെ കാരുണ്യമുണ്ടാകുമെന്നും പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ബാബായെക്കാൾ നാലു് വയസ്സിനു് ഇളയതാണെന്നു പറഞ്ഞു. അതു് ഈ ജന്മത്തിനെ സംബന്ധിച്ചായിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. "നീയും ഞാനും മൻപൊരു ജന്മം ഒരേ തെരുപ്പിൽ താമസിച്ചിരുന്നു" എന്നു് ബാബാ പറഞ്ഞു.

1915-ാം മാണ്ടിടയ്ക്ക് മൂന്നുവയസ്സ് പ്രായമുള്ള ഒരു പെൺകുഞ്ഞു് കിണറ്റിൽ വീണുപോയി. അപ്പൽ ബാന്ധവനായ ശ്രീ. ബാബായുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ അവരുക്കു് യാതൊരുപകടവും കൂടാതെ കരയ്ക്കെടുക്കപ്പെട്ടു. ഈ സമയം എച്ചു്. എച്ചു്. ദീക്ഷിതു്, ജി. എ. ഭട്ടി മുതലായവർ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നു. മമ്മദിൽ നിന്നു് മുപ്പതു മൈൽ അകലെയുള്ള മലേഗാനിൽ അവർ ഭർത്തൃമതിയായി ഇപ്പോൾ സസുഖം ജീവിയ്ക്കുന്നു. ശാന്തീകീർവന്തികർ എന്നറിയപ്പെട്ടുന്ന ഈ തരുണീ ബാബായുടെ സഹോദരിയാണെന്നു് സ്വയം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ ബാബായുടെ കുതിരലായമായുപയോഗിച്ചു വരുന്ന കെട്ടിടത്തിൽ മുൻപ് ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. അവിടെ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായി ഞാൻ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പള്ളിയ്ക്കഭിമുഖമായി ആ കെട്ടിടത്തിനു് ഒരു വാതായനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഈ ജനാലയിൽക്കൂടി ഞാൻ ബാബായെ നോക്കീട്ടുണ്ടു്. സ്വാമികളും ഒരു കിറുക്കൻ ഫക്കീറാണെന്നും പരക്കെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നിരുന്നാൽ അക്കാലങ്ങളിൽ ബാബായെ അത്ര വലിയ ബഹുമാനമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ. സ്വദേശമായ ഷർഡിയിൽ നിന്നു് സ്ഥലം മാറ്റിയതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ജോലി രാജികൊടുത്തു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ പള്ളിയിൽ ബാബായും പള്ളിക്കുടത്തിൽ ഞാനും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പലപ്പോഴും ഇംഗ്ലീഷിലും മറുഭാഷകളിലും രാത്രിയിൽ പള്ളിയിൽ സംസാരിക്കുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ബാബായ്ക്കു് അസാമാ

ന്യമായ ദിവ്യശക്തിയുണ്ടെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കാരണം ഇതാണു്. ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചതിനുശേഷം ക്രമേണ ഞാൻ ബാബായെ സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ മാസം ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബാബാ ഈശ്വരനാണെന്നു് എനിയ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായി.

എനിക്കു് പള്ളിക്രൂടത്തിൽ ജോലിയുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു് ശ്രീ ചിദംബര കേശവഗാഡ്ഗിൽ എന്നൊരാൾ ഷർഡിയിൽവന്നു. പൂനായിലെ ഭീമശങ്കരക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു യോഗീശ്വരന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചാണു് അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നതു്. ഷർഡിയിൽ ഏതെങ്കിലും യോഗിവര്യനുണ്ടോ എന്നു് എന്നോടു് ചോദിച്ചു. യതീശ്വരന്മാരൊന്നും ഷർഡിയിൽ ഇല്ലെന്നും പള്ളിയിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരു കിറുക്കൻ ഫക്കീറെയുള്ളുവെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഗാഡ്ഗിലിന്റെ ക്രൂടെ സ്പെഷ്യൽ മുൻസിഫ് വാമനും, വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായ സീതാറാം പട്ടവർദ്ധനും ഒരു വണ്ടിക്കാരനുമുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിയുടെ പ്രവേശനദ്വാരംവരെ ഞാനും അനുഗമിച്ചു. അവർ പള്ളിയിൽ കയറാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ "പള്ളിയിൽകയറരുതു്. ഞാൻ ഒരു മുസ്ലീം ആണു്. ഭീമശങ്കർ ക്ഷേത്രത്തിലെ സന്ന്യാസിയുടെ കാല്ക്കൽവീണു നമസ്കരിക്കുക" എന്നു പറയുകയും അവരെ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ബാബാ വലിയ ഒരു സിദ്ധനാണെന്നു് ഗാഡ്ഗിലിനുതോന്നി. അതിൽ പിന്നീടു് ഗാഡ്ഗിലിന്റെ സന്ദർശനങ്ങളും ക്രമപ്രവൃദ്ധങ്ങളായി. അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സായ്ഭക്തനായിത്തീർന്നു.

ആനന്ദസ്വാമി, ആകാൽഃക്കോട്ട മഹാരാജിന്റെ കേതനായിരുന്നു. 1885-ൽ അദ്ദേഹം സ്വാമി ദർശനാത്ഥംഷർഡിയിൽവന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് 95വയസ്സുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം ഇയോലയിൽ നിന്നും ആറുമൈൽ അകലെയുള്ള സവർഗാണിൽ ആനന്ദസ്വാമിയ്ക്കു് ഒരു ആശ്രമമുണ്ടായിരുന്നു. നന്ദറാംമാർവാഡി മുതൽപേരും ഞാനംക്രൂട്ടി അവിടെ പോയിരുന്നു. തിരികെവരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെകൂടെ ഷർഡ്ഡിയിൽവന്നു. അവർ പരസ്പരംകണ്ടു എങ്കിലും ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. "കപ്പയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു അനർഘരത്നം" എന്നു് സായ്ബാബായെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഗംഗാഗീർ, ഷർഡ്ഡിയിൽവന്നു് ഒരു വലിയ സപ്താഹംനടത്തി. ഹോമം, മന്ത്രതന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയോടുകൂടി ഏഴുദിവസം നീണ്ടുനിന്ന ഈ കർമ്മത്തിൽ അനേകം വൈദികന്മാരും മറ്റും പങ്കെടുത്തു. ഗംഗാഗീറിനു് ബാബായുടെ ഈശ്വരത്വത്തിൽ വലിയ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരിയ്ക്കൽ ഒരാൾ കുറെ ആട്ടുകളുമായി പള്ളിയുടെ അടുത്തുകൂടി പോകുകയായിരുന്നു. ബാബാ അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം 32 രൂപാകൊടുത്തുവാങ്ങി. നാലു രൂപാമാത്രം വിലയുള്ളപ്പോൾ 32 രൂപാ കൊടുത്തതു് ബാബായെ കളിപ്പിച്ചതാണെന്നു് ഞാനും തർത്യാപട്ടേലും പറഞ്ഞു. സ്വാമികൾ ഒന്നരരൂപായ്ക്കു് തിരിച്ചുവാങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടു് രണ്ടിനേയും അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനു് മടക്കിക്കൊടുത്തു. ഈ അജഭേദപ്രകരണം മുഴുമിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് ബാബായുടെ ഭൃത്യവത്സ

ത്തിൽപ്പെട്ട രണ്ടുസ്ത്രീകളായിരുന്നുവെന്നും അവർ തമ്മിൽ കലഹിച്ചു് പരസ്പരം ജീവഹാനിവരുത്തിയിരുന്നുവെന്നും ബാബാപറഞ്ഞു. അവയുടെ ഭയനീയമായ നോട്ടംകണ്ടു് കായ്യം മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടാണു് ആട്ടിൻപറമ്പത്തിൽ നിന്നും രണ്ടെണ്ണത്തിനെ പ്രത്യേകം വാങ്ങി ഇപ്രകാരം ചെയ്തതു്.

XVIII

(ചക്രനാരായൻ, ഡെപ്യൂട്ടിപോലീസ്സ്
സൂപ്രണ്ടിന്റെ റീഡർ, താനം)

1918 അക്ടോബർമാസത്തിൽ ഞാൻ കോപ്പർഗിണിലെ പരസഭാരായിരുന്നു. പൂനിയ്ക്കു ബാബായിൽ വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. പോലീസുകാർ ബാബായുടെ നടപടികളെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ബാബായുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ തെല്ലുംവകവയ്ക്കാതെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഞാൻ നിരീക്ഷിച്ചുവന്നതു്. എങ്കിലും ഞാനറിയാതെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ വലിയ ഭക്തിയുണ്ടാവുകയായിരുന്നു ഫലം. സ്ത്രീകളോ ദ്രവ്യമോ അദ്ദേഹത്തിനെ ആകർഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണു്. അനേകം സ്ത്രീകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ ശിരസ്സു് മുട്ടിയ്ക്കുകയും തിരുമ്പിൽ ഇരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അവരെ ഒന്നു നോക്കുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം

നിർമ്മലൻ ആയിരുന്നുവെന്നു് സംശയം കൂടാതെ പറയാം. ദക്ഷിണകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഞങ്ങളുടെ നോട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നപണം ആരെങ്കിലുംകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവരോടു് നീരസം കാണിക്കുകയോ, ശപിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഭിക്ഷാടനത്തിനു പോകുമ്പോഴും എന്തുകിട്ടുമെന്നു് ഒരിക്കലും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. കയ്യിൽ കിട്ടിയതു് ഒതുക്കിവയ്ക്കാതെ വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. സമാധിദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായുണ്ടായിരുന്ന പണം തിട്ടപ്പെടുത്തി നോക്കിയപ്പോൾ പതിനാറുരൂപയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ പ്രതിദിനം അദ്ദേഹം നൂറുക്കണക്കിനു രൂപാ ചെലവാക്കിയിരുന്നു. പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയിരുന്നതിനേക്കാൾ വലിയതുക വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു. ഈ കൂടുതൽതുക വിതരണംചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് എങ്ങിനെ സാധിച്ചു എന്നു് ഞങ്ങൾക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാ. ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു് അമാനുഷ ശക്തികളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.

എല്ലാ മതങ്ങളേയും അദ്ദേഹം ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു ഒരുവൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക മതാനുയായിയോ തത്വവിശ്വാസിയോ ആണെന്നുള്ള കാരണത്താൽ അയാളെ അവഹേളിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരിയ്ക്കൽ ഞാൻ മസ്ജിദിൽ പോയി അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവർ, സന്ദർശനാർത്ഥം ആഗതനായ പോലീസ് പ്രൊസിക്യൂട്ടർ, ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നു് ബാബായെ അറിയിച്ചു. "അതിനെന്തു? അയാൾ എന്റെ സഹോദരനാണു്" എന്നു മറുപടി പറ

ഞു. പിന്നീടൊരവസരത്തിൽ ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സ്വാമി ദർശനത്തിനായി ഷർഡിയിൽ പോയി. ബാബാ അദ്ദേഹത്തിനോട് ദക്ഷിണ പോദിച്ചു. തന്റെ കൈവശം ഒരു പൈസായുമില്ലെന്ന് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അറിയിച്ചപ്പോൾ ബാബാ "നിങ്ങളുടെ പണസഞ്ചി നോക്കുക. അതിൽ അമ്പതു രൂപായുടെ ഒരു നോട്ടുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇളിഭ്യനായ ആ മനുഷ്യൻ നോട്ടെടുത്തു ബാബായ്ക്ക് കൊടുത്തു. അതിൽ നിന്നും ഒരു ചെറിയ സംഖ്യസ്വീകരിച്ചിട്ട് ബാക്കിതുക കൈവശംവച്ചു കൊള്ളണമെന്നും ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന് ആസന്നഭാവിയിൽ ആപത്തുണ്ടാകുമെന്നും അപ്പോൾ പണത്തിന് ആവശ്യംനേരിടുമെന്നും കൂടി അരുളിച്ചെയ്തു. ഈഷൽപോലും തെറ്റാതെയുള്ള ഏതൊരു ദീർഘദർശനം. ഷർഡിയിൽനിന്നു മടങ്ങി അധികംതാമസിയാതെ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഏതോ കേസ്സിലകപ്പെട്ടു. സ്വാമികൾ തിരിച്ചുകൊടുത്ത പണമുഴുവനും ചെലവഴിച്ചതിനു ശേഷം ആ കേസ്സിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇതിൽ പിന്നീട് അദ്ദേഹം ബാബാ മടക്കി ഏൽപ്പിച്ചതുക കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ഷർഡിയിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു.

ബാബായുടെ ഉക്തി അനേകം ആളുകൾക്ക് രോഗശമനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

XIX

(കാശിനാഥ കന്ദാവു ഗാർഡെ ബി. ഏ. എൽ-എൽ. ബി., റിട്ടയാർഡ് സബ്ജഡ്ജി, നാഗപ്പൂർ)

എന്റെ ഗുരു രാമാനന്ദട്ടിട്കാർ മഹാരാജ് ആണു്. അദ്ദേഹം വലിയ ജ്ഞാനിയും അത്ഭുതശക്തികളും ഉള്ള ആളുമായിരുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ എനിക്കു് ഉപദേശം തന്നിട്ടു് കുറെ സന്യാസിമാരെ ദർശനം നടത്തണമെന്നു പറഞ്ഞു. മാത്രമല്ലാ അവരുടെ പേരുവിവരമടങ്ങിയ ഒരു ലിസ്റ്റും എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചു. ഇവരെല്ലാം ഒരുകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടവരെന്നവണ്ണം എന്നെ മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ടായി. സ്വാമികൾ എനിക്കുതന്നിട്ടുള്ള ഉപദേശത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും സത്യവും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് പര്യാപ്തമായ ഒരു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശമായിരുന്നു ഇതു്. എനിയ്ക്കുതന്ന ലിസ്റ്റിൽ സായ്ബാബായും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്റെ ഗുരു 1873-ൽ ഷർഡിയിൽപോയി ബാബായെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

1912-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് ഞാൻ ഖാംഗൗൺസബ്ജഡ്ജിയായിരുന്ന കാലത്തു് സായ്ബാബായുടെദർശനാർത്ഥം ഷർഡിയിൽ പോയി. യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാത്ത എന്നെ കണ്ടയുടനെ "രാമദാസിനു് സ്വാഗതം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ കുലഗുരുവായ രാമചന്ദ്രനേയോ എന്റെ ഗുരുവായ രാമചന്ദ്രദിഡ്കറിനേയോ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം ഇപ്രകാരം സംബോധന ചെയ്തതു്. സ്വജീവിതം സായ്ബാബായുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി

അർപ്പിച്ചു് ഷർഡിയിൽത്തന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയ ഡക്കാൺ കാളേജിലെ എന്റെ സ്നേഹിതൻ ബാല പട്ടേലിന്റെ ക്രൂടെ ആയിരുന്നു എന്റെ താമസം. ബാബായോടു ഞാൻ യാത്രചോദിച്ചപ്പോഴെല്ലാം "നാളെ പ്പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞു തടസ്സപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ആറുദിവസം പ്രത്യേകകാരണമൊന്നുമില്ലാതെ ഷർഡിയിൽ താമസിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. വഴിച്ചിലവിനു് വേണ്ട ആറേഴുരൂപായല്ലാതെ ഒന്നും എന്റെ കയ്യിൽ ശേഷിച്ചിരുന്നില്ല.

ആദ്യത്തെ ദിവസം ബാബാ രണ്ടുരൂപായും തുടർന്നുള്ള നാലുദിവസങ്ങളിൽ ഓരോരൂപയും ദക്ഷിണചോദിച്ചു. അടുത്തദിവസം എന്റെ കൈവശം മൂന്നരണയേ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈവിവരം സ്വാമികൾ ഒരുവിധത്തിലും മനസ്സിലാക്കിയിരിയ്ക്കാനിടയില്ല. മൂന്നരയണമാത്രം എന്തിനു വച്ചിരിയ്ക്കുന്നു? അതുകൂടി ദക്ഷിണതരിക. ദൈവം നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടുവോളം തരും എന്നു ബാബാ അരുളിച്ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ ആ മൂന്നരണകൂടി ഞാൻ ദക്ഷിണ കൊടുത്തു.

ഞാൻ ഷർഡിയിലേയ്ക്കു തിരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ബാബായ്ക്കു കൊടുക്കാനായി പൂനായിൽവച്ചു മൂന്നു നല്ല മാമ്പഴം വാങ്ങിയിരുന്നു. ശ്രീ സായ്ദേവൻ ആ മാമ്പഴം കഷണിച്ചു് അവിടെ നിന്നിരുന്നവർക്കു് പ്രസാദമായി കൊടുത്തതിനുശേഷം ബാബാ "അല്ലാ! ചന്തയിൽനിന്നും വാങ്ങിയ മാമ്പഴം ഒന്നും എടുക്കാതെ എല്ലാം ഗാർഡൊ കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതു് മുൻപൊരാൾ ചെയ്തതിനു്

വിപരീതമാണ്. ആ ആഴ്ച കുറെ ചാന്ദ്രഫലങ്ങൾ നായി കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ഗോദാവരിയിൽ സ്നാനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്ക് വിശപ്പുണ്ടായി. അതിൽനിന്നും കുറെ ലാഡു എടുത്തു ഭക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. ഈ മാമ്പഴങ്ങൾ അതുപോലെ ഉച്ഛിഷ്ടമല്ല.

ഈ സംഭവവിവരണം ഒന്നുരണ്ടുകൊല്ലങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി. ബാബാ തന്റെ ഭക്തന്മാർക്ക് നിർമ്മലവും സംപൂർണ്ണവുമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നുള്ളതിൽ ഔൽസുക്യം കാണിച്ചിരുന്നു. ഗുരുവിന് ഉച്ഛിഷ്ടം നൈവേദ്യമായി കൊടുക്കുന്നതിലുള്ള അലക്ഷ്യവും അതുപോലെ സ്വാമികരം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഷർഡിയിൽ നിന്നും വളരെ വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും പോലും അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഭക്തന്മാർക്ക് സ്വാമിയിലുള്ള വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുന്നതിന് ഇടയായിത്തീർന്നു. എന്റെഗുരുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിലും ശിക്ഷണത്തിലും ഉള്ള വിശ്വാസം സായ്ബാബായുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും എന്നിൽ ക്രൂതൽ ശക്തിയായി വേരുന്നി.

XX

(ജീ. കെ. റിജ് പെൻഷ്യൻഡ് തഹശീൽദാർ ഇൻഡോർ)

1912-ൽ എനിയ്ക്ക് സുഖക്കേടായിരുന്നു. വലിയ അസുഖം തോന്നിയതുകൊണ്ട് എന്റെ ശ്വശ്രൂരന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സായ്ഭക്ത

നായിരുന്നു. ബാബായുടെ ഉദ്ധി എന്റെ നെറ്റിയിലിട്ടു. അന്നേദിവസം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് രണ്ടുമണിയ്ക്കു് ഞാൻ ഒരു കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ കാഷായ വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു സന്യാസി എന്റെ ഭാഗത്തിൽ തട്ടി വിളിച്ചുണർത്തി "കുഞ്ഞേ ഭയപ്പെടേണ്ട. നിന്റെ ദീനം മൂന്നുദിവസത്തിനകം ഭേദപ്പെട്ടും" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ ഒരു സന്യാസി വന്നുനില്ക്കുന്നതായി എന്റെ ശത്രുരാഷ്ട്രം ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവിടെ വന്നെത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും സന്യാസി അവിടെനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി. എന്റെശത്രുരൻ അതു് സായ് ബാബയല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ലെന്നു് പറഞ്ഞു. സന്യാസി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുപോലെ എന്റെ സുഖക്കേടു് മൂന്നാംദിവസം നിശ്ശേഷം ഭേദമായി. എന്നിട്ടും സായ്ബാബായെ കാണാനാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കുറെ കാലത്തേയ്ക്കു് അതു സാധിച്ചില്ല. 1914-ൽ എന്റെ മകളുടെ വിവാഹത്തിനു് സ്വാമിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ക്ഷണക്കത്തയച്ചു. താൻ നേരിട്ടു വന്നു് ആ മംഗളകർമ്മത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതാണെന്നു് മറുപടി കിട്ടി. വിവാഹച്ചടങ്ങുകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സമയം തപാൽ ശിപായി ഷർഡിയിൽനിന്നും ബാബാ അയച്ച ഉദ്ധിയും അതു് നവദമ്പതികളെ ധരിപ്പിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കുറിപ്പും കൊണ്ടുവന്നു. അന്നുതന്നെ ഒരു ഫക്കീർ അടിയന്തിരവീട്ടിൽ വന്നു എന്റെ ശത്രുരനോടു ഭിക്ഷ യാചിച്ചു. അദ്ദേഹം അതു് കൊടുത്തില്ല. ഒരുപക്ഷേ അതു് സായ്ദേവനായിരുന്നിരിയ്ക്കും എന്നു

വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം വളരെ കണ്ടിതപ്പെട്ട. ഭിക്ഷക്ക വന്ന ഫക്കീർ ശ്രീ. ബാബാ ആണെങ്കിൽ സ്വാമികം വീണ്ടും വരുമെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞു ആശ്വസിപ്പിച്ചു. പിറ്റേദിവസം വേറൊരു ഫക്കീർവന്നു് എന്നോട് ഒരു രൂപ ആവശ്യപ്പെട്ട. ഞാൻ അതു കൊടുത്തു. എന്റെ ശത്രുരൻ ഫക്കീറിനെ ഭക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അതു സ്വീകരിച്ചില്ല. വിവാഹത്തിനുശേഷം ഞാൻ ഷർഡിയിൽ പോയി നാലുദിവസം താമസിച്ചു. ബാബാ എന്നെ കണ്ടയുടനെ "എന്താ ഇതു താമസിച്ചതു?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഒരു ഗ്രാമസ്ഥനായതുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ വരാൻ സാധിയ്ക്കാഞ്ഞതാണെന്നു് ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അന്നു് അഞ്ചു രൂപാ ഞാൻ ദക്ഷിണ കൊടുത്തു.

XXI

(രാജർഷി ബാല സന്യാസി, ഹിമാലയം.)

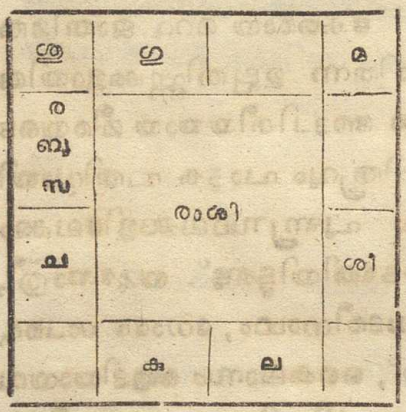
[ഹിമാലയത്തിലെ രാജർഷി ബാല സന്യാസി ശ്രീ സായ് ബാബായുമൊന്നിച്ചു് ദീർഘകാല സഹവാസം പുലർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. രാജർഷിബാലസന്യാസി 1949 സിസംബർ 15-നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ശ്രീ. ബാബായുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ശ്രീ. ബാബാ ഒരവതാരപുരുഷനാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു് സംഗ്രഹിച്ചു താഴെപറയുന്ന വിവരങ്ങളും ശ്രീ. ബാബായെ കുറി

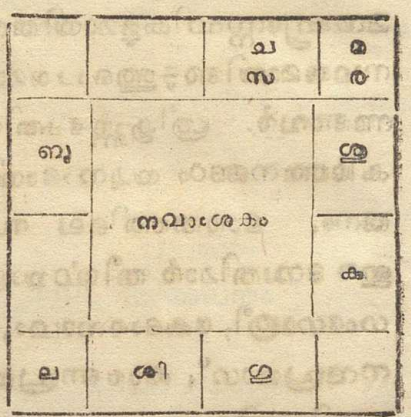
ച്ച് നമുക്കു കൂട്ടുതലായ അറിവു സമ്പാദിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.]

പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധഘട്ടത്തിൽ ഗുജറാത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന നന്ദലാലും യമുനാബായിയുമാണ് ശ്രീ. സായ്ബാബായുടെ അമ്മാനമ്മമാർ. അവർ ജനിച്ചതും വളർന്നതും വൈഷ്ണവബ്രാഹ്മണരായിട്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഭക്തിയിലും ബുദ്ധിശക്തിയിലും മികച്ചവരായിരുന്നു. ഒരു ഹൈന്ദവസഭയുടെ സജീവമായ പ്രവർത്തകയായിട്ടാണ് യമുനാബായി ജീവിച്ചത്. ഈ ദമ്പതിമാർ ആഢ്യബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവെങ്കിലും മതഭ്രാന്ത് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ വിശാല മനസ്കരും മനുഷ്യസ്നേഹികളുമായിരുന്നു. ഭക്തരായ മറ്റു ജാതിമതസ്ഥരുമായിഅടുത്തുപെരുമാറിയിരുന്ന ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായിരുന്നുഅവർ. ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തിയിൽ അദ്വിതീയയായ മീരയുടെ കീർത്തനങ്ങൾ യമുനാബായി നിത്യവും പാടുക പതിവായിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ സകല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലേക്കും ഈ ദമ്പതിമാർ തീർത്ഥയാത്ര നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. യമുനോത്രി, ഗംഗോത്രി, കേദാരനാഥം, ബദരീനാഥം, ഗോമുഖം, നന്ദപ്രയാഗ്, കാരണപ്രയാഗ്, കൈലാസം തുടങ്ങിയായവ ഒന്നിലധികംതവണ അവർ സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. ഈ തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിലൊന്നിൽവച്ച് ഒരു മുസ്ലീം ഭക്തൻ ഇവരെ മുസ്ലീം പുണ്യദേശമായ മക്കത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറഞ്ഞു. 1852-ൽ നന്ദലാലും യമുനാബായിയും, ആ മുസ്ലീം ഭക്തനുമൊത്തുചേർന്ന് മക്കത്തേയ്ക്കുപോയി. വിശുദ്ധങ്ങളായ കാബ, സെംസെംകൂപം ഇവയും അവ

ബ്ലൂയിലെ മറ്റു പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചശേഷം അവർ മൂവരുംകൂടി യൂഗ്ലൂമിലേക്കു തിരിച്ചു. അവർ പാലസ്തീനിലെപല പല വിശേഷങ്ങളുംകാണുകയുണ്ടായി. ഇതിനിടയിൽ യമുനാഭായി പൂർണ്ണഗർഭിണിയായിത്തീർന്നിരുന്നു. പുരാതന നഗരമായ യൂഗ്ലൂമിൽ ജാഫാഗേറ്റു ഭാഗത്തുവച്ചു 1858 മാർച്ചു 11-ാം- രാവിലെ ഒമ്പതു മണിക്കു് നിത്യനും വിശിഷ്ടനുമായ ആ ജഗൽ ഗുരുവിനെ യമുനാഭായി പ്രസവിച്ചു. ആ ദിവ്യമുഹൂർത്തത്തിലെ ഗ്രഹനില താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഗ്രഹനില

ജനിച്ചശിശുവിനു് അതിദിവ്യമായ ഭാവിയാണുള്ളതെന്നു ലക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി മാതാപിതാക്കളും മുസ്ലിംഭക്തനും കുട്ടിയെ സായ് എന്നപേർ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ കല്പിച്ച നാമധേയം സായ്രാമനെന്നായിരുന്നു. കുറെക്കാലംഅവർ

യൂശ്ശിൽപാത്തിട്ടു ഇൻഡ്യയിലക്കുമടങ്ങി. നൈസാമിന്റെ രാജ്യത്തു് പർഭീ എന്ന ഗ്രാമത്തിലാണു് അവർ വന്നുചേർന്നതു. ഇതു് 1862-ലായിരുന്നു. നന്ദഗോപാൽ 1863-ലും യമുനാബായി ആ ഒന്നുതന്നെ പ്രതാനംമാസങ്ങൾക്കുടികഴിഞ്ഞും ഭിവംഗതരായി. മറ്റു ഭക്തൻ ഇതിനെത്രയോ മുമ്പു് വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരുന്നു. ഹൈദ്രാബാദിലെ ഒരു മുസ്ലിം പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം അധികാരംവഹിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കളുടെമരണത്തോടുകൂടി സായ്രാമൻ അനാഥനായി. മുന്നനാലുകൊല്ലം ഭക്തനും, പണ്ഡിതനുമായ ഗോപാലറാവു ദശമുഖ് (സേലുവിലെ വെങ്കിടേശഗ്രാമം) എന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ ബാലൻ വളർന്നു. സായ്രാമനെ ഒരു സ്കൂളിലും അയയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പണ്ഡിതന്മാരുടേയും മൗലവിമാരുടേയും ക്രിസ്ത്യൻ സുവിശേഷകരുടേയും മതപ്രസംഗങ്ങൾ സായ്രാമൻ ചെവിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പർഭി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കാൻ സായ്രാമനു തോന്നിയില്ല. ഗോപാലറാവു ദശമുഖനോടു വിടവാങ്ങി ബാലൻ മറ്റു തീർത്ഥാടകരുമൊന്നിച്ചു് 1868-ൽ വൃന്ദാവനത്തേക്കുപോയി. യാത്രാമദ്ധ്യേ തീർത്ഥാടകർ ബാലനെ വിട്ടുപിരിയുകയുംചെയ്തു. അശരണനായിത്തീർന്ന സായ്രാമൻ ആഹാരം പോലും കിട്ടാതെ പ്രതാനാംവലുത്തുമഠം (ഉത്തരമധുര)യുള്ള റോഡിന്റെ അരികിൽ ഒരു അരയാൽമുവട്ടിൽ അന്നൊരുദിവസം സായ്രാമൻ ക്ഷീണിച്ചുകിടക്കുകയായിരുന്നു. അന്നാണു് സായ്രാമന്റെ വിശുദ്ധജീവിതം കുറിക്കുകയുണ്ടായതു്. ക്ഷീണിച്ചുകിട

ന്നിരുന്ന സായ്രാമന്റെമുമ്പിൽ ദിവ്യഗുരുവായ രാമചന്ദ്ര ബാബാജി സ്മേരവദനനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇവർ രണ്ടുപേരും പല പൂർവ്വജന്മങ്ങളിലും ഗുരുശിഷ്യന്മാരായി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ ജന്മത്തിലും അവർ ഗുരുശിഷ്യന്മാരായി സമ്മേളിച്ചു. രാജർഷി ബാവസന്ന്യാസിയും രാമചന്ദ്ര ബാബാജിയുടെ ശിഷ്യനാണ്. അതുകൊണ്ടു് സായ്രാമനുമൊന്നിച്ചു് വളരെക്കാലം സതീർത്ഥ്യരെന്ന നിലയിൽ അവർ ഹിമാലയത്തിൽകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ വിവിധരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ രണ്ടുപേരും കാലാന്തരത്തിൽ പിരിഞ്ഞു. രാമചന്ദ്ര ബാബാജി,സായ്രാമനെ (സായ് ബാബായെ) പല വിശിഷ്ടമന്ത്രങ്ങളും അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്; പരാശക്തിയുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളും ശീലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അനന്തരം സായ്ബാബായ്ക്കു് ഹിമാലയത്തിൽ വച്ചു് സാധാരണക്കാർക്കു ദുശ്ശരല്ലാത്ത ദിവ്യന്മാരായ പല ശ്രീശ്രീമഹർഷിമാരുമായി സമാഗമമുണ്ടായി. അതിനെത്തുടർന്നു് അദ്ദേഹം യമുനാതീരത്തിലിരുന്നു് വിശുദ്ധമന്ത്രങ്ങളുച്ചരിച്ചു് സിദ്ധി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു.

XXII

(എൻ. ജി. പ്രധാൻ, കളക്ടർ ഓഫീസു്, ബാംബേ)

ഞാൻ ഷിർഡിയിൽ പോയി സ്വാമിദർശനം നടത്തണമെന്നു് കുറെക്കാലമായി വിചാരിച്ചിരുന്നു. ഏഴുവയ

സ്സായ എന്റെ മകൻ മരിച്ചതുകൊണ്ട് എനിക്ക് അളവറ്റ ദുഃഖമുണ്ടായി. ആശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി ബാബായെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. അജ്ഞാത സന്ന്യാസിമാർ ഒന്നിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടത്. അതിൽ ഒരാളിനോട് ബാബാ ഏതാണെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരാളിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. താമസിയാതെ ജഞ്ചിരായിലുള്ള എന്റെ തോട്ടത്തിൽനിന്നും രാമഫലം, സീതാഫലം മുതലായ പഴവർഗ്ഗങ്ങളുംകൊണ്ടു സ്വാമിദർശനാർത്ഥം ഞാൻ ഷർഡിയിൽചെന്നു. കൊണ്ടുപോയ സാധനങ്ങളും ബാബായ്ക്ക് കാഴ്ചവച്ചിട്ട് തിരുമുമ്പിലിരുന്നു. മുൻപ് സ്വപ്നത്തിൽകണ്ട സന്ന്യാസിമാരിലൊരാളെത്തന്നെയായിരുന്നു ഞാൻ ഷർഡിയിൽകണ്ടത്. ബാബ്വാ കോപംപൂണ്ട് എന്നെകഠിനമായി അധിക്ഷേപിച്ചു. "നീ മണ്ടനാണ്. മകൻമരിച്ചതിനു് ഇത്രവളരെ ദുഃഖിയ്ക്കുന്നതെന്തിനു്? ശരീരം മണ്ണോടുചേരേണ്ടതുതന്നെ. അപരിഹാര്യമായതിനു വേണ്ടി എന്തിനു് ദുഃഖിയ്ക്കുന്നു! നിന്റെ രാമഫലവും സീതാഫലവും കൊക്കെ എടുത്തുകൊണ്ടു് പൊയ്ക്കോള്ളൂ" എന്നു ബാബ്വാ അരുളിച്ചെയ്തു.

പിന്നീടു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാളിനോടു് എന്റെ വീട്ടിനെപ്പറ്റിയും മറ്റും സംസാരിച്ചു. തോട്ടത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങളുടെ എണ്ണംപോലും തെറ്റാതെ പറഞ്ഞു. അടുത്ത അയൽക്കാരനെപ്പോലെയാണു് സ്വാമി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞതു്. എന്റെ കുഞ്ഞു് പതിനഞ്ചു് ദിവസംമുൻപ് മരിച്ചുപോയി എന്നും ഞാൻ വ്യർത്ഥം വിലപിയ്ക്കുകയാണെന്നും കൂടി പ്രസ്താവിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയ

വ്യർത്ഥ കറയ്ക്കുന്നതിനും സ്വാമിയിലുള്ള വിശ്വാസം വളർത്തുന്നതിനും വേണ്ടിയായിരിക്കണം എന്റെ കായ്ക്കുരം അറിയാമെന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഭാവിപ്പെടുത്തിയത്. ഞാൻ അവിടെ നാലുദിവസം താമസിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ബാബായെ ഒട്ടുവളരെ ആളുകൾ സന്ദർശിക്കുകയും അവരുടെ കായ്ക്കുരം എല്ലാം കൂടുകിടപിഴയ്ക്കാതെ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതും സ്വാമിയുടെ ദിവ്യതയ്ക്കു് ഒരു തെളിവായിരുന്നു. എന്റെ ഭക്തിക്കും. ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ഉൽക്കർഷത്തിനു് നിദാനമായിതീർന്നിട്ടുള്ളതു് എനിക്കു ബാബായിലുള്ള അചഞ്ചലമായ ഭക്തിയാണു്. എനിക്കു സങ്കടമുള്ളപ്പോൾ ബാബായെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അപ്പോഴെല്ലാം സ്വാമികൾ സ്വപ്നത്തിൽ ദർശനംതന്നു എന്നെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ബാബാ വളരെ ഉദാസീനനായി കാണപ്പെട്ടു. വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ സംസാരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മിക്കപ്പോഴും സമാധിയിലായിരുന്നു. മദ്യപിച്ചു ബോധംകെട്ടവനെപ്പോലെയോ ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയോ ഉള്ള പ്രതീതി പ്രേക്ഷകരിൽ ഉണ്ടാകത്തക്കനിലയിലാണു് പലപ്പോഴും കാണപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ബാബായുടെ മഹാസമാധ്യനന്തരം എനിയ്ക്കുണ്ടായ വേറൊരനുഭവംകൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. 1932-ൽ എന്റെ ഇളയമകനു് പനിപിടിച്ചു. മൂന്നുനാലു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് നാഡീസ്പന്ദനം നിലച്ചുപോയി. ഡാക്ടർ ജേ, എം. ബി. ബി. എസ്സിനെ വരുത്തി പരിശോധിപ്പിച്ചപ്പോൾ കുഞ്ഞു മരിച്ചുപോയി എന്നുപറഞ്ഞു.

ഞാൻ ബാബായുടെ ഉടി എടുത്തു കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്ത ണിയിച്ചിട്ട് സ്വാമിയുടെ പടം കുഞ്ഞിന്റെ മുൻപിൽ വച്ചു് മനമഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഡാക്ടർ ഞാൻ അന്ധ വിശ്വാസിയാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. സായ്ബാബാ ദൈവമാണെന്നും എന്റെ കുഞ്ഞിനെ ആ അവതാരമൂർത്തി രക്ഷിയ്ക്കുമെന്നും ഞാൻ ഡാക്ടരോടു് പറഞ്ഞു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ മൂക്കാൽ മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു. അവൻ ഉറ ക്കത്തിൽനിന്നുണർന്നതുപോലെ എഴുനേറ്റു. കുറെകഴി ഞ്ഞു കളിയ്ക്കാനും പോയി.

XXIII

(മിസ്സിസ്സ് മാനേജർ, ഹോളിസിറ്റി)

സായ്ദേവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമയും കേവ ലം അവർണ്ണനീയമത്രേ. ബാബായെ ആദ്യമായി കാണു ന്ന ഒരാളിനെ ആകർഷിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയ നങ്ങളാണു്. ദീപ്തിമത്തും തുളച്ചുകയറുന്നതുമായ ആ ദൃഷ്ടി യിൽ ആർക്കും നോട്ടം ഉറപ്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല; നമ്രശിരസ്കരായി ആരും പ്രണാമം ചെയ്തുപോവുകതന്നെ ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവതോമുഖമായ ദിവ്യ ശക്തിയെ വിസ്തരിയ്ക്കാൻ വിഷമമാണു്. ചില ഉദാഹര ണങ്ങളും മാത്രം പറയാം.

ഷർഡിഗ്രാമം ശുചീകരണം ഒന്നുമില്ലാതെ തള്ളിയി ട്ടിരുന്ന ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു. അവിടത്തെ ഇരുളടഞ്ഞു

ഇടവഴികളിൽക്കൂടി രാത്രിയിൽ അധികം ആളുകൾ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം ഇരുട്ടിയതിനുശേഷം ഞാൻ തെരുവീഥിയിൽക്കൂടി നടന്നുപോകുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു് നിന്നുപോയി. എന്തെങ്കിലും കാണുകയോ കേൾക്കുകയോചെയ്തിട്ടല്ല ഇങ്ങനെ അനങ്ങാതെ നിന്നുപോയതു്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിളക്കുമായി ഒരാൾ അവിടെ വന്നു ചേർന്നു. ഈശ്വരോ രക്ഷതു! ഒരു കരാളസർപ്പം എന്റെ മുമ്പിൽ നിശ്ചേഷ്ടനായി കിടക്കുന്നു. അടുത്ത ചുവടു് അവന്റെ പുറത്തു ചവിട്ടിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നത്തെകഥ പറയാനുണ്ടോ? അകാരണമായി ഞാൻ എങ്ങനെ എന്തിനവിടെ നിന്നു! ആഗസ്മികമായി വെളിച്ചം ആ സമയം എവിടെ നിന്നുവന്നുചേർന്നു? കേവലാനുഗ്രഹതല്പരനായ ബാബായുടെ കൃപ എന്നല്ലാതെ എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ വേറൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. — ഞാൻ ഒരു ദിവസം പള്ളിയിൽ ബാബായുടെ സമീപമിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പ്രത്യംഗം വ്രണിച്ച ദുർഗന്ധം വമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മാംസപിണ്ഡം അല്ലാ ഒരു കുഷ്ഠരോഗി പള്ളിയുടെ മുൻപടിയും ഇഴഞ്ഞുകയറി ഒരുവിധത്തിൽ സന്നിധിയിൽ എത്തി. ബാബായുടെ മേവടികളിൽ അവന്റെ ശിരസ്സു് മുട്ടിച്ചു നമസ്കരിച്ചു. ഈശ്വരാ! എന്തൊരു ദുർഗന്ധം! മലീമസമായ അയാളുടെ ഭാണ്ഡവും കൊണ്ടു് അയാൾ എളുപ്പം പിരിഞ്ഞുപോകണെ എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. സ്വാമിദർശനം കഴിഞ്ഞു ഈ രോഗി പള്ളിയുടെ വെളിയിൽ ഇറങ്ങി. ബാബാ തിരിഞ്ഞു രൂക്ഷമായി എന്നെ ഒന്നു നോക്കി. എനിക്കടനെ കാരണം

മനസ്സിലായി. വെള്ളിയിലിറങ്ങിപ്പോയ ആ രോഗിയെ ആളയച്ചു വിളിപ്പിച്ചു് "നിങ്ങളുടെ മോന്ത്തിലെന്താണു്" എന്നുചോദിച്ചുകൊണ്ടു ബാബാ തന്നെ ആ കെട്ടഴിച്ചുനോക്കി. അതിൽ മധുരപലഹാരത്തിന്റെ കുറെ കഷ്ണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നിരുന്നവക്കാക്കും കൊടുക്കാതെ ബാബാ ഒരു കഷണമെടുത്തു് എനിയ്ക്കു തന്നിട്ടു് തിന്നാൻ പറഞ്ഞു. ഇവന്റെ കിഴിയിലുള്ള അപ്പക്കഷണം ഞാൻ ഭക്ഷിക്കണമെന്നോ? അതികഠിനമായ പരീക്ഷണം തന്നെ. സായ്ദേവന്റെ അജ്ഞ അലംഘ്യമല്ലെ? ഞാൻ അതു തിന്നുകതന്നെ ചെയ്തു. ബാബായും ഒരു കഷണം എടുത്തു ഭക്ഷിച്ചിട്ടു് ആ മനുഷ്യനെ അവിടെ നിന്നും പിരിച്ചുവിട്ടു. വിനയം, സ്വാത്മാർപ്പണം, ദീനാനുകമ്പ, സഹിഷ്ണുത മുതലായ പല സംഗതികളും ഈ ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ക്രൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു.

എന്തെങ്കിലും അപത്തുണ്ടാകുമ്പോൾ ബാബായുടെ സന്നിധിയിൽ പോയി മൗനമായി നിന്നാൽ മതി. ദുഃഖശമനം വരുത്തിത്തരും. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ ബാല്യക്കാരന്റെ ജഘനപ്രദേശത്തു വലിയ വേദനയുണ്ടായി. എന്റെ ഭർത്താവു് ബാബായെ കാണാൻ പോയപ്പോൾ പള്ളിയിൽ കുറെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ ബാബാ "അയ്യോ എന്റെ കാലു് വേദനയെടുക്കുന്നു. കുറേ പച്ചില വാട്ടി തേച്ചാൽ വേദനപോകും. തോട്ടത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ഇല. കാരാർ വാഴപ്പോള രണ്ടായി കീറി ഉപായത്തിൽ കൂടപിടിപ്പിച്ചു", വേദനയുള്ളിടത്തു

വച്ച് കെട്ടിയാൽ മതി." ഞങ്ങളുടെ ഭൃത്യന്റെ സുഖക്കേടിനുള്ള മരുന്നാണിതെന്നു് ഭർത്താവിനു് മനസ്സിലായി. നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ ചെയ്തു. അവൻ പൂർണ്ണസുഖം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

നേത്രരോഗം എന്നെ എപ്പോഴും ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ ഷർഡിയിൽ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ദിവസം കണ്ണിനു് എന്തെന്നില്ലാത്ത വേദനയുണ്ടായി. ധാരമുറിയാതെ അശ്രു പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ ഈ നിലയിൽതന്നെ ബാബായെ കാണാൻ പോയി. സ്വാമി എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഒന്നു നോക്കിയതേയുള്ളൂ. എന്തൊരാശ്ചര്യം! എന്റെ നയനരോഗം നിശ്ശേഷം മാറി. എന്നാൽ സ്വാമിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ വാർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രത്യേകം മരുന്നോ ചികിത്സയോ ക്ലേശമതെ മഹാരോഗങ്ങളെന്നു് സാധാരണ പറയാറുള്ള സുഖക്കേടുകളെ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ടു് ഭേദപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അത്യാശ്ചര്യം തന്നെയായിരുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഡാക്ടറന്മാരും ഇതു വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും ഞാനുൾപ്പടെ ബാബായെ സമീപിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം സുവിദിതമാണു്. സ്വാമിയുടെ ഇച്ഛാശക്തി ഒന്നുമാത്രം കൊണ്ടു് മറ്റുള്ളവരുടെ രോഗങ്ങളെ തന്റെ ശരീരത്തിലേയ്ക്കു് പകർത്തിയിരുന്നു.

1927-ൽ ആറു മാസം ഗർഭമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഷർഡിയിൽപോയി. കുറെദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഗർഭാശയത്തിൽവച്ചുതന്നെ കുഞ്ഞു മരിച്ചുവെങ്കിലും പ്രസവംഉണ്ടാകാതെ അനേകദിവസം കഴിഞ്ഞു. ആ സ്ഥല

ത്തു സൂതികർമ്മിണികളോ ഡാക്ടറന്മാരോ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്റെ ശരീരം നീലിച്ചുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ എനിയ്ക്ക് ബോധമില്ലാതായി. സായ്ബാബാ പ്രത്യേകം ആശ്രമങ്ങളോ സംഘങ്ങളോ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ലാ. അദ്ദേഹത്തിനു് ശിഷ്യന്മാരുമില്ലായിരുന്നു. സ്വാമികൾക്കു ഭൌതികമായ കോലാഹലമെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ലാ. റവന്യൂക്കമ്മീഷണരന്മാർ, കളക്ടറന്മാർ, അസിസ്റ്റൻറ് കളക്ടറന്മാർ, അഭിഭാഷകന്മാർ മുതലായി സ്ഥിതികൊണ്ടും സ്വത്തുകൊണ്ടും വലിപ്പമുള്ള നിരവധിയാളുകൾ പ്രതിദിനം ഷർഡിയിൽ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടൊന്നും സ്വാമികൾ പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകിയിരുന്നില്ല. ദിവസത്തിന്റെ മിക്കസമയവും ഭക്തന്മാർക്കു ദർശനംനടത്തുന്നതിനു് തടസ്സമില്ലായിരുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ "എന്റെ ഡർബാർ എപ്പോഴും നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും" എന്നു് ബാബാ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലയ്ക്കു് ഭംഗം വരുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയും ബാബാചെയ്തിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം രഹസ്യമായി ഒന്നുംചെയ്തിട്ടില്ലാ.

വ്യാകുലതയും ഉൽക്കണ്ഠയും ബാബായുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് വേറൊരുപ്രത്യേകതയാണു്. സ്വാമിയ്ക്കു് ഒരു വ്യക്തിയേയും പുലഭ്യത്തണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആശ്രമമോ സ്വകായ്സ്വത്തോ സായ്ദേവനില്ല. വന്നുചേരുന്നദ്രവ്യമെല്ലാം ആ നിമിഷംതന്നെ ചെലവുചെയ്യും. ഭിക്ഷയെടുത്തുകിട്ടുന്നതും നിവേദ്യമായിഭക്തന്മാർനൽകുന്നതുമായ ആഹാരം കൊണ്ടുമാത്രം സ്വാമി ജീവസന്ധാരണംചെയ്തുവന്നു.

സമാധിയായപ്പോൾ തത്സമയം ചെലവിടേണ്ടപ
ണംമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.
സമാധിയുടെ മുമ്പ് എട്ടുപത്തുകൊല്ലം തത്യാപട്ടേലിനും
ബഡേബാബായുടെയും പ്രതിദിനം നൂറിപ്പത്തുരൂപാവീതം
ദാനംചെയ്തിരുന്നു. ഇതിനുംപുറമേ സ്വാമി ദിവസമൊന്നു
ക്ക് ശരാശരി മുന്നൂറു രൂപയിൽ കുറയാതെ ദാനധർമ്മങ്ങൾ
ക്കായി വിനിയോഗിച്ചിരുന്നുഎന്നുപറയപ്പെടുന്നു. ബാബാ
യുടെ ഔദാര്യത്തെപ്പറ്റി വാഴ്ത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അതിശ
യോക്തി കലർന്ന വാർത്തകളാണിതെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന
വരുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അന്വീക്ഷണീയമായ സ്വാമിക
ളുടെ അപദാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്നവർക്ക് തിര
വടികളെപ്പറ്റി യാതൊരു അസത്യപ്രസ്താവനകളും
ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ല.

XXIV

ശ്രീമാൻ രാമാദർ സാനെ

ഞായറാഴ്ചപേട്ട

പൂനാ, മേ-1936

എന്റെ അമ്മാൻ ബാബായുടെ ഒരു പഴയഭക്തനാ
യിരുന്നു. അദ്ദേഹം സന്താനങ്ങളില്ലാതെ വളരെദുഃഖിച്ചു.
1900 ാമാണ്ടിടക്ക് ബാബായെസമീപിച്ച് പുത്രോല്പത്തി
ക്കുപ്രാർത്ഥിക്കാം എന്നതീരുമാനിച്ചു. ഒരുദിവസം സ്വാമി
കുറുക്കു ഒരു ഭക്തൻകുറെ മാമ്പഴം കാഴ്ചവെച്ചു. അതിൽ
നിന്നെണ്ണം എടുത്തുമാറിവെച്ചിട്ട് ശേഷമുള്ളത് പ്രസാദ
മായിബാബാ അവിടെകൂടിയിരുന്നവർക്കുകൊടുത്തു. മാറി

വെച്ചിരുന്ന ആറെണ്ണക്കോടി പ്രസാദമായി കൊടുക്കണമെന്ന് അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവർ അപേക്ഷിച്ചു. അത് ദാമിയാ(എന്റെ അമ്മാൻ)യ്ക്ക് പ്രത്യേകം എടുത്തുവെച്ചിരിക്കയാണ് എന്ന ബാബാ മുപടിപറഞ്ഞു. ദാമിയാ ഇവിടെ ഇല്ലല്ലോ എന്ന ആ ഭക്തസമൂഹം പറഞ്ഞപ്പോൾ "ദാമിയാ കോപ്പർഗാൺ സ്റ്റേഷനിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അയാൾ ഉടനെതന്നെ ഇവിടെ വരും." എന്ന് പ്രവചിച്ചതുപോലെതന്നെ എന്റെ അമ്മാൻ പുഷ്പമാല്യങ്ങളും കുങ്കുമചന്ദനാദികളും മറ്റും കൊണ്ടുവന്ന് ബാബായുടെ തിരുമുമ്പിൽ അർച്ചനചെയ്തു. ബാബാ "ദാമിയാ ഇപ്പോൾ ഈ മാമ്പഴം കൊണ്ടുപോക്ക്. എന്നിട്ട് അത് ഭക്ഷിച്ച് മരിക്കുക." ഈ വാക്കു കേട്ട് എന്റെ അമ്മാൻ ഭയവിഹ്വലനായി. അടുത്തുനിന്നിരുന്ന മഹൽസാപതി അമ്മാനെ ഓരോന്നുപറഞ്ഞു ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ബാബായുടെ പാദസ്പർശനമേറ്റു മരിക്കാൻ സൗകര്യം കിട്ടുന്നതുതന്നെ ഒരുപൂർവപുണ്യമാണെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇതുയും ആയപ്പോൾ ബാബാ അമ്മാനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:- "ഈ മാമ്പഴം നീ തന്നെ തിന്നുകളയരുത്. അത് നിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യയ്ക്കു കൊടുക്കുക. ആദ്യം രണ്ടാൺകുട്ടികളുണ്ടാകും. മൂത്തകുട്ടിക്ക് ഷൗലറുഷാ എന്നും രണ്ടാമന് നാനാഷാ എന്നും നാമകരണംചെയ്യുക" എന്നു കല്പിച്ചു. അമ്മാൻ വീട്ടിൽവന്ന് ഇനി ജനിക്കേണ്ട രണ്ടു കുട്ടികളുടേയും പേരുവിവരം ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിട്ടു. ഒരുകൊല്ലംകഴിഞ്ഞു ഞാൻ ജനിച്ചു. എനിക്ക് പതിനഞ്ചുമാസം പ്രായമുള്ളപ്പോൾസ്വാമിദർശനത്തിനാ

യി എന്നെ ഷർഡിയിൽകൊണ്ടുവന്നു. അമ്മാൻ: "ബാബാ ഈ കുഞ്ഞിനു് എന്തു പേടരിണം?" ബാബാ: "ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞിരുന്നതു മറന്നുപോയോ? നിങ്ങളുടെനാട്ടുപുസ്തകത്തിന്റെ മൂന്നാംവശത്തു് അതു കുറിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇവന്റെ പേരു് ദൗലറുഷാ അയിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതുകേട്ടില്ലേ?"

എന്റെ വിവാഹത്തിനു് ബാബായെ ക്ഷണിക്കാൻ അമ്മാൻ ഷർഡിയിൽപോയി. "ഞാൻ നിങ്ങളുടെകൂടെ ഉണ്ടു്. എന്തിനുഭയപ്പെടുന്നു! നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം നിങ്ങളുടെസമീപം ഞാനുണ്ടായിരിക്കും. ഈശ്വരനിശ്ചയത്തിനു വിപരീതമായി എനിക്കൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല" എന്നു ബാബാ പറഞ്ഞു. എങ്കിലുംസ്വാമിയുടെ പ്രതിപുരുഷനായി ഒരാളെനിയോഗിച്ചു.

ഒരിക്കൽഞാനും എന്റെ ചാച്ചിയിൽപെട്ട വേറൊരുസഹോദരനുമായി ഷർഡിയിൽപോയി. ഞങ്ങളുടെ കൈവശം നൂറുരൂപാ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ എഴുപത്തി അഞ്ചുരൂപായും, പത്തുംപതിനഞ്ചുമായി ദക്ഷിണവാങ്ങി. ഉടനെതന്നെ ക്ഷുരതൽ പണമയക്കാൻ വീട്ടിലേക്കുഎഴുതി അയച്ചു. അന്നുരാത്രിതന്നെ ബാബാ വീണ്ടും ദക്ഷിണ ചോദിച്ചു. കൈവശം പണമൊന്നുമില്ലെന്നും തിരിയെ പോകുന്നതിനുക്കൂടിയും പണംവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നുംപറഞ്ഞു. ബാബാ ഇതുകേട്ടമാത്രയിൽ: "നന്റെ കീശയുടെ മൂലയിൽ ഇരുപത്തിഅഞ്ചുരൂപാ കിടക്കുന്നു. അതെടുത്തുതരണം. നീ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മണിഅർദ്ധർനാളെകിട്ടും." ഉടൻതന്നെ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന

ഇരുപത്തിയഞ്ചുരൂപായും ബാബായെഏല്പിച്ചു. എന്നിയ്ക്കു "ഒന്നുതന്നാൽ ഞാൻരണ്ടുകൊടുക്കും. രണ്ടുതന്നാൽ അഞ്ചുകൊടുക്കും" എന്ന സ്വാമിപായുമായിരുന്നു. ഇതിനു് പല ശ്രദ്ധാത്ഥങ്ങളുമുള്ളതായി ഭക്തന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കള്ളത്തരങ്ങൾ കാണിക്കുന്നവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ. നേടിയിട്ടുണ്ട് ധ്യാനപരിപാടി. പ്രാർത്ഥനകളെ എല്ലാവരെയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഇങ്ങനെയാക്കിയത്.

ശ്രീ സായ്ദേവന്റെ

ചില തിരുവായ്മൊഴികൾ

1. ഷർഡിയിൽ ആഗതരാകുന്ന എല്ലാപേരുടെയും ദുഃഖശാന്തി ഉടനെ ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. (ചിലതൊന്നും വേണ്ടാ!)

2. അശരണർക്കും നിർഭ്ഗ്യനർക്കും ഭാരകമായിയുടെ ചവിട്ടുപടികളിൽ കാലുവയ്ക്കുന്നനിമിഷം മുതൽസംതൃപ്തിയും ഐശ്വര്യവും ഞാൻ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ ഇല്ലാത്തതും

3. എന്റെ ഈ മാംസപിണ്ഡം വെടിഞ്ഞതിനു ശേഷവും ഞാൻ ഉത്സർജ്ജിതമായി പ്രവൃത്തിമണ്ഡലത്തിൽ ഇടപെടുന്നതാണു്. ചെയ്തിരിക്കും

4. ഞാൻഎന്റെ സമാധി സ്ഥലത്തുനിന്നും ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിക്കും. ഓൾറൗണ്ട്, ഓൾറൗണ്ട് റെഡി.

5. എന്റെ സമാധിസ്ഥലത്തുനിന്നുപോലും ഞാൻ ഉത്സർജ്ജിതത്തോടും ജാഗ്രതയോടും ക്രിയാകർമ്മനിരതനായിരിക്കുന്നതാണു്. പിന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അങ്ങനെയല്ലേ.

6. എന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ സമാധിപീഠത്തിൽനിന്നും സംസാരിക്കുന്നതായിരിക്കും.

അയ്യോ!! ഇനിയുണ്ടോ?

7. എന്നിൽ സവ്വവും അർപ്പിച്ച് അഭയം തേടുന്ന എല്ലാപേരെയും സഹായിക്കുന്നതിനും മാർഗ്ഗദർശനം ന കുന്നതിനുമായി ഞാൻ ഏതുകാലത്തും പ്രവർത്തിക്ക താണു്. അവേല മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ.

8. നിങ്ങളുടെ ഭക്തിക്കനുസരിച്ച് ഞാൻ നിങ്ങ ക്കു് വിധേയനാണു്. അതെന്താ വേലയാണല്ലേ?

9. നിങ്ങളുടെ സർവ്വഭാരങ്ങളും എന്നെ ഏൽപ്പി ച്ചാൽ നിശ്ചയമായും ഞാനവയെ വഹിയ്ക്കുന്നതാണു്. കാൻ പറ്റുമെങ്കിൽ മാറ്റുമോ? ചുമക്കുമോ.

10. നിങ്ങടെ എന്റെ സംഭായവും മാർഗ്ഗദർശനവ ആവശ്യപ്പെടുന്ന നിമിഷം തന്നെ അതു് നൽകപ്പെടു താണു്. അവശ്യപ്പെടണമെന്നു പറയണം.

11. എന്റെ ഭക്തന്റെ വാസസ്ഥലത്തു് യാതൊ രുവിന്റെയും കുറവു് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.
ഏതു് ഒന്നിന്റെ കുറവു ചിലപ്പോൾ. സൂചിപ്പിക്കാം.

ഇതുവായിച്ചു് സമയം കളയണമെന്നില്ല. ഇതിലെ പല കാര്യങ്ങളും നിത്യജീവിതത്തിൽ അനുഭവത്തിൽ വരുന്നതാണ്. ഇവിടെയോ കിടന്നതുകൊണ്ടു് ഇതിലെ ചിലതു വായിച്ചു വായിച്ചതിന്റെ കുഴപ്പമാണു് ഇതുപോലെ തലമുറകളിലൂടെ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതു മാറ്റുവാൻ ഇടയുണ്ടാകുന്നതിനാണു് ഇതു പറയുന്നതു്.

ഇതിലെ കാര്യങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വായിക്കുന്നതിനു് ഇടയുണ്ടാകുന്നതിനാണു് ഇതു പറയുന്നതു്. ഇതിലെ കാര്യങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വായിക്കുന്നതിനു് ഇടയുണ്ടാകുന്നതിനാണു് ഇതു പറയുന്നതു്. ഇതിലെ കാര്യങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വായിക്കുന്നതിനു് ഇടയുണ്ടാകുന്നതിനാണു് ഇതു പറയുന്നതു്.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

CI. No. 808 Acc. No. 5901

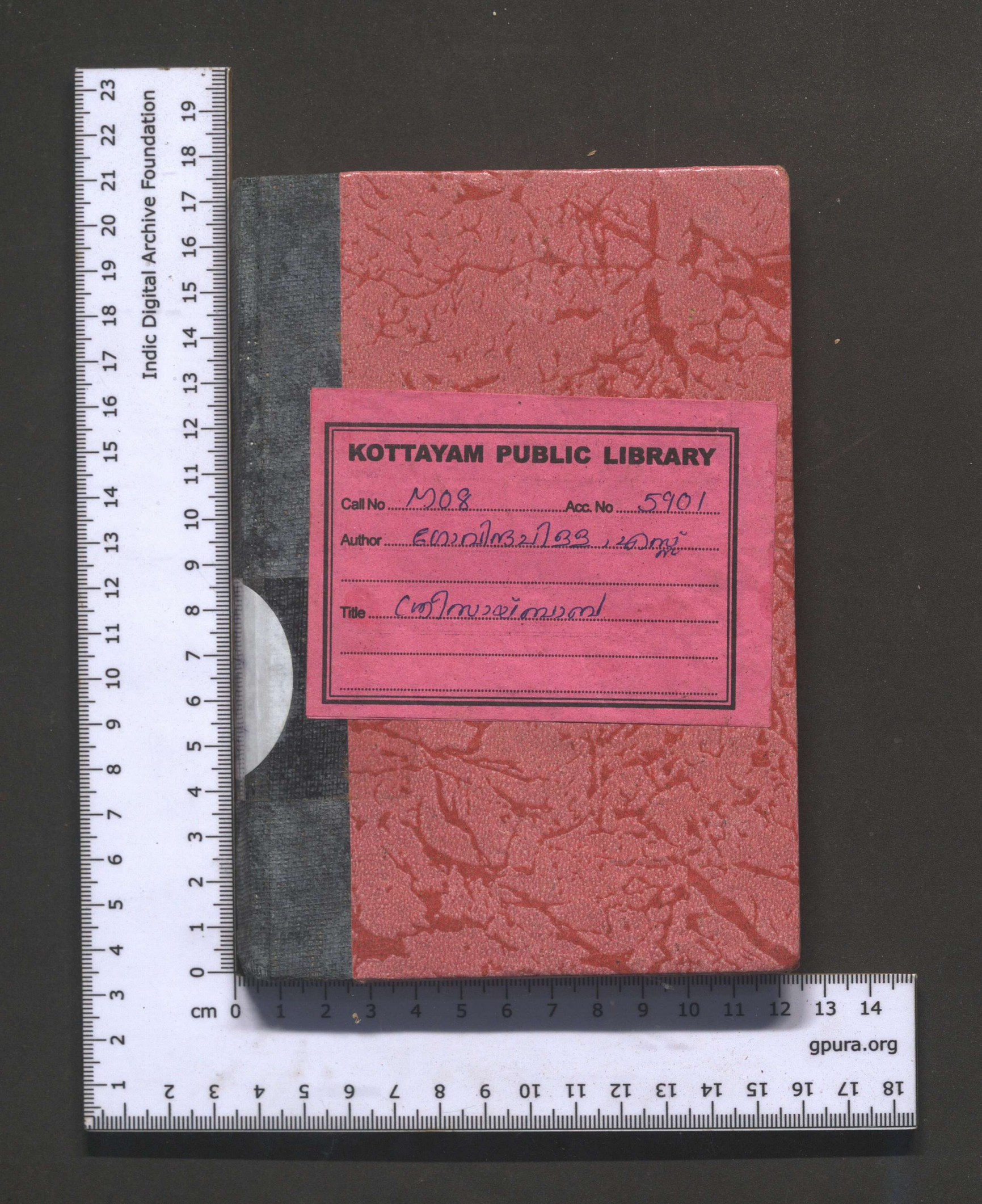
This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date
a fine of ₹1 per day will be charged

M08
GOV-S

5901

ഗോവിന്ദപിള്ള, എസ്സ്
ശ്രീസായ്ബാബ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No M08 Acc. No 5901
Author ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി, എസ്.
Title ശ്രീനാരായണഗുരു
Indic Digital Archive Foundation
gpura.org